

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VICTORIA HELEN
STONE

BAŞ

BEKLEŞİ

JANE DOE
SERİSİ İKİNCİ KİTABI

JANE GERİ DÖNDÜ VE ARTIK YALNIZ DEĞİL

Acımasızca geçen bir
çocukluktan sonra kendine
yeni bir hayat kuracağına
söz veren Jane, normal
bir hayata adım atmış
gibi görünmektedir; âşık
olduğu bir sevgilisi, giderek
yükseldiği bir işi vardır.

Ailesiyle tüm bağlantılarını
kestiği için hiç görmediği
on altı yaşındaki yeğeni
Kayla'nın ortadan
kaybolduğu haberi kimsenin
hatta Jane'in bile umurunda
olmaz, ta ki onun fotoğrafını
görene dek.

Herkesten gizlemeye çalıştığı
hislerini gün yüzüne çıkaran
bu karşılaşma, Jane'in üstünü
örttüğü karanlık tarafıyla
yüzleşmesine neden olur.

VICTORIA HELEN
STONE

BAS BELASI

Kitap Kurdu

booksfer.com
daha fazla e-kitap

1. BÖLÜM

Yine ofisimdeydi, beni rahatsız ediyordu. Ona bakmaktan bile rahatsız oluyordum ama özellikle konuştuğunda rahatsız oluyordum ve Rob çok konuşuyordu. Adeta ortalama erkek özgüveni ve çarpıntılı, enerjik bir ego ile şişiyordu. Ortakların göz bebeği idi, bu yüzden onun icabına bakana kadar suyuna gitmek zorundaydım. Ama yalnız olduğumuzda numara yapmıyordum. Zırvalarken ona duygusuz gözlerle bakıyordum.

“Bunları bir kenara bırakırsak,” dedi dinlemediğim konuşmasına devam ederek, “oldukça iyi bir iş çıkardın, Jane.”

“Çok iyi bir iş çıkardım,” diye karşılık verdim.

“Dediğim gibi, oldukça iyi. Son rakamları da toparlayıp gönderirim...”

“Ben son rakamları ortaklara gönderdim bile, hak edene hakkını da verdim. Konu kapandı. Teşekkürler, Robert. Gidebilirsin.”

Gözlerini kırptı, öylece gönderilmek kafasını karıştırmıştı. “Anlamadım?” dedi.

“Detayları hallettim. Yapmamı sen söylemedin mi, Robert? ‘Detayları hallet’ demedin mi? Sen uğraşma diye özet mailini ortaklara ben gönderdim. Rica ederim.”

Kafasını iki yana salladı. “Ne? *Ne zaman?*”

“Ah, seni cc’ye eklemeyi unutmuş muyum? Herhalde geçen hafta çok çalışmaktan yorulmuştum. Hemen sana ilet-yim,” dedim gülümseyip dizüstü bilgisayarımda birkaç tuşa basarak. Orijinal e-mail hesabına iletildi. Hukuk şirketinin kurucu ortaklarının ikisinden gelen övgü dolu cevapları ve hevesli, neşeli teşekkür maillerimi de ilettim. Rob cevap verebilirdi ama her şey bittikten sonra gelen, artıkları kapmaya çalışan kişi olurdu. Sayfa altına düşülmüş bir not olacaktı. Zavallı Rob.

Bana pis bakışlar atıyordu. Gözlerimi kısarak ona doğru döndüm. “Başka bir şey var mı?” diye sordum.

Rob tuzağa düştüğünü biliyordu ama benim yardımcı olmak için hevesli davrandığımı düşünmemesi gibi bir nedeni yoktu. Deliğe benzeyen aptal, dudaksız ağzı açılıp açılıp kapanıyordu, balık gibi. *Pop, pop.*

Telefonumun sesi şoke olmuş viyaklamasını yarıda kesti. “Bunu açmam lazım. Uğradığın için çok teşekkür ederim, Robert. Bu arada, iyi iş çıkardın,” dedim.

Hiyerarşide kendisinden düşük birinden övgü alarak küçük düştüğünü fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Basamakları ondan hızlı çıkıp geçerken kafasına işemişim gibi duruyordu. “Toplantıda görüşürüz,” dedim göz kırpıp ahizeye alo derken.

“Sizinle konuşmak isteyen bir kadın var,” dedi resepsi-

yonist hem mutluluk hem de depresyon barındıran tuhaf bir ses tonuyla. Garip, boynu bükük bir kuştı. “Yeğeninizle ilgiliymiş.”

Yeğenim mi? Luke’un yeğeni vardı ama benim yoktu. Aslında vardı. Üç tane vardı. Kardeşim geçen sene hapisten çıkabilmişse dört bile olabilirdi ama hiçbirini tanımıyordum.

“Sesli mesaj bıraksın.”

“Önemli diyor.”

“Sesli mesaj yeterli,” dedim ve telefonu kapattım. Yalnız olduğumu görünce rahatlardım. Yeni bir e-mail geldi. Rob, sonunda ortakların övgüsüne cevap vermişti. Vah, vah, Robert. Hiç sorumlu bir davranış değildi.

Sırtıırken neredeyse öğlen yemeği vakti geldiğini fark ettim ve bir anda midem kazındı. Bu sabah uyandığımda canım hukuk ofisinin iki sokak aşağısındaki restoranın kari-desli raviolisini çekmişti. Olağanüstü bir fikirle, ağzım sularak ayağa fırladım.

“Robert!” diye seslendim koridordan. Ofisi benimkinin karşısındaydı ama masalarımız karşılıklı değildi. Masasını görünmeyecek bir şekilde çevirmişti, böylece Tinder’da trollük yaparken bile çalışıyor gibi görünüyordu. Benim masam kapının yakınındaydı, böylece koridordaki tüm hareketliliği izleyebiliyor ve ofis dedikodularına kulak misafiri oluyordum.

Kapısından içeri kafamı uzattığımda somurtuyordu, bana hâlâ kızgındı. “Seni öğle yemeğine çıkarayım!” dedim neşeyle, parıl parıl gözlerimle ona bakarak.

Bu değişim üstüne bana gözlerini kısarak baktı. Daha bü-

yük gülümsedim. “Bu anlaşmada bana yol gösterdiğin için teşekkür mahiyetinde. Zordu, değil mi?” dedim.

Aslında bu sözleşmenin normalde ilgilendiğim sözleşmelerden hiç farkı yoktu, orta yolu bulmayı zorlaştıran şey Rob’un kanka tavrıydı. Şimdi gözlerini kırpyordu, şaşır-mıştı. Arkama yaslanıp bana doğru bakan resepsiyoniste el salladım. O da karşılık verdi.

“Hadi,” dedim kafamı tekrar Robert’ın ofisine sokarak. Komplo kuruyormuşuz gibi davranıyordum. “Kutlama yaparız!”

“Şey, tamam,” dedi sonunda. “Olur.”

“Canım tüm gün Camille’deki yemekleri çekti. Özel günümdeydim, anlarsın ya.”

Vücudumun işleyişinden bahsedince yüzünü biraz ekşitti. Göz kırptım, toparlanmasına biraz yardımcı olmuş gibiydi. Tabii ki yalan söylüyordum. Sürekli doğum kontrol hapı alarak vücudumu acımasız ve etkili bir şekilde kontrol ediyordum.

“Camille iyi olur,” dedi çekingen bir şekilde. “Teklifin için teşekkür ederim.”

“Hazır mısın? Oyalanacak vaktimiz yok. Saat ikide toplantı var.”

“Gidelim,” dedi ince kesim paltosunu ve zevkli ama maskülen kaşmir atkısını alarak. Eylül öğleninin soğuşundan korunmak için atkı aldı diye düşünmüştüm ama atkıyı omuzlarına asıp bıraktı. Bu şekilde kepekten başka bir şeye engel olmazdı. Çantamı alıp yeni, kırmızı yağmurluğumu kaptım ve neşeyle kapıya doğru ilerledim. Resepsiyonist

Amy, bu iş arkadaşlığı görüntüsüne korkutucu bir neşeyle bakıyordu.Çok acıkmıştım.

Asansöre bindiğimiz sırada Rob’a başka bir davayı sordum. Tekrar konuşmaya başlaması için yeterli olmuştu. O kadar çok konuşuyordu ki. Gereğinden fazla konuşuyordu çünkü bir sürü şey biliyordu. O kadar çok şey söylüyordu ki, ben de hepsini sindirip öğreniyordum. Bir yıldır ofisteydim ve takımın önemli bir parçası haline gelmişim, uluslararası sözleşme anlaşmalarında kilit adam olmuşum denebilir. Ama kadındım, bu yüzden sürekli öğrenmem gereken şeyler olacaktı.

Bir Amerikan yedek parça şirketiyle Vietnamlı bir fabrika arasındaki karmaşık sözleşmeyi anlatmaya başladı çünkü işe girdiğimde sözleşmenin detaylarının belirlenmesine yardımcı olduğumu unutmuştu. “Adamlar inanılmazdı,” dedi. “Ticaret savaşı sayesinde hayallerini gerçekleştirecek...”

Ben karidesli ravioliyi ve restoranın ünlü sıcak ekmeğini düşünüyordum, tuzlu tereyağı ile servis ediyorlardı. Mmm.

Hava görüldüğünden daha soğuktu, kutup soğuğu Kanada’dan erken gelmişti ve güneşli havaya bir ürperti katıyordu, harikaydı. Vızıldayan sinekler ortalıkta yoktu. Kısa şortlar giyip sevgilimle flört etmeye çalışan kızların vızıltısı da kalmamıştı. Çalışıp başarısız oluyorlardı.

Utanma ya da özgüvensizlik hissedemeyen bir kadının cinsel açlığına sahiptim, bu yüzden vızıltıları sinir bozmaktan başka bir şeye yaramıyordu. Onu çok meşgul tutuyordum. Ama daha önce hiç sevgilim olmamıştı, bu yüzden benim olan bir şeyi çalmaya çalıştıklarını görünce sinirlerime

hâkim olmakta zorlanabiliyordum. *Benimdi*. Küçük kızlara buz gibi bir bakış atıp hırlamak kaçmalarına yetiyordu, işe yaramazsa da masanın yanından geçerken tam zamanında çelme takıp düşürüyordum. Yine de birkaç aylığına götlerini ortadan kaldırmış olmalarına sevinmiştim. Kalçalar, bu kadar kuzeyde bir yaz aksesuarından ibaretti.

Evime doğru yürüyorduk –restoran, ofisim ve kedimle paylaştığım evimin arasındaydı– bu yüzden tanıdık yerler-deydim. Rob hâlâ zaten bildiğim şeyleri açıklıyordu.

İşyerim erkeklere karşı pozitif ayrımcılık yapıyordu, çoğu hukuk şirketinin de yaptığı gibi. Yirmili yaşlarımda olsaydım evli ortaklardan biriyle yatıp kendimi hızla yükselttirirdim, çünkü neden olmasın? Bu şirketteki sekiz ortaktan sadece birisi kadındı ve birkaç erkeğin, kullandığı “izin” hakkında gizli, aşağılayıcı yorumlar yaptığını duymuştum. İzni çocuk doğurmaktan ve doğum sırasındaki aşırı kan kaybından toparlanmak için almıştı ve bu üç sene önce yaşanmıştı. Diğer ortaklar, kendilerinin yaptığı gibi bir kadınla evlenip o kadını eve tıkarak çocuk bakma işini üstüne neden yıkmadığını anlayamıyorlardı. (Erkekler işte.)

Bu yüzden Rob’u da yönetim kuruluna almayı düşünüyorlardı. Hamilelik izni yoktu, bu kankacı herif babalık izni de kullanmazdı. Evleneli iki yıl olmuştu, çocukları olmadığı halde eşi ev hanımıydı. “Harika bir kız,” diyordu saygılı bir tonda. Ayrıca, resepsiyonistle kırıştırıyordu. Acaba resepsiyonistin sesi boşalırken de üzgün mü çıkıyordu?

Şaka yapıyorum. Rob’un onu boşaltmadığından eminim.

Restorana geldiğimizde kapıyı tutup önden Rob'u geçirdim "Önce sen," dedim neşeyle.

"Çok teşekkür ederim," diye cevap verdi.

"Masayı sen seçer misin? Tuvalete gitmem lazım," dedim onu geride bırakarak. Regl ihtiyaçlarımın onu dehşete düşürdüğünden şüphem yoktu. Yavaşça tuvalete gittim, en sevdiğim kırmızı rujumu tazeleyip aynada kendime öpücükler attım. Çıktıktan sonra neredeyse boş olan bara gittim.

"Beyaz şaraplı soda lütfen. Bir double de High West Bourye, sek."

Barmen kırklı yaşlarında olmasına rağmen bitkin ve yorgun hissediyordu. Tahminde bulunmam gerekirse uyuşturucu sıkıntısı vardı ve perşembe gününü başka bir yerde geçirmeyi yeğlerdi. Yirmi beş dolarlık viski siparişime kaşını bile kaldırmadı; bardağa koyup şarapla birlikte önüme itti o kadar. "Şarabın içine birkaç kiraz koyun," dedim ve sonunda tepki almayı başardım. Tiksinti dolu bir şekilde yüzünü buruşturarak kadehime iki kiraz attı. Bir tane portakal dilimi de koymuştu, bu yüzden bahşişe bir dolar daha ekledim. İçkim artık sağlıklı bir yemeğe dönüşmüştü.

"Şerefe!" dedim neşeyle, Rob'un seçtiği cam önü masaya geçerek.

"Vay," dedi, elimdeki içkileri görünce biraz aşağı eğildi ama ben içkisini önüne bırakıp fark etmemiş gibi yaptım.

"High West," dedim ve somurtan dudakları gülümsemeye dönüştü.

"Oha, çok iyi!"

"Sevdiğini hatırladım."

Rob bana daha önce cinsel bir zafer olarak bakmamıştı. Buyurgan ve neredeyse sadeydin, anladığım kadarıyla çok seksi ve uysal kızlardan hoşlanıyordu. Ama ihtiyaçlarına ve ilgilerine dikkat ettiğimi söyleyince yüzü biraz yumuşadı. Göz kapakları tembelce kapanıp açıldı. “Çok teşekkür ederim, Jane. Hiç beklemiyordum,” dedi.

Çok feminen görünen içkimi onunkiyle tokuşturdum ve ikimiz de birer yudum aldık. Baloncuklar dilime değince zevkle mırıldandım. Sodalı şarap çok lezzetliydi, modası neden geçmişti aklım almıyordu. Bardağın içinden bir kiraz çıkarıp gülümsedim. “Haydi sipariş verelim. Karnım zil çalıyor!” dedim.

Etiyopyalı aksanı olan neşeli bir garsona siparişimizi verdik, ekmek gelince çok sevindim. “Birer tane daha!” diye ısrar ettim içkilerimizi göstererek.

“İyi bir fikir değil,” dedi Rob ama yirmi beş dolarlık içkisi gelince de masada bırakacak hali yoktu, değil mi?” Gözleri hafifçe gerilmişti, neşeli bir şekilde ilk bardağının dibinde kalanı içtikten sonra masanın kenarına doğru itti.

“Çok iyi oldu,” dedim.

Bulmaca çözmeye çalışıyormuş gibi kafasını yana yatırdı. “Evet, *gerçekten* de öyle, değil mi?” dedi. Onunla sevişmek mi istiyordum? En başından beri istediğim bu muydu? Bu yüzden mi o kadar sert ve gıcık davranmıştım? Bu sonuca varıp açıklamayı kabul ederek rahatladığını gördüm. Ne de olsa mantıklı tek açıklama buydu. O *Rob*’du. Rob’u herkes seviyordu, benim gibi düz bir kadın çekiciliğine karşı herkesten daha savunmasız olmalıydı.

Yanakları kızardı, deri koltuğun yüksek yastıklarına gömüldü. Garson yemeklerimizi servis ettiği sırada yüzünde bilgiç bir gülümseme vardı. Rob, dilbalığı ve fırınlanmış sebzelerden oluşan sağduyulu bir yemek söylemişti. Ben ise karidesli raviolinin akşam yemeği porsiyonundan söyledim ve hatırladığımdan daha da büyük olduğunu gördüm.

“Tanrım,” dedim ilk ısırığımı aldığım sırada. “Çok güzel,” dedim ve tadını çıkararak inledim.

Rob kıkırdadı, “Çok heyecan verici görünüyor,” dedi.

“Öyle. Hiç yedin mi?”

Kafasını iki yana salladı, heyecanla masaya doğru eğildim. “Denemen lazım. Seksten bile iyi,” dedim. Raviolilerden birini ikiye kestim –Rob için bütün bir ravioliden olmazdım– ve bıçağımı sapladım. Ona doğru uzattığım sırada diğer insanlardan gördüğüm hareketi taklit ettim, ben de ısıracakmışım gibi ağzımı açıp dilimi çıkardım.

Benimle seks yapmak umurunda değildi. Tipi değildim. Ama bu etkileşimi anlıyordu. Isırdığı sırada özgüveninin arttığını görebiliyordum, gözleri beni sonunda yola getirebileceği bilgisiyle parlıyordu. Sırtıp kafasını yukarı aşağı salladı. Artık tanıdık sulara yüzüyordu, bu yüzden toplantı öncesi yenen bir yemekte bu kadar viski içmemesi gerektiğini düşünmüyordu.

“Harika değil mi?” diye fısıldadım.

“Çok ama çok iyi,” dedi çiğnerken zevkle gülümseyerek. “Beğendim.”

“Ben de,” dedim ve sodalı şarabıma yemeğin yarısı bite ne kadar dokunmadım. Rob ise fazla içmemesi gerektiğini

unutacak kadar çakır keyif olmuştu, yeterince yağlı ve kalorili bir yiyecek de söylememiştir.

Tatlı olarak son birer içki daha sipariş ettiğimde sarhoştum, zayıflığının farkında değildi, sağduyusunu yitirmişti. Neden bir içki daha içmeyecekti ki? Şirkete ortak olmak üzere olan çok başarılı bir avukattı, ayrıca tam bir erkekti. Evde eşi, işte metresi olan büyük bir erkekti, ona bakışlar atan sert bir kadınla da yemek yiyordu. Dünyanın kralıydı, kaybetmek nedir bilmiyordu.

Son içkiyi de kabul edip kadehi havaya kaldırdı. “Harika bir anlaşmaya daha,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim tüm sorumluluğu alarak. Bunu hak ediyordum.

Rob gösterişi seviyordu, kendisinden iyi avukatların bilgisini parlak maskesinden yansıtıyor, onların bilgisini geri dönüştürüp tüm övgüleri topluyordu. Birlikte çalıştığımız ilk zamanlarda hiç konuşmamıştım çünkü ofisteki iç içe geçmiş siyaset ağını öğreniyordum. Ama artık biliyordum. Ortak olarak değerlendirilmem için birkaç sene geçmesi gerekiyordu ama Rob sürekli gözlerinde parlarken asla değerlendiremezdim.

“Benden,” dedim hesap geldiğinde. Bu öğlen viskiye neredeyse seksen dolar harcamıştım ve her kuruşuna değerdi. “Bu yıl bana öğrettiklerin için sana borçluyum, Robert. Ne yıldırı ama.”

“Neye ihtiyacın olursa, Jane,” dedi ağzını gerip göz kırparak. “Çalışmaların iyileşmeye başladı.”

Beş yıl boyunca Kuala Lumpur’daki uluslararası bir hol-

dingin hukuk takımında çalışmışım. Rob burada çalışmaya başlamadan önce St. Paul'da mobilya üreten bir şirkette çalışmıştı. Bana kalırsa ayaklarımı öpüp bu ayrıcalık için teşekkür etmesi gerekirdi.

“North Unlimited teklifi için sorduğun rakamları toparladım,” dedim ona gireceğimiz toplantıyı hatırlatarak.

“Güzel. İyi iş çıkardın. Döndüğümüzde ofisine uğrayıp alırım.”

“Tamam. Böylece yarım saatte benim topladığım bilgileri öğrenip övgüleri toplarsın.”

Kızarmış yüzü bir anlığına buruştu. “Ne?” dedi.

Aptalca bir şaka yapmışım gibi kıkırdadım. “Büyük müşteri toplantılarından önce çok heyecanlanıyorum,” dedim.

Sürüngen beyni yavaşça göz kırpmasını emretti, biraz önce söylediğim cümlelerin tehlikesini sezmişti ama egosu kazandı ve kıkırdadığımı görünce gülümsedi. Sodalı şaraptan sonra azmışım gibi uzanıp eline dokunma cesaretini gösterdim.

Gerçekten azgın hissediyordum ama nedeni sodalı şarap değildi. Güçtü. Savunması kalmamıştı ve özgüveni artmıştı, şu an istediğimi yapabilirdim. Evimin çok yakın olduğunu, gece kendimi ellerken onu düşündüğümü söyleyebilirdim. Bu fikir, Amerika'nın gelecekteki ticari lideri için lezbiyen pornosu sayılırdı. Onu evime götürüp birkaç dakika içinde skandal yaratabilirdim.

Ya da yürürken telefonumun KAYIT tuşuna basıp üzgün resepsiyonist yatakta iyi mi, göğüsleri kazağın altında görüldüğü kadar iyi mi diye sorabilirdim. Hava atacak kadar

sarhoştı, onu avcumun içine almış olurdum, işi ve evliliği tehlikeye girerdi.

Aslında insanlar günlük hayatlarında neden konuşmalarını kaydetmiyor anlamıyordum. Kötü yanı var mıydı?

Ama bu sefer o kadar zorlayıp düşmanlık ve suçlanma riskini almama gerek yoktu. Bu zekâ küpünün bana dokunmasına izin verip ilişkiyi tehlikeye atmama da gerek yoktu. Kendisi çok daha tembel bir çözümü hak ediyordu.

Ofise yürüdüğümüz sırada Rob yalpalamıyor ya da tökezlemiyordu ama konuşmaya ara verdiği sıralar kafası karışıyor gibiydi. Gerçi konuşmaya pek ara vermiyordu. Yüksek sesle konuşuyor, eşinden bahsediyordu. Ne kadar harika biri olduğunu anlatıyordu. Ne kadar güzel olduğunu. İleri yoga ve meditasyon teknikleri öğrenmek için Hindistan'a gittiğini, anlatıyordu. Yemek yapmayı çok sevdiğini söylüyordu. Pozitiflik üstüne yazdığı blogla hava atıyordu.

Kulağa tam bir kâbus gibi geliyordu ama harika bir kalçası vardı, hakkını vermek gerekiyordu. Instagram hesabına bakmıştım ve pembe eşofman içindeki görüntüsü hakkında pozitif olduğu belliydi.

"Sana bir sır vereyim mi?" dedi Rob, neredeyse bağııyordu.

"Lütfen," dedim.

"Savannah hamile olabilir. Bu akşam test yaptıracak. Aylardır vitamin alıyor, şarap içmiyor, garanti olsun diye."

"Vay be. Harika. Ama sperm de olması lazım. Sadece vitaminle olmuyor."

"Evet," dedi, gözleri uzak bir hayalle parlıyordu. Sonra mutluluğunu üstünden atıp somurttu. "Ne?" dedi.

“Yok bir şey. Tebrik ederim. Her şey yolunda gidiyor gibi. Hepsini de hak ediyorsun.”

“Teşekkürler, Jane.”

“Rica ederim, Robert.”

“Rob,” diye düzeltti bu sene ellinci kez.

“Biliyorum.”

Ofis binasına ulaştığımızda cam kapıyı gereğinden fazla bir kuvvetle itti. Kapılardan biri arka tarafta gizlenen kauçuk engele çarptı ve çıkan gong sesi tüm lobide yankılandı. İnsanlar bize doğru döndü. Robert fark etmedi.

“Ben tuvalete gideceğim,” dedim Robert asansörlere yöneldiği sırada. “Hemen işemem lazım.”

Kaba sözlerimi duyunca yüzünü ekşitti. Savannah bu kadar iğrenç konuşmazdı. Çok iyi bir anne olacaktı.

Rob’a hafifçe el salladım ve lobi tuvaletlerine doğru ilerledim. “Birkaç dakikaya görüşürüz!” dedim.

Acele etmedim. Çişimi yapıp ellerimi yıkadım. Dışimde yemek artığı var mı diye baktım. Kırmızı rujumu tazeledim. Koyu kahverengi, küt saçlarımı düzelttim. Sonra nemlendirici krem sürüp ellerime yedirdim. Toplantı otuz dakika içinde başlayacaktı ama ben hazırdım, acelem yoktu. Hatta dışarı çıkıp kahve aldım.

Bugün güçlü elbisemi giymiştim, gerçi Rob fark etmemişti. Kömür grisiydi, neredeyse siyahtı, hafif kırmızı çizgileri de dudaklarımla uyuşuyordu. Eteğim diz boyundaydı ve sıkıydı, kalçalarıma sarılıyor, gözü kızıl topuklularıma doğru çekiyordu. Mocha latte’m ve yazmamak için dün gece ezberlediğim notlarımla asansöre bindiğimde kendimi dünyanın kraliçesi gibi hissettim.

Toplantı beş dakika içinde başlıyordu. Rob'un ismi ve şifresini kullanarak Google Docs'a giriş yaptım. Birlikte çalıştığımız için tüm şifrelerini biliyordum. Pardon. Tek bir şifresi vardı. Bilgisayarını açmak, dosyalara erişmek ve Google'a girmek için tek bir şifre kullanıyordu. Şifresi *2017de-Rob#1*'di.

Şaka yapmıyorum. En azından arada sırada yılı değiştirebilirdi.

"Jane," dedi Rob ofisimin kapısına dayanarak. Elinde bir kahve bardağı vardı, gözleri mahmur bakıyordu. "Eyalet bütçelerinin güncel rakamlarını topladın mı?" diye sordu.

"Evet, o kısma geldiğinde söze girerim, sorun yok."

"Harika."

Tekrar ofisine dönüp bilgisayarını aldı. Notların ilk sayfasına dokunmadım, böylece Rob toplantı sırasında açtığında normal görünecekti; sonra önemli birkaç detayı defterime not ettikten sonra paylaşımlı dokümanın iki, üç ve dördüncü sayfalarını sildim.

Rob koridorda ilerlerken Google hesabından çıkıp eğlenceye katılmak için ayağa kalktım.

İşte başlıyoruz!

Müşteriyle daha önce toplanmıştık ama bu sefer koca bir takım gelmişti, hepsinin yüzü olasılıklarla doluydu. Olabildiğince parladım, projeye yardımcı olan avukatlardan biri olarak tanıtıldığımda herkesin elini sıktım. Arkadaş canlısı bir şekilde ıslıl ıslıldım.

Rob ise viski kokusu saçıyordu. Hafif bir koku değildi, toplantıda ileri geri yürürken gözlerin ona döndüğünü gö-

rebiliyordum. Tanrım, Rob, perşembe günü saat öğlen iki! Kendine hâkim ol!

Odadaki herkesin elini sıktıktan sonra toplantıya katılan iki ortağın yanına oturdu. Ben ise toplantı masasının uç köşelerinden birinde gözden kayboldum. Etkileyici giyinmiştim evet ama kimse gösteriş yapan kadınlardan hoşlanmazdı. Bu yüzden alçakgönüllülüğün vücut bulmuş hali oldum, ortalığa iyi niyetle gülümsüyordum. En iyi arkadaşımın ortadan kaybolduğu gibi kayboldum, kendimi küçültüp yutulması daha kolay hale soktum.

Ama Rob'un ışıltısı artıyordu, pembe, kızarmış yanaklarından etrafa saçılıyordu. "Ben başlayayım," diye gürledi, fazla yüksek sesi masanın üstüne çöküp kulak zarlarımı titretti. "Onca e-posta gönderdikten sonra herkesle yüz yüze tanışmak çok güzel."

İki ortak birbirine baktı, sonra dönüp Rob'a baktılar. Neden toplantının kontrolünü eline alıyordu.

Bir tanesi boğazını temizledi. "Evet, hepiniz hoş geldiniz," dedi. Kelimeleri Rob'un sesinin yarısı kadar yüksekti. "Başlayalım. Bildiğiniz gibi, eyalet hapisane sisteminde başarılı olduktan sonra ithal ettiğiniz tavuk ürünleriniz için olası alıcı var mı diye araştırma yapmamızı istediniz. Sözleşme ihtimallerinin son derece umut vaat ettiğini gördük..."

Ortak, konuşmasına devam ediyordu ama ben Rob'a odaklanmıştım. Dizüstü bilgisayarını açtığı sırada şakağın-
dan bir damla ter sildi. Somurtuyordu, odaklanmaya çalışarak kaşlarını çatıyordu. Ekranında bir sayfa arıyor gibiydi ama bulamıyordu.

Birkaç şeye tıkladığını gördüm, sonra tekrar tekrar tıklamaya başladı. Bir damla daha ter oluştu ve ürpertici bir zevk dalgası midemi doldurdu, bedenimde yükselmeye başladı. Sonunda göğüs uçlarım sertleşti.

“Rob?” dediğini duydum birinin. İkimiz de o sırada Rob’a bir soru sorulduğunu fark ettik.

“Şey,” diye cevap verdi. “Evet?”

“Rob, rakamlar.” Bu artık soru değil, bir emirdi. Rob’un yanında oturan ortak, Jeremy Browning retro, siyah çerçeveli gözlükleri sayesinde diğer bunaklardan ayırt edilebiliyordu. Neredeyse Rob kadar kızarmıştı. Rob’un viski kokusunu içine çekiyor olmalıydı. Şakağında bir damar belirdi, yavaş fakat belirgin bir şekilde atmaya başladı. Sempatik görünen gözlükler bir yana, Jeremy çabuk hiddetlenmesiyle bilinirdi.

“Evet,” dedi Rob sonunda. “Rakamlar. Bildiğiniz gibi...” deyip sustu, *Bildiğiniz gibi...* birkaç saniye önce patronlarından birinin kullandığı sözleri içgüdüsel olarak kullanmıştı. Tüm olayı da buydu. Ortakları taklit edip tüm işi kıdemsiz çalışanlara yaptırmak.

Kıdemlilerin yanında yer bulması zor değildi. Arkadaş canlısıydı ve kadın ya da azınlık çalışanlar gibi hassas konuları yoktu. Hepsi o kadar dikenliydi ki. Ama tatlı Rob öyle değildi. Onunla olmak...*rahatlatıcıydı.*

“Bildiğiniz gibi,” diye tekrarladı; sonra boğazını temizledi ve bana sert bir bakış atarak kendini toparlamaya çalıştı. Gülümsedim.

“Bildiğiniz gibi, hesaplamalarımız sonucunda hayvan gibi fırsatlar olduğunu belirledik.”

Jeremy Browning gözlerini kırptı. Birkaç kez.

“İletişim kurduğumuz kurumların çoğu yüksek kaliteli ve düşük fiyatlı ürününüzle ilgilendi,” diyerek tekrar somurttu. “Eyaletteki en büyük okul sistemlerinin üçü de...”

Müşteri boğazını temizledi.

“Pardon,” dedi Rob. “Rakamlar burada.”

Odadakiler huzursuzca kıpırdamaya başlamıştı. Müşterinin tüm takımı ortaklara bakıyordu. Ortaklar birbirlerine bakıyordu. Birkaç saniye daha bekledim. Sonra birkaç saniye daha.

“Araya girdiğim için kusura bakmayın,” dedim Bay Browning konuşmak için gerildiği sırada. “Robert ile birlikte verileri topladık, yalnızca donmuş, işlem görmüş tavuğun yüzde on beşten fazla tasarruf sağlayacağını tahmin ediyoruz. Dondurulmuş çiğ tavuk? O daha da iyi, inanın bana, okul yönetimleri *çok* heyecanlandı.”

Masadakilere gülümsedim ve kafamla Rob’u işaret ettim. “Kusura bakmayın, Rob’un notları elimde yok ama rakamları size tahta üstünde özet geçebilirim,” dedim ayağa kalkıp ezberlediğim fiyatlandırmaları ve bir ila üç yıl arasında öngördüğümüz olası teklifleri yazarak.

“Tabii ki bunlar kabaca. Anlaşma süreci başlamadan daha detaylı bir inceleme yapabiliriz ama North Unlimited’in ideal bir anlaşma önerdiğini hepimiz biliyoruz. Herkes de harcamalarını azaltmak istiyor, özellikle de eğitimle ilgili olmayan alanlarda. Böyle bir ortamda, okullara verilen ödeneğin azalması sizin işinize yarar. Eyalet üniversite sistemi bile ilgi gösterdi.”

“Vay be,” dedi North Unlimited başkanı nefes nefese. “İnanılmaz olur.”

Gerçekten inanılmaz çünkü tamamen yalan ama bunu nereden bileceklerdi? Dört hafta sonra sorarlarsa üzgün bir şekilde anlaşılamadığımızı söyledim, olur biterdi.

“Tabii ki çiğ tavuk ihracatı konusundaki kanunlar sorun teşkil etmekte ama bizi de bu yüzden tuttunuz. Sizce Brezilya’daki tedarikçiniz sipariş yükünde yüzde üç yüzlük bir artışı karşılayabilir mi? Çünkü gördüğümüz rakamlar bu seviyede.”

“Kesinlikle,” dedi. Tedarikçisi aslında Brezilya’da değildi ve North Unlimited’in sahibi dolandırıcının tekiydi ama benim umurumda mıydı?

“Yani ilkokul yönetimleriyle başlangıç noktamız bu olacak,” dedim keçeli kalemi tahtaya güçlü bir şekilde bastırarak. “Geniş bir pazarlık payı olduğunu belirttiniz ama bence düşmemize gerek kalmayacak. Bu fiyattaki bir ürünün hem tamamen doğal hem de minimum işlem görmüş olmasına çok heyecanlandılar,” dedim dönüp müşterilere gülümseyerek. “İki yıllık bir sözleşmeye başlayabiliriz. Siz ne dersiniz?”

Aslında ne düşündükleri umurumda değildi, tıpkı Rob’u böldüğüm için üzgün olmadığım gibi. Ama becerikli ve özgüvenli olmak yetmiyordu, sevilesi de olmam gerekiyordu. Ne zor bir işti.

Oda rahatlamıştı, birisinin felaketi önlemiş olması onları heyecanlandırmıştı. Rob, masanın diğer tarafında çökmüş, kafa karışıklığı içinde sandalyesinde yığılmıştı. *Az önce ne oldu?* diye düşünüyordu.

Müşteriler sorular sormaya başladı. Çoğuna cevap verdim ama diğerlerinin de zaferi paylaşabilmesi için birkaç soruda dilimi ısırđım. Artık plan oluşturmıştık ve hepimiz kârlı çıkacaktık.

Yarım saat sonra, herkes çıktığı sırada ellerini sıkan kişi bendim. Gerçi Rob da girişimde bulunacak kadar toparlanmıştı. Yine de birkaç kişi gözleri kapıda, elleri dolu şekilde yanından geçmeyi başarmıştı. Omzuma vurup iyi iş çıkardığımı söylediler, sonra dudaklarını bükerek Rob'un yanından geçip gittiler.

“Sağ ol, Robert,” dedim kapıdan geçerken, onu odada tek bırakmıştım. “Üstünden geçtiğimiz detayları özetleyip seni de cc'ye eklerim. Endişelenme.”

“Ha,” diye mırıldandığını duydum arkamda. “Olur, tamam.”

Kovulmayacaktı ama üzgün resepsiyonist ile ilişkisi hakkında imalar yapmaya başladığımda onu şirkette tutmak tehlikeli olabilirdi. Yine de işi şimdilik güvendeydi; sadece altın çocuk parıltısını kaybetmişti, ondan çalıp kendi üstüme sürmüştüm.

Jane araya girip günü kurtardı. Rakamları nasıl yoktan var etti gördün mü? Böyle durumlarda çok değerli biri.

Hazırlıklı Jane.

İnsanlar koridordan geçerken konuşmalarını duyabilmek için ofisimin kapısını açık bıraktım. Rob kapısını boğuk bir *tak* sesiyle kapatınca uyarılmış sinirlerim heyecanla titredi.

Sırtarak telefonumu çıkarıp mesaj yazdım. The Train Car'da içmeye gidelim mi? 5:30?

Evet, diye cevap yazdı hemen.

Tuvaletleri tekli. Birlikte girip kapıyı kilitleyebiliriz. 😊

Luke hoş, sessiz bir adamdı. Mütevazı ve nazikti. Ama ona istediğimi yaptırabiliyordum. Onu geriyordum ama kendini canlı hissediyordu, önemli olan da bu değil miydi?

Öyle olduğunu umuyordum çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Kitap Kurdu

2. BÖLÜM

Akşam erken saatte seks yapmanın kötü yanı, konuşmak gibi eylemler için fazlasıyla zaman kalmasıydı. Bu benim ilk ciddi ilişkimdi, en nefret ettiğim anlar da konuşma anlamıydı, Luke’un ciddi bir tonda “Jane...” dediği anlar.

“Hayır,” diye cevap verdim.

Luke şaşkın bir şekilde durdu, koltukta bana doğru döndü. “Anlamadım?” dedi.

“Hayır,” diye tekrarladım.

“Ama bir şey sormadım.”

“Kitap okuyorum.”

“Ha,” dedi bir saniye bekleyip tekrar şansını deneyerek. “Zamanımız varken bir şey konuşmak istemiştım.”

Zamanım yoktu. Kitap okuyordum ve bunu söylemişim. Ama onu terslersem uyumaya çalıştığımda tekrar konuyu açacaktı. Bu daha da kötüydü. Duygularını inciten bir şey söyleme ihtimalim çok yüksekti çünkü yorgun olacaktım ve dikkat edemeyecektim.

Gerçi konuyu tekrar açarsa seksle dikkatini dağıtabilirdim, o zamana kadar toparlanmış olurdu.

Tereddüdüm çok uzun sürmüştü, Luke da sessizliğimi kabul olarak almıştı. “Bir yıldır çıkıyoruz ve çok güzel bir yıldır,” dedi.

İşte. Konuşmaktan bu yüzden nefret ediyordum. Sonu hiçbir zaman yemek, seks ya da aksiyon filmi gibi iyi şeylere bağlanmıyordu. Buna bağlanıyordu: Luke benden ayrılıyordu.

Eninde sonunda olacağını biliyordum. Ben evlenilecek türde biri değildim. Sevgili olmakta bile zorlanıyordum çünkü bir çeşit...engelliydim. Duygu yelpazem geniş değildi, çoğu duyguyu hissedemiyordum bile ama bu benim suçum değildi.

Sosyopatlar konusunda kimsenin kabul etmek istemediği nokta da buydu. Benim hatam değildi. Bunu ben seçmemiştim.

Ama sempati, samimiyet ya da gerçek, hakiki aşk hissedemesem de numara yapabilirdim. Ne de olsa normal insanlar da karşısındakini kolaylıkla manipüle edip uzun bir ilişki yaşayabiliyordu. Ona duymak istediği şeyleri söylemem gerekiyordu o kadar. Çok kolaydı.

Şu anda ayrılmak istiyor olabilirdi ama ilişkiyi aylarca sürdürebilirdim. Belki de yıllarca. Suçluluk, Luke gibi insanlar için güçlü bir uyuşturucuydu. Ama en azından sonun başlangıcı olduğunu öğrenmiştim.

“Bence harikaydı?” dedi Luke. Yani benim de fikrimi söylememi bekliyordu.

Ona bakıp bekledim. Ona yardımcı olacağımı mı sanıyordu? Beni hayatından atmasını kolaylaştıracak mıydım? Öyle sanıyorsa beni hiç tanımamış demekti, bu da ilişkimizin bitmesinden benim sorumlu olmadığım anlamına gelirdi. O sorumluydu.

Luke sonunda yutkundu ve benim yüreklendirmem olmadan devam etmeye başladı. “Son birkaç aydır birkaç değişiklik yapmayı düşünüyorum,” dedi.

Onu bu kadar kolay bırakamazdım. Bırakamazdım ve *bırakmayacaktım*. O benim tek insanımdı. Bağlantımdı. İnsanın nabzına olan giriş kapımdı.

Tabii ki Luke’tan önce erkeklerle hoş ilişkilerim olmuştu ama bunlar soğuk ve mesafeliydi. Bağlantı hissettiğim tek anlar manipülasyonlar ve anlamsız seksti. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Birlikte oturup kitap okuduğumuzda yaptığı gibi eli ayak bileğimi sarıyordu, sıcacıktı. Mutlu olduğumdan emin olmak için düşünceli mesajlar yolluyordu. Geceleri sokulmak istediğim rahat bir sıcaklık yaratıyordu.

Halk arasında benim gibi insanların sevgi hissetmediği düşünülüyordu ama *bir şey* hissediyordum. Bizler robot değiliz. Oluşturamadığımız bağlantıları arzuluyoruz.

Aramızdaki sessizlik güçlendi, Luke göz kırpmamı, ağlamamı ya da panikle bağırمامı beklerken bir saat gibi tıkrıyordu. Hiçbirini yapmadım.

“Bence aynı eve çıkmalıyız,” dedi sonunda.

Şoka girmiş gibi bağırdım, “Ne diyorsun be?”

Luke kafasını salladı. “Daha büyük bir eve geçmeyi düşündüğümü söylemiştim,” dedi.

“Evet?”

“Holly’e daha yakın bir yer olabilir.”

“Evet, biliyorum.”

“Ve o evi seninle paylaşmak istiyorum.”

“Ben,” dedim anlamsızca, bu değişiklik bir anlığına kafamı karıştırmıştı. Onu yanlış değerlendirmiştim ve bu, neredeyse önüme koyduğu sürpriz kadar nahoştu.

“Sen,” dedi Luke teyit ederek, ayak bileğimi okşamak yerine eliyle gergin bir şekilde kavrıyordu. “Kesinlikle. Bence birlikte eve çıkmalıyız. Küçük bir ev. Beyaz çitli,” dedi.

Ayağımı kendime çekip kitabımı bıraktım. “Dalga geçiyorsun,” dedim.

“Hayır. Yani, beyaz çit kısmı şakaydı.”

“Ben eş istemiyorum, Luke.”

“Biliyorum. Evlenmek istememene de saygı gösteriyorum.”

“Çok tuhaf!” dedim fazla yüksek bir sesle. “Hiçbir güvence yaratmadan ekonomik düzenini bozuyor o kadar. çünkü istediğin zaman boşanabilirsin. Hiç mantıklı değil! İnsanlar bunu neden anlamıyor?”

Luke’un dudakları titreyerek gergin bir gülümsemeye dönüştü. “Ne demek istediğini anladım ama benim senden istediğim bu değil. Bir yıldır sevgiliyiz. Birimiz genellikle diğerinin evine geliyor, bu da rahat değil. İstemiyorsan birlikte bir yer tutmamız da gerekmiyor. Ben yeğenime yakın olmak istiyorum, benim yanıma taşınmanı çok isterim.” dedi.

Ona yine boş boş baktım. Bunu gerçekten beklemiyordum. Gerçi konu açıldıktan sonra görmezden geldiğim ipuç-

ları olduğunu fark ettim. Birçok ipucu vermişti ama ben görmek istemediğim için üstüne basıp geçmiştim.

Luke'un kardeşi birkaç sene önce evlenmişti ve geçen sene eşiyle birlikte bir bebek evlat edinmişlerdi. Luke yeğenine tutulmuştu, onun yanındayken mutluluktan güneş gibi parlıyordu. Ben bile kafası üstünde uçuşan pembe kalpleri görebiliyordum.

Şimdi de kendine ait bir beyaz çitli ev hayal ediyordu. Tabii ki.

Bunu istiyordu, ben ise istemiyordum. Ben yalnızca ait olan alanımı seviyordum. Evimi, kedimi ve şehir manzaramı seviyordum. Ama Luke'u da seviyordum.

Kafamı iki yana salladım. "Ben ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim.

"Düşünmen gerek. Tabii ki. Ben de aylardır düşünüyorum, biraz zamana ihtiyacın var."

Uzun bir süre ona baktım. "Çocuk istiyorsun," dedim duygusuzca.

Gözleri büyüdü. Gözlerini kırıştırdı. Hayır demedi. Kahretsin.

"Luke!" diye bağırdım dehşetle.

"Hiçbir zaman çocuk istemedim," dedi dikkatli bir şekilde.

"Biliyorsun, ben avukatım ve birisi bahsedilen soruya cevap vermeyince hemen anlarım. Hiçbir zaman çocuk istemedim. Bunu biliyorum. Üstüne birçok kez konuştuk. Ama şimdi? Holly'den sonra?"

Yine gözlerini kırptı ve sonunda başka tarafa baktı, yüzü suçlulukla gerildi. Göğsümde hezeyanlı bir şey yükseldi,

kafamı karıştırdı. Hiç hoş değildi, hiç sevmemiştim ve bunun nedeni Luke'tu. *Benim* Luke'um. "Hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldandım vücudu saran, yastık dolu deri koltuğundan kalkıp ayakkabılarımı aramaya başlayarak. "Eve gidiyorum."

Ondan ben ayrılmalıydım. Giden ben olmalıydım, ilişkiyi bitirmek için doğru an olabilirdi. Böylece gelecekte nahoş sürprizlerle karşılaşmazdım.

"Jane, yapma. Konuşalım."

"Hayır, kedimi beslemem lazım. Sen her şeyi değiştirmek istiyorsun."

"Her şeyi değil. Her gece böyle olacak. Her şey aynı olacak ama daha büyük bir evde olacağız, birlikte olacağız."

"Hayır, öyle olmayacak. Aynısı sana yetmeyecek."

"Nasıl yetmeyecek?"

"Dahasını isteyeceksin. Sen" —dedim elimi sallayarak— "başka bir şey istiyorsun. *Başka birini* istiyorsun. Yanında *ben* varken bir eş ve çocuk arzulamanı izleyemem. Aptalca."

Ondan uzaklaştım ve peşimden gelip çantamı bıraktığım masaya kadar beni takip etti. "*Seni* istiyorum, Jane. Bunu biliyorsun," dedi.

"Beni istediğini biliyorum ama benden fazlasını da istiyorsun. Sana bunu veremem. Ben..." diye hırladım, doğru kelimeyi bulamadım. Doğru kelimeyi bulmak bile istemiyordum. Bu hiç adil değildi. "Değilim işte!" diye bağırdım kapıyı hızla açarak.

"Ne değilsin?"

İçimi tırmalayan, kabaran öfkem büyüdükçe büyüdü ve

kapıdan geçtiğim sırada boğazıma kadar geldi. “*Gerçek bir insan değilim!*” diye çığlık attım.

Sesim, koridorun üç metrelik tavanında yankılandı, kat-taki beş dairenin kapılarına çarptı. Umurumda değildi. Dışarı bakan olursa yüzüne de bağırırdım. Sosyopat olduğumu bilmiyordu ama farklı olduğumu biliyordu. Bunu sevdiğini söylemişti, peki şimdi ne yapmaya çalışıyordu?

Aceleyle merdivenlere yöneldiğim sırada “Jane,” diye seslendi arkamdan.

“Peşimden gelme,” diye uyardım. Gelmedi de. Beni hiç zorlamıyordu. Daha doğrusu bugüne kadar hiç zorlamamıştı.

Metal basamaklardan hızla indim, öfkemi hızlı adımlar atarak çıkarmaya çalıştım. İşe yaramadı.

Bunu neden yapmıştı? Her şey iyi gidiyordu. Luke ve benim bir rutinimiz, bir ilişkimiz vardı ve hayatımda ilk defa...*rahat* hissediyordum.

Hayır, doğru kelime bu değildi. Hayatımdan her zaman memnundum. Kendimi hep mutlu ediyordum, ne yapmak istiyorsam onu yapıyordum. Yetişkin olarak istediğim her lüksü kendime vermiştim.

Ama Luke beni *seviyordu*, bu farklıydı. Ben de onu kendi çapımda seviyordum. En azından deniyordum. Ona seks, hediyeler ve ilgi veriyordum çünkü bunları vermem gerekiyordu. Ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. Tabii ki vardı. Gerçek aşkın sıcaklığına ihtiyacı vardı, benim ona yansıttığım bu tuhaf ısıya değil.

Bu günün geleceğini biliyordum ama böyle olacağını tahmin etmemiştim. Kontrolün bende olacağını düşünmüştüm.

Luke, ruhumun en sığ derinliklerini boşalttığı halde daha fazlasını istiyordu. “Siktir!”

Hâlâ küfrederek merdiven kapısını çarptım ve binanın lobisi görevini gören kısa koridora çıktım. Komşularından biri postasını alıyordu, öfkeyle yanından geçip karanlığa karıştığım sırada korkuyla inleyip elindekileri yere düşürdü.

Gerçek bir kadın olsaydım, Luke’un aniden birlikte yaşama teklifine heyecanlanırdım. Erkeğim ilişkimizi sonraki seviyeye taşımak istiyor! Hayat kurmaya hazır!

Gayrimenkul sitelerine bakıp hayalimdeki mutfağı planlardım. En iyi arkadaşım Meg olsa böyle yapardı. Ama bu tür hayaller birçok insanı yok ettiği gibi onu da yok etmişti, bu yüzden ben iyiydim. Meg ölmüştü. Çünkü bu hayalleri suya düşmüştü ve intihar etmişti, bu kadar yoğun bir şey hissetmediğim için mutluydum.

İstediğim her şeye sahip olmayacağımı biliyordum, bu yüzden Luke’un hayallerini gerçekleştirebilirmişim gibi kendimi kandırmayacaktım.

“Siktir,” dedim arabamın kapısını açıp koltuğa oturdum sırada. Telefonum titredi.

Lütfen dön. Konuşalım.

Geri gel, parmaklarını kuduz bir köpeğe yedirelim yazsa daha iyiydi çünkü ikisi aşağı yukarı aynı derecede eğlenceliydi.

En azından biraz mutlu olursun sanmışım??? Yazdı.

Problem de buydu. Luke, gerçek beni tanımıyordu. Çık-maya başladığımızda otizm spektrumunda olduğumu dü-

şünmüştü, ben de buna inanmasına izin vermiştim. Beni ve tuhaflıklarımı kabul etmişti, bu yüzden onun yanındayken gardımı kaldırmama gerek yoktu. Sürekli normalmiş gibi maske takmama gerek yoktu. Güzeldi.

Ama ona gerçeği söylememiştim, söylemeyecektim de; bu ilişki eğlenceliydi ama artık bitmişti. Son.

“Son,” diye hırladım dişlerimi sıkarak.

Telefonu görmezden geldim ve sessiz sokağa çıktım, eve gitmeyi çok istiyordum. Luke’un evinden dört blok ötede küçük bir barlar sokağı vardı. Genç, mutlu ve çakırkeyif yürüyen insanları gördüm. Hepsi gruplar halindeydi, arkadaşlık ve iç içe geçmiş kollar sayesinde bağlanmışlardı. Sokak lambaları altında görünen yüzlerindeki mutluluk karanlıkta bile belli oluyordu.

Ben de bunu istiyordum. Çok boştum. Her zaman çok boştum.

Fevri olmaya bayılıyordum, bu yüzden bloğun sonunda boş bir park yeri görünce eve dönmeye ara verip kaldırımın yanına park ettim. Telefonumu ve cüzdanımı ceketimin cebine koyduğum sırada o kötü duygunun tanımadığım pençeleri –gerginlik? Korku? Duyguyu tanımlayacak kadar deneyimli değildim– uzaklaşmaya başladı. En yakındaki barın kapısına geldiğimde acı tamamen yok olmuştu.

Penceredeki dev gibi tabelada süslü harflerle **TAPAS** yazıyordu. Altında ise **ÖZEL KOKTEYLLER** vaadinde bulunan bir yazı vardı, ne demekti hiçbir fikrim yoktu. En önemlisi, camı sarsan müzik çok yüksekti, masalar perşembe akşamı olmasına rağmen kahkahalar atan insanlarla doluydu.

Kapıyı açıp arkadaş canlısı kaosa karışmam yeterliydi. Anında eski halime dönmüştüm. İçimi tırmalayan, tuhaf bir acı yoktu. Hiçbir şeyden şüphe duymuyordum.

On beş dakika sonra bara oturmuştum, önümde eritilmiş peynir ve kızarmış ekmekten oluşan çok lezzetli bir yemek vardı, elimde ise özel bir kokteyl duruyordu. Yanımdaki adam, diğer tarafındaki kadının gözüne girmek için elinden geleni yapıyordu. Neşeyle onları dinledim.

“Evet, geçen ay ondan ayrıldım,” diye bağırdı müziği bastırmak için. “Sana söylemedi mi?”

“Hayır ama çok yakın değiliz,” diye cevap verdi kadın. “Yani, arkadaşız denebilir ama insanı çok uğraştırıyor, öyle tipleri sevmiyorum. Çok drama yaratıyorlar,” diye gülerek arkadaşına laf attı.

“Evet, bilemiyorum. Yani, başta çok ayakları yere basıyor gibiydi ama sonra çok talepkâr oldu.”

Bu yeni kıza beklentisini düşürmesi için güçlü mesajlar veriyordu. *Benden bir şeyler bekleme –bu normal değil- beklersen de seni terk ederim.* Çok hoşuma gitmişti. Zayıf, kumral kız da çok sevmiş olmalıydı, saçını savurup güldü. Arkadaşından daha havalı olmak için elinden geleni yapıyordu.

Ah, havalı kız. Hepimiz o yollardan geçtik. Sana ilgi göstereceğin diye sporu seviyor gibi yapıp tatmin olamadığın sevişmelere katlanıyordun. Ben bile on iki santimlik topuklularımla bu yolda yürümüştüm, gerçi hiçbir zaman aşk uğruna yapmamıştım. Farklı amaçlarım vardı.

Bay Düşük Beklenti, elini sallayarak iki tekila daha iste-

di. Bıyığına şekil vermiş, mesleği sorulduğunda muhtemelen miksolog olduğunu söyleyen barmen biraz irkildi ama gösterişli bir şekilde dönerek iki shot bardağı koydu. Bece-risini görünce kaşlarımı kaldırdım, içkileri koyduğu sırada bana göz kırptı.

Bay Düşük Beklenti tamamen avına odaklanmıştı, beni hiç fark etmemişti bile. Neden edecekti ki? Kumral kızdan on yaş daha büyüktüm ve hâlâ çizgili takımımı giydiğim için çetin ceviz gibi görünüyordum. Böyle bir dert istemiyordu. Gerçi on üstünden on olmadığım halde benim gibi bir ka-dına çakmak isteyen birçok erkek vardı. Teorik olarak faz-ladan birkaç kilo ve çarpıcı bir güzelliğin olmaması benim gibileri daha çaresiz kılıyordu, bu yüzden de yatakta daha iyi oluyorlardı. Yani öyle duymuştum. Flörtleşen insanlara dikkat edince o kadar çok şey öğreniliyordu ki inanılmazdı.

Flörtleşen çift tekilalarını içti ve çok yaramaz bir şey yapmışlar gibi kıkırdaştılar.

“Akşam yemeğini atlamamam lazımdı!” dedi kumral kız.

Lezzetli bir tapas yerine adam birer shot tekila daha istedi, sonra evinde erimiş peynir yapacak tüm malzemelerin olduğunu söyledi. Kız, adamın onu içirip eve götürmeye çalıştığını anladı ve bariz planına güldü. “Çok kötüsün,” diye viyakladı.

Bu bayatlamış görüntüden çoktan sıkılmıştım, barın diğer ucunda oturan, gömleği fazla dar olan kırklı yaşlarındaki adamla göz teması kurdum. Ne var ki bunu alışkanlıktan yapmıştım. Bu gece o tür enerjiye ihtiyacım yoktu. Luke ile seks yapmıştım ve bir yabancıyla yapabileceğimden daha

zevkliydi. Bar tuvaletlerindeki hezeyanlı seksler sırasında bile boşalmam için gerekli zamanı ve ilgiyi gösteriyordu. Bu erkeklerin yarısı istese de beni boşaltamazdı ve –kendimizi kandırmayalım– boşaltmaya da çalışmazlardı.

İç geçirdim ve acılı, tarçınlı kokteyliyi yudumlayıp peyniri yemeye başladım.

Luke’u bir kez bile aldatmamıştım. Suçlu hissedeceğimden değildi. Suçluluk hissetmiyordum. O duyguyu anlamıyordum. Bir şeyi yaparken yakalanmıyorsam, kimseye kötü bir şey olmuyorsa neden kötü hissedecektim ki? Buradaki erkeklerden herhangi biriyle seks yapabilirdim ve sevgimin ruhu bile duymazdı. Ama istemiyordum. Fiziksel açıdan tatmin olmuşum, bu yüzden Kötü Seks Bob ile otuz dakika harcamanın anlamı yoktu. Sağduyulu olan buydu.

Ama ilişkimin sonuna yaklaşıyordum, flörtleşmeye geri dönmem gerekecekti. Sorun yoktu. Paslanmamıştım. Bu bardaki erkeklere bakıp hangilerinin bir kadını boşaltabileceğini, hangilerinin aklına bile gelmeyeceğini anlayabiliyordum. Gerçi bunu umursamakla yapmak aynı şey değildi. Vajinayla doğan insanlar için bu konuda garanti yoktu. Berbat bir durumdu ama eğlenceli kalabalıklar ve bağırışlar oluyordu. Genellikle.

Üniversitede ilk çıktığımızda Luke yatakta iyiydi ama ayrı kaldığımız süre içinde çok becerikli hale gelmişti. Minneapolis’i ziyaret ettiğim sırada onunla karşılaşmıştım ve eski günlerin hatırına onu eve götürmüştüm. Şansım çok yaver gitmişti.

Birlikte geçirdiğimiz zaman azgınlığını artırmıştı. Çok

sıradan bir adamdı ama benim gibi azgın bir canavarla zaman geçirmek bir erkeği gizli fantezilerini yaşamaya itebilirdi. Anal? Evet. Şaplak atma? Evet. Sert rol yapma? Tabii ki evet, her şeyi denerdim.

Ama hepsi her şeyi denerdi zaten. Başka birini bulabiliyordum.

Lezzetli peynir tabağıma bakıp somurtuyordum, böyle olmazdı. Barmene gereğinden fazla bakarak dikkatini çektim, sonra greyfurt ve pembe çekilmiş biberle yapılmış bir cin söyledim. Bay Düşük Beklenti'nin sarhoş kızı üçüncü shota ikna etmeye çalıştığını duyunca nazikçe omzuna dokundum. Arkasını döndü ve kaşlarını kaldırarak beni arkadaş canlısı bir şekilde sorguladı.

“Sebastian and Fields'da çalışmıyor musun?” diye sordum, paltosunun cebine iliklediğini gördüğüm kartın üstündeki büyük muhasebe firmasının adını vererek.

Biraz neşelendi. “Evet!” dedi.

“Merhaba, ben Jane,” dedim elimi uzatarak.

“Kyle,” dedi elimi sıkarken. “Tanışmadık sanırım.”

“Seni asansörde görmüştüm. Ben insan kaynaklarında çalışıyorum.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ama yüzünde hafif bir şüphe izi vardı. Gözleri boş shot bardaklarına ve sabırlı bir şekilde beklemeye çalışan kıza kaydı. Kız muhtemelen somurttuğunun farkında değildi, somurtunca gözleri küçük ve hafif şaşkınlıkla görünüyordu.

“Uzun bir hafta oldu, değil mi?” dedim sesimde bir neşe iziyle.

“Ha. Galiba.”

“Sorun değil. Mesaide değilsin, endişelenme. Eğlencene bak!”

“Tamam. Olur. Teşekkürler.”

Onu temin etmek için ellerimi kaldırdım. “Gözlerimi ve kulaklarımı kapatıyorum, Kyle, söz! İstedğini yap.”

Şüphesi korkuya dönüşmeye başlamıştı. Korkunun bir anlığına paniğe dönüşmesini izledim. Sonra, yüzü yavaş bir şekilde üzgün bir köpek gibi asılarak hayal kırıklığıyla doldu. İzlemesi çok zevkliydi. İK’den bir tanık varken sarhoş bir kadını eve götüremezdi. Sebastian and Fields’da yükselen örnek bir çalışandı, şirket ortamındaki insanlar bir anda taciz ve cinsiyetçiliğe önem vermeye başlamıştı. Tüh.

“Manchego harika,” dedim duygulu bir şekilde. “Denemeniz lazım,” dedim kadına gülümseyerek. Son baktığımdan beri küçük yüzündeki somurtma daha bulanık bir hal almıştı.

“Tamam. Peki,” dedi Kyle gergin bir şekilde gülümseyip kafasını sallayarak. “İyi fikir. Bir tane alabilir miyim?” diye seslendi barmene, yarısı yenmiş peynirime işaret ederek. “Sonra da hesabı alayım.”

İnsanlar bana hiçbir zaman kahraman olduğumu söylememişti ama on dakika sonra sarhoş kumral neşeli bir şekilde manchego yiyordu, Kyle ise Uber çağırmaya gitmişti. Kadın bana karşı olan öfkesini yitirmişti, Kyle ile işi hakkında konuşmamı duyduysa da çoktan unutmuştu.

Bana Kyle ve Talepkâr Kızın ani sonunu anlatıyordu. Pastırmaya sarılı karides sipariş edip kadının dünyasının bir parçasıymışım gibi en derin sırlarını araştırdım.

“Ciddi bir şey soracağım,” dedim.

“Olur!” dedi ellerini bacaklarına vurup dikilerek. Sözlüye hazırlanıyor gibi bir hali vardı.

“Arkadaşın gerçekten talepkâr mı yoksa Kyle am biti mi?”

Kumral –galiba adı Laura’ydı– gözlerini kısıp burnunu buruşturdu. “Bilmiyorum. Genevieve biraz talepkâr. Mesajlarına cevap vermeyince çok alınıyor.”

“Ama Kyle’in am biti olduğu belli.”

“Evet. Evet, sanırım öyle.”

“Yani Genevieve lastiklerini patlatıp ortak arkadaşlarınıza seni gömmeye karar verirse buna değmeyecek. Burası am biti dolu. Arkadaş grubundan biriyle çıkmamış birini seç. Daha zekice.”

Gözleri büyüdü. Ağzına ekmek atıp kafasını salladı. “Tanrım, çok haklısın. Ne yapıyorum? Tanrım, en iyi arkadaşım sensin artık!”

Sonunda eğlenmeye başlamıştım, o sırada yanlışlıkla barın sonunda fazla dar gömlek giymiş adamla göz göze geldim. Hâlâ sinyal beklediğini fark ettim. Ben kafamı iki yana sallayamadan ortadan kayboldu, sonra yanımda belirdi ve yeni arkadaşım Laura’ya yaklaştığımda kalktığım koltuğa oturdu.

“Hayır,” dedim ona sırtımı dönerek. Zalim olmak gerekiyordu, yoksa inanmıyorlardı. O zaman bile zor oluyordu. Arkamda durduğunu hissedebiliyordum. Seks olasılığı o kadar çekici bir hayat bağıydı ki hemen vazgeçemiyordu. Ama birkaç dakika sırtıma baktıktan sonra sonunda batmaya başladı. “Orospu,” diye mırıldandı.

“Kaliteli yemek rastgele bir sikten yüz kat daha iyi,” dedim son ekmek parçasını ağzıma atıp çiğnerken. “Her seferinde.” Yeni arkadaşım kahkahalara boğuldu. Güzel bir akşamdı. Kedimi beslemek için sonunda eve geldiğimde Luke hakkında hiç endişeli değildim.

Kitap Kurdu

3. BÖLÜM

Eğlencenin her zaman sonu geliyordu, temizlendikten, dinlendikten ve işe döndükten sonra huzursuzlanmaya başlamıştım. İçeri girdiğimde Rob'un kapısı kapalıydı. Tüm gün kapalı kaldı ama öfkeyle tuşlara bastığımı duyabiliyordum, ortakların gözüne tekrar girebilmek için şirket adına hiç çalışmadığı kadar çok çalışıyor olmalıydı.

Elimde sıkıcı hazırlık işleri ve sözleşme araştırmaları vardı, bu yüzden telefonum çaldığında çaresizlikten hemen açtım.

“Yine yeğeninle ilgili aradılar,” dedi pişmanlık dolu bir ses. Bu neydi böyle? Ailem dert kaynağından başka bir şey değildi, ebeveynlerimle ilişkiyi yıllar önce kesmiştim. Beni arayacak tek aile fertleri onlardı. Büyükannem uzun zaman önce ölmüştü ve kardeşimle on sene önce Oklahoma'yı terk ettiğimden beri konuşmamıştım. Açıkçası, babam ve annem kazara ölseler bile beni aramazdı. Ne oluyordu?

Resepsiyoniste yine sesli mesaja yönlendirmesini söyleyecektim ama tereddüt ettim. Ailem yeni iş yerimden beni arayarak çizgiyi aşıyorlardı ama çok sıkılmışımdı, ailem de göz devirebileceğim hikâyeler anlatma konusunda harikaydı. Onlarla olan etkileşimlerimden sonra kendimi hep üstün hissediyordum, bu da fazladan artıydı.

“Konuşayım,” dedim sonunda ve hat bağlandı. “Evet, ben Jane,” dedim sesimde bir uyarıyla.

“Jane? Jane, aman tanrım!” Annem ya da babam değildi. Belki *gerçekten* ölmüşlerdi. Yabancı kadının sesi duygulu bir şekilde konuşmaya devam etti. “Sana ulaşabildiğime çok sevindim! Ben Joylene. Mesajımı aldın mı?”

“Hayır.”

“Ha,” dedi, derin bir nefes alıp birkaç saniye boyunca vererek. “Tamam, o zaman baştan alayım. İsmi ve ofis numaranı internetten buldum, aramak istedim. Umarım sorun değildir.”

“Seni tanımıyorum.”

“Haklısın. Özür dilerim. Kardeşinin eski sevgilisiyim. Joylene?”

Gözlerimi devirip ne için ve ne kadar para istediğini söylemesini bekledim. Bu kadın sorumsuz, şerefsiz abimi umursadığımı mı sanıyordu? Onun iyiliğini biz çocukken onun beni düşündüğü kadar düşünüyordum: yüzde sıfır. Eski sevgilileri ve çocukları ise hiç umurumda değildi.

Sonunda benden cömert bir af dileği bulamayacağını anlayan Joylene derin bir nefes daha aldı. “Uzun zaman önce Noel’de tanışmıştık. Kardeşinle ben birlikteydik,” dedi.

“Üzıldüm,” dedim ve espriyi anlamış gibi güldü.

“Gençtim, çaresizdim. Neyse, oğlumuz var, o yüzden iletişimdeyiz. Diğer çocuklarıyla da ilgilendim çünkü Wesley’nin kardeşi oluyorlar ve ailesiyle ilişki kurması gerektiğini düşünüyorum.”

Wesley. Şimdi hatırlamıştım. Joylene kısa, kıvrımlı, siyahı bir kadındı, Ricky’nin çıktığı ya da hamile bıraktığı diğer tüm kadınlardan daha zeki ve sorumlu görünüyordu. Ricky onu hamile bıraktıktan sonra hiç eğlenceli olmadığından şikâyet edip durmuştu. Eskiden ciddi bir alkolikmiş, bu da kardeşimi bir zamanlar çekici bulmasını açıklıyordu. Hamile kaldıktan sonra alkolü bırakıp hayatında yeni bir sayfa açmıştı. Ricky, içkiyi bırakmasına çok kızmıştı. Çocuğa Wesley ismini vermesi bardağı taşıran son damlaydı. “İnek ismi,” demişti çocuğun önünde homurdanarak.

“Arama nedenim,” diye devam etti Joylene, “şey...avukatsın.”

“Ceza hukukuna bakmıyorum, Ricky ne yaptıysa yardım edemem,” dedim. *Etmeyecektim*. Kardeşim on yedi yaşından beri çeşitli suçlar nedeniyle adalet sistemine girmişti. Haneye tecavüz, hırsızlık, kasten adam yaralama. O çeşit şeyler. Eve döndüğü kısa süreler içinde bir kadını hamile bırakıyordu, yumurta bırakmak için eve dönen somonlar gibi.

“Onun için istemem,” dedi Joylene. “Konu kızı. Ricky’e olanlar umurumda değil. Şartlı tahliyesine yine karşı gelirse üç yıl yatacak ve Wesley’nin mezuniyetine doğru çıkacak. Umurumda olan tek şey bu. Çocuğun babasına ihtiyacı var,” dedi. Son kısmı hızlı ve sert bir şekilde söylemişti, yıllardır oğlunu ve birçok kişiyi buna ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

“Ama konu o değil,” diye devam etti. “Kızı Kayla kayboldu ve kimse umursamıyor.”

“Kayıp mı oldu?”

“Evet. On altı yaşına yeni girdi, bir aydır kimse ondan haber alamıyor. Yetkililerin umurunda değil çünkü olaydaki herkese pislik gözüyle bakıyorlar. Başka kimi arayacağımı bilemedim. Kimse bir şey yapmıyor. Ne polis ne de annesi. Hiç kimse.”

Gözlerimi devirdim. “*Kayıp* mı yoksa kaçtı mı?”

“Bilmiyorum. Kayıp, belki kaçırıldı, belki de öldü. Başına her şey gelmiş olabilir ama kimsenin *umurunda değil*. Böyle bir şey nasıl olur? Wesley’nin kardeşi! Wesley kay-bolsa birilerinin onu aramasını isterim. Ben olmasam...Tan-
rım, oğluma ne olurdu düşünmek bile istemiyorum.”

“Joylene, bahsettiğin kızı tanımıyorum bile. Ben Minne-sota’da yaşıyorum. Ceza avukatı da değilim dedektif de de-
ęilim. Çocuk avukatı olmadığım da belli. İstesem de yardım edemem.”

“Başı biraz belaya girdi,” dedi ben hiçbir şey söyleme-mişim gibi, “ama çok kötü bir şey değil. Küçük bir kız. Kendi başının çaresine bakamaz.”

“Kusura bakma.”

“Bu çok yanlış. Onu bir köşeye atıp unuttular. Benle kan bağı yok, bu yüzden telefonlarımı bile açmıyorlar.”

“Kendi bölgedeki bir avukatı araman lazım. Onlardan yardım iste.”

Joylene iç geçirdi, telefonu kulağımdan uzaklaştırmaya başlamıştım, tam kapatacaktım ki yine konuştu. “Herkes

sana çok benzediğini söylüyor, bir bağınız falan vardır diye ummuştum.”

Somurarak olduğum gibi kaldım, telefon kulağımdan birkaç santim uzaktaydı. Ne demek “benim gibi”?

Telefonu ahizeye doğru birkaç santim daha yaklaştırdım ama merak konusunda kedi gibiydim, bu yüzden aniden fikrimi değiştirip kulağıma götürdüm. “Ne demek istiyorsun?”

“Gençken ona bakmışsındır diye düşünmüştüm.”

“Hayır. Neden bana benzediğini söylüyorlar?” dedim. Narsisizm konusunda da kedi gibiydim. Joylene tereddüt edince biraz daha zorladım. “Bana mı benziyor? Yoksa insanlara laf attığı için mi?”

“Evet, kesinlikle laf atıyor.”

“İyi yapıyor. Tüm gençler öyle zaten.”

“Evet ama...”

Tereddüdü üstüne homurdandım. “Joylene, zamanım yok. Mesainin ortasındayım. Ağzındaki baklayı çıkar artık.”

“Tamam,” dedi. Sesi sertleşmişti, benden bıktığı belliydi. “Herkes senin gibi soğukkanlı bir orospu olduğunu söylüyor.”

Olduğum yerde donup kaldım ama kalbim daha hızlı, daha sert atmaya başlamıştı. *Benim* gibi. Mümkün müydü? Benim durumum genetik olarak geçebiliyordu, özellikle de zor bir hayat ve dengesizlik olduğunda. “Nasıl soğukkanlı?” diye sordum.

“Biraz...bilmiyorum. Biraz korkutucu. Ama bir çocuğu kenara atıp unutmak için bahane değil bu! Wesley onu çok seviyor. Daha doğrusu seviyordu. Moore’a taşındık ve üç yıldır görüşmediler, belki de dört. Ama küçükken korkutucudan çok vahşiydi diyebilirim.”

Korkutucu. Kalp atışlarım kulaklarımı doldurdu ve Joylene'in sesi kayboldu. Ricky'nin korkutucu, soğukkanlı bir çocuğu vardı, *tıpkı benim gibi.* Mümkün müydü? Ortalıkla küçük bir Bebek Jane mi dolaşıyordu?

Sandalyeme yaslanıp bacak bacak üstüne attım. "Tamam, Joylene, baştan alalım. Bana bildiğin her şeyi anlat," dedim.

4. BÖLÜM

Fotoğrafta on altı yaşında gibi durmuyordu. Alakası bile yoktu. Zayıf görünümlü bir şeydi, sıska ve solgundu, internette fotoğrafını gördüğümde aklıma ilk gelen bu olayı tamamen unutmak olmuştu. Benimle ilgisi yoktu. Tipine bakmak yeterliydi.

Ama gözlerini görünce durdum. Okul fotoğrafıydı, arkadaki ucuz, mavi-gri fondan hemen anlaşılıyordu ve zorla fotoğraf çektiirdiği için hiç memnun değildi. Kayla'nın koyu sarı saçları ortadan ayrılmıştı, omuzlarının birkaç santimetre altına düşüyordu. Beyaz cildi çillerle doluydu ve ince dudakları inatçı bir şekilde kasılmıştı, burun delikleri şişmişti, gülümse komutuna karşı çıkıyor gibi bir hali vardı.

Her haliyle sıradan hatta belki acınasıydı. Gözleri dışında. Soluk yeşil gözleri kameraya odaklanmıştı, gözlerinde üzüntü ya da korku olsaydı, muhtemelen istismar gören diğer çocuklara benzerdi. Ama bakışlarında korku yoktu.

Keder yoktu. Hiçbir şey yoktu. Hafif bir ıslaklık ve uzayın soğuk boşluğu vardı.

“Merhaba, merhaba, merhaba,” diye fısıldadım kayıp yeğenime. Demek bana biraz da olsa benziyordu.

Dizüstü bilgisayarımın kamerasını açıp Kayla gibi ifade-siz bir fotoğrafımı çektim. Birbirimize hiç benzemiyorduk. Benim koyu kahverengi saçlarım kısa kesilmişti ve yüzüm hoş, dolu bir oval şeklindeydi, onunki gibi kemikli ve çıkıntılı değildi. Ama korkutucu gözler? Evet. Onlar aynıydı.

Ben gülümseyerek, gözlerime mutlu bir yarım ay şekli vererek bunu gizleyebiliyordum. Ama bunu yapmak için uğraşmak gerekiyordu, Kayla’nın umursamadığı da çok belliydi.

Yeğenim sosyopat mıydı?

Joylene, kızın başının belaya girdiğini ama çok ciddi olmadığını söylemişti. Okulda birkaç kavgaya karışmıştı. Manavdan birkaç şey çalmıştı. Belki de daha fazla.

“Ne tür bir toplum *yiyecek* çalan bir kızı polise şikâyet eder ki?” demişti Joylene öfkeyle. Ama hepimiz bunu ne tür bir toplumun yapacağını biliyorduk. *Bizim* toplumumuz. Bunu Kayla da biliyordu ama denemekten çekinmemişti. Belki de görüldüğü kadar zayıf değildi.

İnternette kaybolmasıyla ilgili hiçbir bilgi yoktu. Kaybolmuş ve tehlike içindeki çocuklarla ilgili bir sitede doğum tarihi, tasviri ve son görüldüğü gün yazıyordu o kadar. Kayla, Joylene’in de açıkladığı gibi en son dört hafta önce görülmüştü. Bunun dışında pek bir şey bilmiyordu. “Annen kaçmıştır diyor. Polisi aradım, kayıp kaydı oluşturduklarını

söylediler ama risk altında olduğunu düşünmeye gerek yokmuş. Canları sıkılmış gibi davrandılar.”

“Peki Kayla’nın annesi?”

Joylene homurdandı. “Aramama cevap bile vermiyor. Kardeşin kimsenin Kayla’dan haber alamadığını söylüyor, hapisten de bir şey yapamayacağı için onu aramamamı söylüyor. Nokta. Kimsenin umurunda değil, Jane. Belediyeden, polisten ya da diğer yetkililerden bilgi alamıyorum çünkü akraba değiliz.”

Joylene endişelenen birini arıyorsa yanlış kapıyı çalmıştı ama yeğenimin adını Google’da ararken çok ilgimi çektiğini fark etmiştim. Kaçmış mıydı? Tanrı da biliyor ya, ben de yüzlerce kez düşünmüştüm, boktan ailemin ağırlığı olmadan daha iyi yaşayacağımın farkındaydım. Ama bedava konaklama ve yemeğin buna değeceğine karar vermiştim. Liseyi bitirmek istiyordum, böylece üniversiteye gidebilir ve onlardan daha iyi olduğumu gösterebilirdim.

Yapmıştım da. Belki Kayla’nın farklı bir planı vardı. Bu ezikleri geride bırakıp elinden geleni yapmaya karar vermişti.

Belki de bir yol kenarında tecavüze uğrayıp öldürülmüştü.

“Beni ilgilendirmez,” dedim kendi kendime yüksek sesle. Yine de günümün büyük çoğunluğunu Oklahoma’da kaybolan gençleri araştırarak geçirdim. Kayla’ya benzeyen bir ceset bulunmamıştı. Nehirlerde kopmuş ayak bulunmamıştı. Belki de beyaz kadın tacirlerinin eline düşmüştü.

Luke’un sonraki mesajını görmezden gelmedim. Jane, yapma. Konuşamaz mıyız?

Olur, diye yazdım. Bu akşam evime gel.

Cinayet planı mı yaptın??? Yazdı.

Buna güldüm. Belki de beni düşündüğümde daha iyi tanıyordu. Atıştırmalık getirirsen belki kendini affettirip hayatını kurtarırısın.

Tamam.

Luke'un evinden bir blok ötede çok sevdiğim bir İtalyan restoranı vardı. Ne sipariş edeceğimi zaten biliyordu. İlişki yaşamamın iyi yanları da vardı.

Onu bırakmaya hazır değildim. Bunu biliyordum. Ama beni terk edene kadar takılmayı da kabul edemezdim. Bu hoş bir sonuç değildi, kendimi kaybedip benden sonra yattığı kıza tehlikeli bir şey yapabilirdim.

Zor bir durumdu. Ondan şimdi vazgeçmeliydim sonra mı? Ya da...üçüncü bir seçenek olabilirdi. Onu sonsuza dek oltaya alabilir, asla sahip olmayacağımız çocukların sözünü verebilirdim. Bu olasılığı da düşünmem gerekiyordu. İyi seksle yıllarca dikkatini dağıtabilirdim, sonra ondan sıkılacağım garantiydi, bunca zamandır isteyerek doğum kontrol hapi aldığımı anlamadan onu bırakabilirdim. Ondan sıkılacaktım. Hiçbir şey sonsuza dek sürmüyordu. Seks bir süre sonra sıkıcı bir hale gelecekti, benim için başka bir şey de yoktu.

Saat altıda işten çıktığımda Rob hâlâ ofisinde bir şeyler yazıyordu, hiç bu kadar sıkı çalıştığını görmemiştim. Yaşadıkları harika bir kişisel gelişim deneyimi olacaktı.

Yarım saat sonra Luke evimin kapısını çaldı. Kapıyı açtığımda onu gördüm ve içimde tuhaf bir his belirdi: midemde

sıkı, titrek bir şey hissettim ve gerildim. Yemek torbasını ve şarap şişesini tezgâha koyup bana döndü. “Dün seni korkuttuğum için özür dilerim. Niyetim bu değildi.”

“Biliyorum,” diye cevap verdim ve sonra “Ben de özür dilerim,” diye ekledim çünkü özür dilemem gerektiğini biliyordum. Ne var ki, bundan sonra ne diyeceğimi bilmiyordum. Söyleyebileceğim tek şey *yapma, yapma, yapma, hoşuma gitmiyor*’du. Ama bu da başka bir konuşma yaratacaktı, böyle yaşamak nasıl mümkün olabilirdi ki? Bu yüzden ona durmasını söylemek yerine kollarına girip ona sıkıca sarılarak durmasını *sağladım*. O da bana sarıldı ve saniyeler için öpüşmeye başladık.

Tartışmamız içinde kaba ve çaresiz bir şeyi tetiklemişti, kaba ve çaresizi seviyordum. Bu yüzden beni tezgâha dayayıp üstüne kaldırdığında heyecanlandım. Bana istiyor muyum diye sormasına gerek yoktu. Onu sormaması için eğitmiştim. Sorarsa kızardım. Kendi kötü alışkanlıklarımı biliyordum.

Eteğimi kaldırıncı inledim, elini iç çamaşırımın içine sokup bana dokunduğunda zevkle tısladım.

“Sana doyamıyorum,” diye fısıldadı ve içim bir anda derin bir güç ve zevkle doldu. Ben yumuşak başlı, nazik biri değildim. Başkalarının iyi yanlarını ortaya çıkaran biri değildim. Ama en azından buna sahiptim. Ve buna bayılıyordu. Hâlâ bayılıyordu.

“Göster,” diye yalvardım. “Sik beni.” Öyle yaptı.

Ruhum yoktu ama o anda olduğunu hissettim. Güzel, eksiksiz ve diğer insanların değerini bilmediği hayatla dolu

olduğumu hissettim. Luke'un buna *ihtiyacı vardı*, birkaç dakikalığına insan oldum, içime girdiği sırada ruhu benim de içimi doldurdu. Aşk buydu. Duygu buydu.

Gerçek miydi?

Genişledim, kalbim büyümeye devam etti ta ki ejekülasyon anımda patlayana kadar. Sonra tekrar kendim oldum, cildimdeki ter buharlaşırken içim soğuyordu.

Daha yiyecek bir sürü yemek vardı.

"Seni özledim," diye mırıldandı yüzünü boğazıma gömererek.

"Yirmi saat oldu."

Utanmış küçük bir çocuk gibi sırttı, o kadar tatlıydı ki gülüp onu yanağından öptüm. "Beni sevdiğini söyle," dedim.

"Seni seviyorum," dedi. Ciddi olduğunu da biliyordum ki bu tuhaf, harika ve üzücüydü.

"Ben de," dedim sakın bir şekilde, gerçeğe yakın olduğunu umarak. Aşk olmasa da aşka en yakın duygumdu. "Hadi yemek yiyelim."

"En sevdiğin şarabı getirdim."

"Gördüm. Sence neden tezgâhta başladık?"

"Sınırsız çekiciliğimden?"

Soğuk granitin üstünden indim, iç çamaşırlarımı giydim ve yemek torbasını açtım. Ne kadar harika bir buluşmaydı.

Son lokmayı da ağızıma attığımda Luke ile koltukta uzanıyorduk, bacaklarım onun kucağındaydı ve şarabın yarısı bitmişti. Yağlı parmağımı yalayıp dilimi izlemesine baktım.

"Bugün tuhaf bir şey oldu," dedim. "Yeğenimi kayboldu."

Tepkisi gecikmişti çünkü parmağımı emmem dikkatini dağıtmıştı.

“Ne?” diye sordu.

“Kuzenim kayıp.”

Somurttu, kafasını yana yatırdı ve koltukta dikildi. “Yeğenin mi? Jane, şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır.”

“Ne yeğeni? Nerede? Ne olmuş?”

“Kardeşimin dolu çocuğundan biri işte. Galiba ilk çocuğu. Oklahoma’da. Tanımıyorum.”

Daha da paniklemiş görünüyordu. “Kaç yaşında?” diye sordu.

“On altı.”

“Peki...” Düşüncelerini toparlamaya çalışır gibi kafasını salladı. “Nasıl öğrendin?”

“Birisi aradı,” dedim. Bu sözlerim üstüne kaşlarını kaldırıp devam etmem için sabırsızca bir hareket yaptı.

Bitkinlikle kafamı geri attım, hikâyecilik yeteneğimi kullandım ama anlatacak bir şey bulamadım. “Kardeşimin çocuklarından birinin annesi internetten ofisimi öğrenmiş, sonra beni aradı. Birkaç kez. Bu öğlenden sonra açtım. Durumu açıkladı.”

“Yani neymiş durum...?”

“Bu gece amma meraklısın.”

“Jane, yapma! Korkunç bir şey. Her şeyi anlat.”

“On altı yaşında. Başı biraz belaya girmiş. Dört hafta önce kaybolmuş. Belki de evden kaçmıştır. Kimse bilmiyor, umurlarında da değil.”

“Ama seni arayan kadının umurunda.”

“Evet,” dedim bacaklarımı kalçasına doğru sallayıp ilgi

isteyerek, o da ellerini cildime koyarak istediğimi verdi. “Galiba Joylene’in umurunda. Ama devletin, polislerin ve kızın ailesinin umurunda değil.”

“Tanrım, tam da *senin* ailen gibi.”

“Yani, armut dibine düşermiş falan. Orası da armutluk gibi.”

“Sence kaçmış mıdır?” diye sordu.

Omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum. Onu gördüysem bile bebekken gördüm. Galiba gördüm ama hatırlamıyorum. Yine de...” diyerek ona kirpiklerimin altından baktım, yüzünü inceledim. “Anlaşılan bana çok benziyormuş. Joylene öyle dedi. Herkes bana benzediğini söylüyormuş.”

“Öyle mi? Nesi benziyormuş?”

“Anladın işte. Benim gibi davranıyormuş. Eğer gerçekten öyleyse mantıklı ve dobra demektir, yani muhtemelen iyi durumdadır.”

Kalçamı sıktı, eli, bedenim için sıcak bir tutunma noktası görevini görüyordu. “Ben öyle düşünmüyorum. Sen küçükken yardıma ihtiyacın yok muydu?”

Omuzlarımı silktim.

“Vardı. Sana yardım edilmeliydi, Jane.”

Hayır. Gerek yoktu. On altı yaşıma geldiğimde yardıma ihtiyacım yoktu. Yardıma yedi yaşında, istismar gören bir çocukken ihtiyacım vardı. Yardım edilmediği için de kendi kendime yardım etmeyi öğrendim. Kimse zamanda geri gidip bebek Kayla’yı kurtaramazdı, tıpkı aptal bebek Jane’i kurtaramayacakları gibi. Olan olmuştu.

“Neyse, benden yardım istedi.”

“Etmelisin!” dedi hemen.

“Nasıl? Oraya gitmem lazım. Buradan yapabileceğim bir şey yok,” dedim ve söylediğim anda bunu istediğimi fark ettim. Ofisten çıkmak, belaya bulaşmak ve ben olabilecek bu kızı bulmak istiyordum. Sıkılmışım. Ayrıca dürüst olmak gerekirse Luke ve birlikte hayatımızın nasıl olabileceği hakkındaki fantezilerinden bıkmışım. Buradan uzaklaşmak istiyordum.

“İzin alabilirsin, olmaz mı? Acil bir durum.”

“Evet,” diye cevap verdim. Artık neredeyse kaçınılmazdı. Kararlarımı böyle veriyordum. Bir şeyi düşünüyordum ve hoşuma giderse yapıyordum. İsteklerimi reddetmek, sinirimi bozmak ve zaten olacak şeyi ertelemekten başka bir işe yaramıyordu. “Tanrım. Keşke ailem Güney Kaliforniyalı olsaydı. İzin günlerimi hiçliğin ortasında harcamak istemiyorum.”

“Aile durumundan izin alamaz mısın?”

Hmm. O tür bir ailem olmadığı için detayları bilmiyordum, ailesiyle ilgilenen türden biri de değildim. “Bir bakayım. Belki anlayış gösterirler.”

“Yeğenin kayıp! Tabii ki anlayış gösterirler.”

Bunu bilmiyordum. Dünyamızda kızlar hep harcanıyordu. Tek avantajı beyaz olmasıydı ama hırsızlığa başlayınca o avantaj da bir işe yaramıyordu. Bakire değilse hiç şansı yoktu. Artık değersiz bir çöp parçasıydı! Gerçi şirkete bunu söylemeyecektim.

“Sence gerçekten gideyim mi?” diye sordum. Teyit aradığımdan değil, karar vermeme yardımcı olduğunu düşünsün ve ilişki konuşmalarına bir süre ara versin diye.

“Kesinlikle. Çok zekisin, hem de avukatsın. En kötüsü birilerini rahatsız edip gerçekte ne olduğunu öğrenirsin. En iyisi de kızı bulursun.”

“Belki. Ama uygunsuz yaşta bir erkek arkadaşıyla kalıyor olma ihtimali çok yüksek.”

“Yine de iyi değil.”

Omzumu silkip neredeyse bitirdiğim kitabımı açtım. Kedi yerden sıçrayıp sessizce kahve masasının üstüne indi, sonra koltuğa geçti. Bir anlığına bana baktı, sonra kalçalarım arasına girip Luke’un kucığına oturdu. İhanetini görünce gözlerimi devirdim ama sıcaklık istesem ben de Luke’u tercih ederdim. Luke farkında olmadan kafasını okşayarak iyi seçimini ödüllendirdi ve gözlerinin tatminkâr bir şekilde kısıldığını gördüm. *Benim* sevgi anlarımı çalıyordu ama bir süre Luke’u ödünç verebilirdim.

“Ayrıca...” dedi sessizce. Sesinde duymak istemediğim bir şeyi duyuyordum. “Belki bu süre içinde bizim hakkımızda düşünürsün.”

“Biz mi?” diye çıkıştım.

“Bu ilişkinin gelişmesini istiyor musun istemiyor musun diye.”

“‘İstemiyor musun’ ne demek oluyor? Seçenekmiş gibi sunuyorsun ama daha çok ültimatom gibi.”

Luke omuzlarını indirdikten sonra koltuğa yığıldı. “Öyle değil. Ama ev alırsam birbirimizi bu kadar sık göremeyebiliriz. Şu anda evimden ve işimden on dakika uzakta oturuyorsun. Bu değişikliği sana zorla kabul ettirmek istemiyorum. Karar verirken seni de sürece katmaya çalışıyorum.”

“Bence hiç zamanı değil,” dedim bacaklarımı çekip buna son vermeyi umarak. “Yeğenim kayıp.”

İyi bir adamdı. Gerçekten iyi bir adamdı, bu yüzden yeğenimden bahsederek onu suçlu hissettirebileceğimi biliyordum. Dudaklarının suçlulukla kıvrıldığını gördüm. Ama konuşmaya devam etti. “Biliyorum ama düşünmek için iyi bir ara olabilir.”

“Demek şimdi ara oldu. Anladım. Açık açık söyle bari. Benden ayrılıyorsun.”

“Hayır. Kesinlikle hayır. Seni seviyorum. Seninle bir gelecek istiyorum. Ama *senin benimle* gelecek istediğinden emin değilim,” dedi ve elimi tutup yüzüme baktı. “İstiyor musun?”

Hayır, kesinlikle istemiyordum çünkü mümkün değildi. Ben normal değildim. Ben eş, anne ve ağlanacak bir omuz değildim. Ama yeni araştırmalar sosyopatların aşka benzer bir şey *hissedebildiğini* gösteriyordu ama bu bize ait bir bağlılıktı, yüzeysel ve bencildi. Daha doğrusu çoğu insanın aşk dediğinden daha yüzeysel ve daha bencildi.

Meg’i seviyordum. Bundan emindim. Ama bu romantik sevgiyle aynı şey değildi. Bağlılık, sadakat ve sözler yoktu. Arkadaşlıktı. Bu daha bağlayıcı bir şeydi. Boğucu bir şeydi.

Arada sırada, bu anda olduğu gibi, diğer insanlar gibi olmak istiyor ve kendimden nefret ediyordum. Genetik yatkınlık ve berbat duygusal istismarı birleştirerek beni bu hale getirdikleri için ebeveynlerimden nefret ediyordum.

Kayla’nın yaşındayken onları birçok kez öldürmek istemişim. Karavanı onlar içindeyken yakmak, suçu sigaraya,

ısıtıcıya ya da herhangi bir şeye atmak istemiştim. Neyse ki kendi çıkarım gençlik hormonlarını yenmişti. Ailemi cezalandırmak istiyordum ama hapse girip hayatım boyunca para ve sosyal statü için savaşmak istemiyordum. Daha fazlasını, daha iyisini istiyordum. Bu yüzden onlara dokunmamıştım.

Çoğu zaman olduğum şeyi gerçekten seviyordum. Beni güçlü kılıyordu. Dünyanın, en iyi arkadaşımın duygularını ona karşı kullandığını, onu yok ettiğini gözlerimle görmüştüm. Bundan kaçmak için kendi canına kıymıştı. Buna bir son verebilmek için. Ölüp beni yalnız bırakmıştı, artık Luke'dan başka kimsem yoktu ve bu da sonsuza kadar süremezdi. Mümkün değildi. İlişkimizin acınası ihtimalini saklayacak kadar duygum bile yoktu.

“Bu böyle olmayacak, belli,” diye mırıldandım.

“Neden öyle diyorsun? Jane, yapma. Çok iyi anlaşıyoruz. O kadar iyi anlaşıyoruz ki seninle *daha fazla* zaman geçirmek istiyorum. Neden bundan korkuyorsun?”

“Korkmuyorum!” dedim elini itip ayağa kalkarak. “İlişkilerde başarılı değilim, bunu zaten söyledim. Çok açık bir şekilde belirttim. Bu yanıma sevdiğini söyledin ve şimdi de” –dedim elimi hezeyanlı bir şekilde sallayarak– “*bunu* mu istiyorsun?”

“Evet. Bunu istiyorum. Benimle eve çık, Jane. Daha iyi olacak.”

“Kim diyor daha iyi olacak diye? Saçmalık. İkimiz de boktan ailelerimiz yüzünden sorunlarımız olduğunu kabul ettik ama ona rağmen çok iyi ilerliyorduk. Şimdi her şeyi bok ettin. Bunu yapamam. Ben öyle olamam.”

“Ne olamazsın?” şimdi o da ayaktaydı, sesi de vücuduyla birlikte yükseliyordu.

“Öyle...” diye hırladım buzdolabına gidip kendime şarap koyarak. “Bilmiyorum işte. Sürekli bir partner olamam. Aptal, ilgi dolu bir salak olamam.”

“Jane, ne dediğini kulağın duyuyor mu? Bir insanı sevmenin aptalca bir yanı yok.”

Güldüm. Kendime engel olamadım. “Öyle mi? Meg’e anlat.”

Onu seviyordum. O sırada fark etmemiştim ama onu seviyordum ve beni bırakmıştı. Sevgi bana acı vermişti ve ben acıyı kabul etmiyordum. Bunu arkamda bırakmışım, tekrar kabul etmemin imkânı yoktu. Bu durumdan kurtulmam lazımdı.

“Jane...” diye söze girdi ama kafamı iki yana salladım.

“Bence git. Seyahatimi ayarlamam lazım.”

“Anlıyorum. Ailen nasıldı biliyorum. Meg öldüğünde çok incindiğini de anlıyorum. Ama deneyemez miyiz?”

“Neyi deneyeceğiz? Yerleşmeyi mi? İkimizin de ailesinin yaptığı gibi berbat bir aile kurmayı mı? Ne gerek var, Luke?”

Bunun olmayacağını biliyordu. Çocukken annesi ona o kadar manik, o kadar yıkıcı bir enerjiyle odaklanmıştı ki yetişkinliğinin büyük kısmında onunla konuşmamıştı ve geleneksel bir hayat istemediğine yemin etmişti. Beni bu yüzden sevmişti.

“Gereği seni sevmem,” dedi Luke. “Daha önce kimseyle birlikte yaşamak istemedim. Hiç. Ama seninle yaşamak is-

tiyorum, bunu istediğin şekilde anlayabilirsin. Ama...” Bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. “Seyahatine git. Düşün. Gerçekten düşün. Döndüğünde de ne yapacağına karar vermiş ol.”

Hızlı bir şekilde ceketini giyerek öfkesini belli etti, benim hissedip karşılık vermemi bekliyordu. Ama ben bunu *hissedemiyordum*. Tıpkı birçok şeyi hissedemediğim gibi. Cüzdanını ve anahtarlarını alıp kapıyı açtı, benden bilmediğim bir şeyler duymak istiyordu. Tam eşikten geçip kapıyı arkasından kapatırken durdu.

Durup ona baktım. İnsanlara kendimi sevdirmek için kullandığım tekniklerim vardı ama bunun gibi bir durumda kullanacağım bir şeyim yoktu çünkü normalde umursamıyordum. Bu sefer umursuyordum ama hissettiğim tek şey bana bunu yaptığı için duyduğum öfkeydi. Beni sevmesi gerekirken canımı yakıyordu.

Yüzündeki gergin bekleyiş çökerek hayal kırıklığına dönüştü. “Ara beni, tamam mı? Yeğeninin durumunu anlatırsın?”

“İyi,” dedim. “Neyse ne.”

Luke bir saniye daha bekledikten sonra kapıyı kapattı. En azından konuşması bitmişti. Şarabı koltuğa götürüp yığıldım, kedimin bana ilgi göstermesini bekledim. Uçak biletlerine ertesi gün bakacaktım. Bu gece uğraşamayacak kadar yorgundum.

5. BÖLÜM

Oklahoma havalimanı değişmişti. Artık güzel bir yerdi, enerji sektörünün parasıyla cilalanıp çok modern bir binaya dönüştürülmüştü. Araba kiralayıp Siri'ye yolumun üstünde güzel bir barbekü restoranı bulmasını söyledim. Ev iki saat uzaktaydı.

Ev. Bu kelimenin anlamı benim için farklıydı. Nostalji düşüncesi somurtmama neden oluyordu. İnsanın çocukluğu harika geçmiş olsa bile yine de çocukluktu, zayıflık ve bağımlılık dolu bir dönemdi. İnsanlar bunu neden geri istiyordu?

Bunu da anlamıyordum, kendilerine bağımlı küçük insanlar istemelerini de anlamıyordum. Çocuk yapma fikri boğucu ve iğrençti. Sırf Luke tarafından sevilme bile bazen çok geliyordu. Bana ihtiyacı var gibi hissediyordum, bu yüzden de canını yakmak istiyordum. Son zamanlarda, çok nadiren benim de ona ihtiyacım var gibi hissediyordum ve içimde bir şimşek çakıyordu sanki. İlişkiye son vermek için güzel bir neden daha.

Artık özgürdüm. Gittiğime seviniyordum. Uzaklık, korkunun ve bağlılığın yarattığı yapışkan, rahatsız edici duyguları temizlemişti.

İç geçirerek öğlen yemeğimi planlamaya başladım. Göğüs eti yiyecektim, belki ekstra acılı sosla birkaç pirzola da yiyebilirdim. Mısır ekmeği ve ballı tereyağı. Tatlı olarak puding. Şekerli çay.

“Mmm. Şekerli çay,” diye gülümsedim ve telefonum bana otoyoldan çıkıp Özgürlük Sokağı’na dönmemi söyledi.

Özgürlük Sokağı. Tanrım. Bu noktadan on kilometre ötede Yerli Amerikan Koruma Bölgesi vardı. Bir de bu dünyada aklını kaçırmış psikopat bendim öyle mi?

Barbekü restoranı küçük ve köhneydi, camda 66 numaralı otoyol tabelası vardı ama 66 numaralı otoyol yarım saat güneydeydi. Ama Siri beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Yemek neredeyse olmasını istediğim kadar iyiydi, garson, Felix adında genç bir Hispanik çocuktur. Oldukça iyi görünümliydi ve flörtleşmeyi seviyordu. Genel anlamda iyi bir gündü.

İşten izin almakta zorlanmamıştım çünkü üzölmeleri gerektiğini düşünmelerine fırsat tanımadım. Hafta sonu patronlarıma e-posta gönderip durumun acil olduğunu söyledim ve beni destekleyeceklerinden emin olduğumu belirttim. Bana karşı çıkmaya cesaret edemezlerdi, özellikle de Kayla’nın en büyük yeğeni olduğunu söyledikten sonra. O doğduğunda ben daha on altı yaşındaydım. Ailenin ilk torunuydu!

Hepsi doğruydu ama aptal kardeşime hissettiğim nef-

retten başka bir şey hatırlamıyordum. Bebek doğduğunda yirmi bir yaşına girmek üzereydi ve ilk defa eyalet hapishanesine giriyordu.

Sonuç olarak ücretli, kısa süreli izne ayrılmıştım. Bu kritik anda Rob'u tek başına bırakmamam gerektirdi. Bir haftadan uzun süre geçirirsem döndüğümde tekrar altın çocuk olurdu. Ama çok sıkıcıydı ve sıkı çalışsa da çalışmasa da sarhoşken yediği boku asla silemeyecekti. Döndüğümde işime kaldığım yerden devam edebilir ve itibarını yavaş yavaş yok edebilirdim. Başına buyruk yeğenimi bulmayı başarırısam? O zaman herkesin kahraman olduğumu bilmesini sağlayacaktım.

Bu düşünceye gülümseyerek evim güzel evime doğru yola çıktım.

Toprak düz ve çirkindi, sonbaharın ölen güneşiyle kuruyordu ve kasabaların sonu gelmiyordu, arada sırada eski, küçük köyler vardı; otoyol geçtiğinden beri gittikçe çürüyorlardı. Eski mahalleme giden otoyol yoktu. Oraya gitmek isteyenlerin sayısı çok değildi. İki şeritli bir yol vardı, tüm ana caddelerde dur tabelası bulunuyordu. Ama otoyollar kamyonlara göre inşa edilmişti, çok fazla kamyona göre.

Buraya geleli o kadar uzun zaman olmuştu ki toprağın kırmızılığı beni şaşırttı. Unutmuştum. Açıkçası büyürken hiç fark etmemiştim. Ama şimdi toprakta devasa yaralar olduğunu görüyordum, su birikintilerine demir akıtıyorlardı; dökülen kana benziyordu. Yeni bir ev inşaatı devasa, hoş bir yarık açmıştı, içi kızıl yağmur suyu doluydu. Çok şaşırtıcı bir değişimdi. Minnesota'nın toprağı kömür kadar siyahtı.

Ben küçükken bu verimsiz topraklar yukarı aşağı oynayan sondaj pompalarıyla doluydu. Yerden işlenmemiş petrol çıkarıyorlar ve manzarada bakacak ilginç noktalar yaratıyorlardı, kafa sallayan inekler gibi. Artık sondaj pompası göremiyorduk. Büyük petrol rafinerileri de yoktu. Hepsinin yerine kayaların içindeki doğalgazı çıkaran sıkıcı borular konmuştu. Az sayıda pompa gördüm ama bunlar bodur ve şekilsizdi, pis suyu ve depremleri toprağa gömmek için kullanılıyorlardı.

Peki. Belki nostaljik biri olmuştum. Her şeyin beklediğim gibi olmasını istiyordum, gördüklerim aptalca geliyordu.

Bir saat araba sürdükten sonra nadir, otlı bir tepenin zirvesine vardım ve yepyeni bir şey gördüm. O kadar güzeldi ki neşeden içim gıcıklandı. Rüzgâr gülleri! Devasa, beyaz rüzgâr gülleri!

Bir kilometre boyları var gibiydi, rüzgârda yavaşça dönüyorlardı. Önümdeki güzel manzara karşısında neşeyle inledim. Tarlaların arasında bir düzine rüzgâr gülü vardı, yolda ilerledikçe ufukta daha çok rüzgâr gülü belirliyordu. İşgale gelen devasa robotlar gibiydi, burası hakkında nefret ettiğim her şeyi yok etmeye kararlılardı.

Kusursuz bir güzeldi. Oklahoma'nın üretecek başka bir enerji daha bulduğuna inanamıyordum. Yıllar önceki Silkwood skandalı bu bölgedeki nükleer enerji endüstrisini yok ettikten sonra bunu başarmaları oldukça etkileyiciydi.

Etkilenmişim. Biraz da neşeliydim. Heyecan vericiydi.

Yola çıkmadan önce sıkılmışım ve benim gibi bir kadın için sıkılmak tehlikeliydi. Havalı, beklenmedik bir şey bir

anda karşı konulmaz oluyordu ve içinde yuvarlanmak istiyordum. Gençken bu tehlikeli bir ilişki ya da çok riskli bir numaraydı ama şimdi bu cansız nesneler içimde tuhaf bir endorfin seli yaratıyordu. Herhalde olgunlaşmıştım.

Bir buçuk kilometre ileride kulelerden birinin otoyola yakın olduğunu gördüm, yavaşlayıp penceremi indirdim. Bu büyük canavarın sessizliği beni şaşırtmıştı. *Vav-vav* gibi bir ses bekliyordum ama pervane çok yavaş dönüyordu. Kılık değiştirmekte uzmanlardı, uzaktan çok daha büyük görünüyorlardı. Orantılarıyla ilgili bir şey bu illüzyonu yaratıyordu. Şaşkınlıkla ellerimi çırpıttım.

Yolculuğum boyunca yıkılmaz, metal askerlerin beni takip ettiğini görmek katıksız bir zevkti. Generalleri gibi hissediyordum, komuta bendeydi, sayım yapıyordum.

En yüksek noktaları arayıp hafif tepeciklerin üstünde durdukları için zaman zaman görüş alanımdan çıkıyorlardı ama kısa süre sonra çekimime karşı koyamıyor gibi dönüyorlardı. Yola yakın gibi görünen bir tane daha gördüğümde dar bir patikaya saptım ve on metre sonunda patika metal bir kapı ile aniden kesildi.

Arabanın motorunu kapattıktan sonra ayakkabılarımı kırmızı toza bastım. Metal kulenin eteğinde bir kapı olduğunu görebiliyordum, metal kapıdan yirmi metre kadar ilerideydi. O kadar yakın olmak istiyordum ki dayanamıyordum. Kilit olmaması ihtimali vardı, birisinin kilitlemeyi unutma ihtimali daha da yüksekti.

Uzak bir ihtimal de olsa “Özel Mülk” tabelasını görmezden gelerek metal kapının üstünden tırmandım ve çalıların

arasında ilerledim. Yerden birkaç santimetre yukarı uzanan bu bitki nedir bilmiyordum ama yarım kilometre geride bunları kemiren bir inek sürüsü vardı. İnsanlar ineklerin uysal olduğunu sanıyordu ama bu biftek inekleri yarı vahşi ve çok öfkeliydi. Bunu boşa geçmiş gençliğimden biliyordum: ineklerin heyecanlanıp çıldırması berbat bir şeydi. En azından hepsi süttten kesilmiş, ayrılmış ve bağlanmamıştı, bu yüzden grup rahat görünüyordu, koruyacak bebekleri yoktu. Uzakta oldukları için endişelenmiyordum ama Oklahoma'da inek toynağı altında ezilerek ölme niyetinde değildim.

Kulenin eteğine geldiğimde sekiz metal basamağı tırmandım ve kapı kolunu çevirmeye çalıştım. Kesinlikle kilitliydi. "Lanet," diye hırladım kolu çekip, çevirip küfrederek Mekanizma oynamıyordu ve anahtar deliğini rahatlıkla görebiliyordum. Geçken neden kilit açmayı öğrenecek sabrım olmamıştı? Videolarını falan izlemiştim ama eğlenceli olmadığı için pratik yapmamıştım.

Trafik gürültüsünden uzaklaşınca pervanenin sesini duymaya başladım, üstümde hışırdıyordu. Elimi kuleye koydum ve hışırtıyı *hissettim*, mekanik bir uğultu da vardı.

Tanrım. Bu çok havalıydı. Acaba deniz feneri gibi spiral bir merdiveni mi vardı? Kapıyı bir kez daha zorladıktan sonra pes edip merdivenlerden öfkeyle indim.

Piçler.

Yüksek sesle küfürler ederek çalılıkların içinden geçtim ve arabanın kilidini açtım. Eğlenceli bir şey yapmak istemiştım ama şimdi sıkıcı hedefime doğru ilerlememi engelleyecek bir şey yoktu. En fazla yarım saat mesafem kalmıştı.

Ama eve gitmeyecektim. Tam olarak değil. Bildiğim kadıyla ebeveynlerimin Kayla'nın kaybolmasıyla bir ilgisi yoktu, mahallemdeki köhne motel de zevkime uymuyordu. İlçe merkezinde kalacaktım, daha doğrusu ilk durağım bu olacaktı. Joylene, Ricky'nin şartlı tahliyesini ihlal ettiği için altı ay hapisshanede olduğunu söylemişti. Eyalet hapisshaneleri bu tür saçmalıklar için fazla doluydu, bu yüzden dokuz adamla tek bir tuvaleti paylaştığı bir yerde kalıyordu. Ne hayat yaşıyordu ama. Ne hayat.

Şehir sınırına geldiğimde şehirdeki en iyi otele baktım. İçinde havuz ve bar vardı, ayrıca tanıdığım tüm çocuklar liseden mezun olur olmaz evlenmiş ve düğünlerini burada yapmışlardı. Öğrendiğimde hepsine gitmiştim. Davetli falan değildim. Gerçek arkadaşım yoktu. Ama hep bedava içki ve pasta oluyordu, kutlamalarına neden yardımcı olmayacaktım?

Bazen otoparka ot veren seksi, genç bir amca oluyordu. "On sekiz yaşındasın, değil mi?" diye göz kırpan türden. Jakuziye ve bira dolu minibara erişmek istiyordum, bu yüzden flörtleşmeye açıktım.

Neyse, burası anılarla doluydu.

"İç oda," dedim kaydımı alan zayıf, yaşlı kadına. "Birinci kat, havuz manzaralı."

"Sorun değil, tatlım. Kalabalığa karışmak istemiyorsan akşam yemeğine saat beş buçukta gel."

Kalabalık mı? Boş lobiye bakınıp omuzlarımı silkdim. Sonra American Express tabelasının yanında duran tepside üç taze kurabiye aldım ve çantamı odama taşıdım. Harika bir yerdi. Işıkları kapatıp oturabilir, havuzdaki insanları iz-

leyebilirdim, beni asla fark etmezlerdi. Tabii fark edilmek istemediğim sürece. Genellikle istiyordum.

Ama şu anda eğlenecek zamanım yoktu. Hapishanenin ziyaret saatinin bitmesine doksan dakika vardı, hemen bu işten kurtulsam iyi olacaktı.

Çıkarken bir kurabiye daha aldım, ehliyetimi kot cebime koydum, telefonumu ve cüzdanımı torpido gözüne kilitledim. Bu şerefsizi ilk defa ziyaret etmiyordum gerçi, ilk defa ebeveynlerim tarafından zorla götürülmüyordum. Olgunlaştığımın bir kanıtı daha.

Resepsiyondaki memura kimi ziyaret ettiğimi söyledim. sonra incelenme, sorgulanma ve aranmayla yarım saat geçirdim.

“Telefonunuzu ve değerli eşyalarınızı burada bırakabilirsiniz,” dedi muhafızlardan biri numaralı plastik bir kutu uzatarak. Sanki eşyalarımı ona bırakırmışım gibi.

“Hiçbir şey getirmedi. Sadece kimliğim var.”

“Daha önce geldiniz demek?” diye sordu, sonunda kafasını evraklardan kaldırıp göğüslerime baktıktan sonra yüzüme çevirdi. Çaresiz bir orospu olduğum belliydi, hapishane-deki bir adamı ziyaret ediyorsam yalnızım demekti.

“Evet, çok gezdim,” dedim sırf kafası karışsın diye.

“Ne?”

“Kutuyu alabilirsiniz,” dedim çok değerli bir şeymiş gibi yavaşça ona doğru iterek. “Koyacak bir şeyim yok. Bitti mi?”

Boş bir bakıştan sonra kafasıyla kirli plastik sandalyeleri gösterdi. “Burada bekleyin,” dedi. Ucuz sandalyeleri gördüğüm anda yüzümdeki eğlence yok oldu. Yazın süpermarke-

tin önünde sekiz dolara alınan, iç içe geçen türdendi. Arada sırada dışarıda hortumla yıkanmaları gerekiyordu. Bu sandalyeler uzun zamandır yıkanmamıştı. Deri hücrelerinin yarattığı kir tortusuna, plastiğin içine işlemiş vücut yağına baktım ve ayakta durmaya karar verdim.

Duvarlarda resimler ve neşeli sloganlar yoktu, sadece kuralları ve ziyaretçilere uyarıları tekrar eden yıpranmış kâğıtlar asılıydı.

Küfurlü konuşma yasak.

Müstehcen giysi ya da konuşma yasak.

Yiyecek ve içecek yasak.

Kamera ya da telefon yasak.

Ziyaret sırasında yerinizden kalkmayın.

Hiçbir şekilde dokunmak yok.

Aa, Ricky'e sarılamayacaktım demek. Damarlarımı dolduran ailevi sevgiyi ne yapacaktım?

Ricky her zaman berbat bir kardeşti. Her zaman. Sevecen ve korumacı olsa bu şekilde biri olmayabilirdim. Bektan gençlerimin bu süreci hızlandırdığını biliyordum ama çocukken korktuğumu hatırlıyordum. İncinmişim. Savunmasızdım.

Bazı insanlar sosyopat olarak doğuyordu, bazıları ise çocukken sosyopat oluyordu. Galiba çok fazla duygu yaşadım. Bu anılar tuhaf, ısrarcı bir kâbus gibi artık. Varlıklarını hatırlıyorum ama güncel hayatımda, uyanıkken mantıklı gelmiyorlar. O duyguları başka biri hissetmişti. Ben değil.

Bu zayıflık anısı üstüne dudaklarım nefretle kalktı. Acı nasıydım, istismarcı, narsist ebeveynlerimin ve vicdansız abimin merhametine terk edilmişim. Günlerce tek başıma

bırakılmışım, gece gözyaşlarımı yorgana bastırmak zorunda kalmışım. Yemek bulmaya çalışıyor, ilgi görmek için yalvarıyordum.

Ebeveynlerim bazen ikisini de veriyordu. Bazen de günlerce eve gelmiyorlardı. Beni işe yaramaz bir ayak bağı olarak gören abimle bırakılıyordum. Ya da daha kötü biriyle.

Yıllarca ihtiyaç ve korku arasında gidip geldikten sonra beynim daha iyi bir yöntem öğrenmişti. Daha güçlü bir yöntem. Ve artık beynimin gelişimi durduğu için sonsuza kadar kendime ve sadece kendime bakacak şekilde yetişmişim. Bazı insanlar bu kadar şanslı değildi.

Sonunda çelik bir kapıdan çimento bloklarıyla inşa edilmiş bir koridora geçirildim. Adımlarımız erkeklerin uzak, uğultulu sesleri üstünde yankılanıyordu. Bir kapı çarpıldı ve sola dönüp yemekhane masalarına benzeyen masalarla dolu bir odaya girdik. Sandalyeler masayla bütünleşikti. Fırlatmak için tekli sandalye yoktu.

Kadın muhafızlardan biri bir masayı işaret etti, ben de oraya oturdum. Bir saniye ilgisiz bir şekilde bana baktıktan sonra başka tarafa döndü.

Ricky odaya girdiğinde onu zar zor tanıdım. On yıl önce iri ve korkutucu görünüyordu, tam bir hırboydu, ensesi Oklahoma güneşinden köse gibi olmuş, kırıışmıştı. Şimdi ise zayıf ve korkutucuydu, solgun yüzünün çoğu gür sakalının altında gizli kalmıştı. Uyuşturucu kullanıyordu, hiç şüphem yoktu. Bugünlerde herkes kullanıyordu. Uyuşturucunun sınırı aşacağını ummaktansa yasal bir klinikten almak çok daha kolaydı.

Kardeşim odaya bakındı, kimin ziyarete geldiğini anlamaya çalıştı. “Tünaydın Ricky,” dedim yavaşça.

Somurtarak bana döndü ve pis pis baktıktan sonra “Jane?” dedi fazla yüksek bir sesle.

“Evet! Benim, uzun zamandır kayıp olan kardeşin!”

Beni gördüğüne sevinmemişti. Siniri de bozulmamıştı. Onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu ve uzun gününde bir mola yaratmıştım, bu yüzden yavaşça yanıma geldi. “Ne var,” dedi yuvarlak sandalyelerden birine otururken. Sözleri kısmen soru kısmen felsefeydi.

“Abimi ziyarete geldim!”

“Ne saçmalıyorsun lan?” diye düşündü daha yüksek bir sesle.

Kadın gardiyan ileri bir adım attı ama özür diler gibi elimi kaldırdım ve mahcup bir şekilde gülümseyerek abime döndüm. “Bağırma, salak. Birisi arayıp kızının kayıp olduğunu söyledi.”

Ricky tek omzunu silkti. “Galiba. Neyse ne. Kaçmış işte,” dedi.

“Eskin öyle düşünmüyor.”

“Joylene mi? Tam drama kraliçesi. Geçen hafta gelmişti. Tanrım.”

“Yani on altı yaşındaki kızının bir anda kaybolması hiç umurunda değil, öyle mi?”

“O kaşar kendi başının çaresine bakar. Acımasız bir kedi gibi,” dedi gülümseyerek, benzetme yapmaktan gurur duyuyor gibiydi. Sonra dudakları genişledi ve üst çenesinin sağ tarafındaki dişlerin kararmış, ölmekte olduğu görüldü.

Muhtemelen oradan yumruk yemişti ve diş kökleri zarar görmüştü. Belki de bilerek kendini sakatlamıştı, ağır kesici reçetesi almak için iyi bir yöntemdi. “Nefret dolu bir man-yak,” dedi. “aynı sen.”

“Arkadaşlarının önünde taşaklarına tekme attığımı için hâlâ kızgın mısın, Ricky?”

Sırıltması, çirkin, gür sakalı içindeki çirkin, ince bir çiz-giye dönüştü.

“Siktir git.”

“Kendi kızına kaşar diyen sensin. Sence burada gerçek-ten sikilen kim, hapishane kuşu?”

Gözlerini devirip kollarını bağladı. “Burada ne arıyor-sun. Artık burada yaşamıyorsun. Kayla’yı umursadığını fa-lan söyleme.”

“Senin kadar umursamadığım kesin.”

Ebeveynliği hakkındaki eleştirimden etkilenmemişti. Gözlerini bile kısımadı. “On bir yaşından beri büyüdüğünü sanıyordu. Büyümek istiyorsa kendi başının çaresine bakar. Bildiğim tek şey var o da artık çocuk bakım ücreti verme-yeceğim.”

“Yani şimdiye kadar tüm ödemelerin tamdı, öyle mi?”

“Siktir git.”

“Adresini öğrenmeye geldim. Kızın hakkında bir şeyler bildiğini sanmıyorum. Hapiste olmadığın kısa dönemlerde kendini suçlu hissedip onu gezdirdiğini falan düşünmüyö-rum.”

“Adresini o kadar istiyorsan para vermek lazım. Hapis-hane hesabıma yirmi dolar yatır.”

O kadar az para istemişti ki neredeyse gülecektim ama adresi öğrendikten sonra yapmak daha iyiydi. “Babam öldü mü bari?” diye sordum.

“Yok. Önüne geleni dolandırmaya çalışıyor. Bence bir şeyi yok.”

“Tabii ki,” dedim. Annem bir sene önce arayıp babamın havale geçirdiğini söylemiş, yardım istemişti. Fazla laf edince numaramı değiştirip onu arkamda bırakmıştım. Demek sevgili babacığım benim yardımım olmadan da toparlanmıştı. Ne büyük bir mucizeydi.

“Kayla’nın adresini ver, hesabına yirmilik yatırayım.”

“Şimdi yatır.”

“Sonra seni hücreye geri götürsünler, ben de öylece kalayım. Olmaz.”

“Teklifim bu.”

“Tanrım, Ricky. Senin yardımın olmadan da adresini bulabilirim. Burası ilk durağım o kadar. Ya söyle ya da anemlere sorarım, sen de yirmi dolardan olursun. Zaten zeki değildin, bir de haplarla beynini çürütüyorsun.”

Ricky bu hakaret üstüne homurdandı ama sonunda teslim oldu ve birkaç kasaba ötede, iki katlı dairelerin olduğunu bildiğim bir mahalleden adres verdi. “Güzel. Şimdi gidip kayıp kızını senin adına arayayım. Görüşürüz, Ricky.”

“Orospusun,” diye mırıldandı gardiyana görüşmenin bittiğini işaret ettiğim sırada.

Odadan sorunsuz çıktım, vedalaşırken abime sarılmadım bile. Çıkarken arama olmuyordu, alacak eşyam da olmadığı için kontrol noktalarından hızla geçtim ve ön camdaki tabe-

layı görünce durdum. Mahkûmların hapishane hesaplarına para eklemek için yönergeler vardı.

Kiralık arabama bindim. Akşam yemeği saati gelmişti, favori restoranımın kapanmadığını umuyordum. Akşam yemeğinde pişmiş tavuk bifteği, patates püresi ve Hindistan cevizli turta istiyordum.

Ricky, Doritos falan almaya gidip hesabının hâlâ sıfır dolarda olduğunu görünce ne kadar sinirlenecek diye düşündüm. Sevgili abim avucunu yalayabilirdi.

6. BÖLÜM

En sevdiğim restoran kapalıydı. İkinci seçeneğime gitmek zorunda kaldım, gençken bana çok pahalı gelen bir et restoranıydı.

Yepyeni bir Walmart'ın önünden geçtim, önünde heyecanlı harflerle “Yeni Bahçe Merkezi'mizi ziyaret edin!” yazılı bir tabela vardı. Baharda umut verici olabilirdi ama buradaki yazlar insanda yeşil bahçe hayali bırakmıyordu. Güneş ve rüzgâr her şeyi öldürüyordu; ister bitki olsun ister insan.

Çocukken kasabaya inmeyi çok seviyordum, özellikle de kışın. Hava saat altıda kararıyordu ve binalar ısıllı oluyordu. Kasabanın içinden geçen telefon direklerine hep Noel ışıkları sarıyorlardı, boru üfleyen ısıltılı melekleri, hatta parlayan, altın haçları bile seviyordum. Televizyonda reklamlarını gördüğüm Disneyland geçidine benzediğini düşünüyordum.

Ama bu ilçe merkezi çok hızlı gelişmişti, hızlı gelişmek demek batmak demektir. Herkesin maddi durumu –herkesin elektrik faturaları, araba tamir masrafları ve alışveriş masrafları– petrol pazarının, DC, Houston ve Suudi Arabistan’daki milyarderlerin elindeydi.

Doğalgaz gelip durumu değiştirmeye çalışmıştı ama o pazar da en az petrol pazarı kadar dengesizdi. Burada insanların maddi durumunun değiştiğini canlı canlı görmek mümkündü. Bir ay yepyeni kamyonlar yolda park ediyordu, ertesi ay ipotek edilerek çekiliyorlardı. Şu anda durum iyi görünüyordu ama çitlerinde “Satılık” tabelası asılı iki petrol şirketi geçmiştim. Tehlike geliyordu. Burada tehlike hep geliyordu.

Et restoranının penceresinde AÇIK yazan bir ışık vardı, Tanrı’ya şükürler olsun. Gençken akıl almaz derecede lüks görünen restorana girdim.

Akıl almaz derecede lüks değildi. Biraz lüks bile değildi. İçerisi salata barı, garson masasından ibaretti, bir de lambaların üstü kırmızı cam kaplıydı o kadar.

Aperatif olarak devasa, sek bir margarita söyledim ve garsona kapalı restorana sordum. “Ne oldu oraya?”

“Bay Handelson öldü ve oğlu Brad’e bıraktı. Bir süre işletmeye çalıştı ama...anladın işte,” dedi sarı kaşlarını kaldırarak.

Kafamı iki yana salladım. “Ne anladım?” diye sordum.

Kimsenin bizi duyamayacağından emin olmak için etrafına bakındı. “Uyuşturucu,” dedi.

“Ah. Anladım.”

Kadın derin bir şekilde iç geçirdi. “Açıkçası çocuk yapmadığıma memnunum,” dedi. Ellili yaşlarında görünüyordu ama kesin konuşamıyordum. Çocukken tanıdığım kimse güneş kremi kullanmıyordu. Rüzgârda yıpranırken yanıyor, soyuluyorduk ve cildimiz inanılmaz bir bronz rengi oluyordu.

“Kardeşim bir kızını aynı şeye yitirdi bile,” diye devam etti. “Üç oğlundan biri de aynı yolda ilerliyorlar,” dedi cıklayarak. “Şu sınır işine bir çözüm getirmek lazım.”

Homurdanıp, “Evet tabii,” dedikten sonra menüyü incelemeye başladım.

Sınırın konuyla ne alakası vardı bilmiyordum. Ben küçükken buradaki uyuşturucular komşularımız tarafından, karavanlarda yapılıyordu. Bu yüzden eczanelere kurşun geçirmez cam konuyordu ve Sudafed tezgâhın altında saklanıyordu. Şimdi uyuşturucular ABD ve denizaşırı ülkelerde devasa şirketler tarafından yapıyor ya da dark web’ten sipariş edilip uluslararası postayla gönderiliyordu. Bu yepyeni hattı işletmek için fakir, koyu tenli insanlara ihtiyaç yoktu. Benim hukuk ofisimde bu uyuşturucuların yapımına karışan daha çok insan olması muhtemeldi. İthalat-ihracat, yavrum. O kanunları kullanmayı biliyoruz.

Margaritamı yudumlayıp mükemmel yemeği planlamaya çalıştım? Domuz biftek? Olmaz. Dana biftek? Olur. Kuşkonmaz? Asla. Onun yerine karbonhidrat dolu haşlanmış patates alacaktım. Yoksa soğan halkası mı tercih ederdim? Hayır, Sonic Drive-In’e gidip istediğim zaman soğan halkası alabilirdim. Kesinlikle haşlanmış patates olmalıydı. Onu her aradığında bulamıyordun.

Garson siparişimi almaya döndüğünde öncekinden daha soğuktu. Kibar davranıyordu ama samimi değildi. Herhalde uyuşturucudan ötekileri suçlamasına doğru tepkiyi vermemiştim. Neyse artık.

Empatiyi becerebiliyordum. İnsanların herhangi bir anda ne hissettiklerini anlamak için çok uğraşıyordum. Yoksa onları nasıl manipüle edecektim? Ama bunun için *çabalamak* gerekiyordu ve ben burada dinlenmeye çalışıyordum. Ayrıca garsonum için propaganda tekrarlamak benim işim değildi.

Siparişimi verdim, bir margarita daha istedim. Yolculuk yapmak beni geriyordu.

Bir aile içeri girip garsonuma merhaba diye seslendi. Yaşlı adamın kafasında deri rengi bir kovboy şapkası, ayaklarında ise yıpranmış eski botlar vardı; yanındaki otuzlu yaşlarındaki kadın da aynı giyinmişti. Yerel çiftlikçilerden olmalıydılar.

Bu kadının adamın ikinci ya da üçüncü eşi olduğunu hayal ettim ama ülkenin iç kısmındaki norm bu değildi. Olmuyor değildi ama onlarca yıl insanların ağzından düşmezdin, sonunda genç eşinin yatağında düşüp ölürdün ve cenazende daha da çok konuşurlardı.

Bozkırlardaki insanların yaşam biçimine göre bu kadının adamın kızı olması, üç çocuğun da torunları olması çok daha olasıydı. Ama yine de entrikalı bir şeyler duyarım diye kulak kabarttım.

Hayır, şansım yoktu. Çocuklardan birisi daha masaya oturmadan yüksek sesle “Dede?” diye seslendi. Kadının alıyansı vardı, eşinin nerede olduğunu merak ettim. Çalışıyor

muydu? Ölmüş müydü? Yoksa iş arkadaşlarından biriyle kaçıp kadını geçinmek için babasının evine dönmek zorunda mı bırakmıştı? Çok değişik bir hikâye de çıkabilirdi.

Keşke zihin okuyabilseydim. Hayat çok daha ilginç olurdu.

Belki de aynı şimdiki kadar sıkıcı olurdu. İnsanlar hep aynıydı. Herkes sahip olmadığı, ihtiyacı olmaması gereken şeyleri istiyordu. Ben bile.

İş e-postalarımı kontrol ettim ama hepsi aynıydı. Kendi kendime gülümseyerek Rob'a e-posta gönderip North Unlimited sözleşmesi nasıl gidiyor diye sordum, kötü hissetmesini umuyordum.

Artık benden şüphelendiğinden emindim ama önceki deneyimlerime dayanarak bu şüphenin hızla yok olacağını biliyordum. Çoğu insanın inanma eşiği yüksekti, kendi üstünlüğüne olan inancı da ona rahat bir koruma ve huzur katmanı veriyordu. Benim tarafımdan yenilmesi imkânsızdı. O Rob'du! Ben de bir kadındım. Güzel bir kadın bile değildim. Sadece...Jane'dim. Yapmam gereken tek şey kendimi ona bir kez daha zararsız olarak göstermekti, zamanla bana olan şüphesini unutacaktı.

Gençken dünyadaki en güzel kadın olmak istiyordum. Dış görünüşümün de altındaki kusursuz, soğuk yüzeyle aynı olmasını bekleyip durdum. Tüm 007 filmlerindeki kadın düşmanlar gibiydim, bunun görülmesini ve teyit edilmesini istiyordum.

İnsanlara ne kadar baş döndürücü olduğumu görmüyorlar diye çok kızıyordum: *Bana bakın kör salaklar!*

Ama akıllanmıştım, artık beni fark etmeyen insanları yenmenin ne kadar kolay olduğunu fark etmiştim. Süper güçlerimi mükemmel bir sıradanlık kamufleji altında saklayabiliyordum.

Akşam yemeğim gelmişti ve haşlanmış patates söylediğime çok sevindim. Her durumda en iyi yemek seçeneklerini yapabilme özelliğimle gurur duyuyordum. Bir yetenekti ama geliştirmek için çok çalışmıştım.

Lezzetli bifteğimden ilk ısırığımı alıp çiğnediğim sırada telefonum kısa mesajla titredi. Orta pişmiş sipariş etmiştim ama biraz fazla pişirmişlerdi, gerçi baharatlar çok lezzetliydi, çok mutluydum.

Luke'un yazdığını görünce daha da sevinmiştim. Ondan ayrılacak olsam da beni düşünmesini istiyordum. Sürekli beni düşünmesini istiyordum. Vardın mı? diye soruyordu. Bilgi alabildin mi?

Çatalımı bırakıp margaritamdan bir yudum daha aldım, bardağın şimdiden bittiğini fark edince bıkkınlıkla gözlerimi devirdim. Kasabadayım, diye cevap verdim. Kardeşimle görüştüm. Şimdilik o kadar.

Çıkış mı?

Hayır, hapishaneye gittim.

Tehlikeli gibi, yazdı somurtan bir surat atarak. Kendine dikkat et.

Burası tehlikeli değildi ama insanın bekleyeceği kadar güvenli de değildi. Hızlı büyüyen kasabalar hiçbir zaman

güvenli değildi. Her gün bir sürü insan geliyordu, otoyollar işten işe koşturan işçilerle doluydu. Ben küçükken de genç bir kızın başıboş gezmesi için uygun bir yer değildi, şimdi de değildi. Ben de yaramazlıklar yapmıştım ve gördüğüm kadarıyla bu çalışkan, dürüst, ekonomik açıdan gergin adamların hiçbiri benim iyiliğimi düşünmemişti.

Beni kullanmak istemişlerdi. Hiçbir şey kalmayana kadar kullanmak istemişlerdi. Ama onları her fırsatta kullanan ben olmuştum.

Telefonum tekrar titredi. Bir şey öğrenince haber ver, tamam mı?

Tamam, hâlâ ilgileniyorsan veririm, diye cevap verdim.

Tabii ki ilgileniyorum, Jane. Seni seviyorum.

Neyse ne. Beni seviyor olsa beni istemediğim şeyleri yapmaya zorlamazdı.

Pef. Fazla mantıklı olduğum için melodrama konusunda becerikli değildim ve olay ciddiye binince aşkın çoğunlukla önemsiz kaldığını biliyordum. Luke beni gerçekten seviyordu, daha doğrusu, Luke onun görmesine izin verdiğim kısmımı seviyordu. Ama bu dünyada aşkın ne zaman önemi olmuştu sanki?

İki masa ötede oturan çiftlikçi aile çok nazik ve düşünceli davranıyordu, çocuklar bile uslu duruyordu. Herkes birbirine iyi davranıyordu, hiç entrika izi yoktu. Çocukların giysileri yıpranmış ama özenle ütülenmişti, saçları temizdi ve taranmıştı. Bu tür ailelere çok imreniyordum, gençlik yıllarımda bile imrenmiştim.

Sakin, destekleyici bir aile içinde, buzdolabında yiyecek olan, elektriklerin kesilmediği bir evde büyümek nasıl olurdu acaba? Çalışkan bir baba figürü ile bana bir kez bile sinsi orospu demeyen bir anneyle yaşasam hayatım nasıl olurdu? Oyun oynamak, sırlarını paylaşmak isteyen kardeşlerim olsa nasıl olurdu acaba?

Adam dondurma sipariş edince iki çocuk “Teşekkürler, Dede!” diye neşeyle bağırdı ve bu hoş manzara karşısında gözlerimi devirdim. Şehirde olduğu gibi burada da kötülük vardı. Her yerde olduğu gibi burada da iyilik vardı. Nerede doğarsan doğ ebeveynler şansa bağlıydı.

Otele döndüğümde saat akşam 7 olmuştu, önceden boş olan otopark kamyonetler ve arazi araçlarıyla dolup taşıyordu. Resepsiyonist “kalabalık” derken bunu kastetmişti demek. Her yer doluydu. Dışarıda tulumlu adamlar sigara içiyordu, kırmızı çamurdan ayak izlerini takip ederek kapıdan içeri girdim.

Birkaç adam resepsiyonda kayıt yaptıırıyordu, birkaç tanesi küçük çamaşır odasında toplanmıştı, iki adam ise havuzun yanındaki minik spor salonunda spor yapıyordu. Hafta içiydi, bunlardan hiçbiri düğün davetlisi gibi durmuyordu ama belli olmazdı. Eski günler hatırına bir düğünü basmayı çok isterdim, ayrıca pastaya bayılıyordum.

Margaritalar beni rahatlatmıştı, bu yüzden tazelenip geldiğim gibi dışarı çıktım. Arabama gitmek yerine sola dönüp barın girişine yöneldim. Kapıya geldiğimde neşeyle güldüm.

Gençliğimde buranın ismi neydi hatırlamıyordum ama içeri girdiğimde gördüğüm ilk duvarda büyük harflerle S-I-

R-L-A-R yazıyordu. Sırlar! Hem de küçük bir kasaba barında!

Bu sahte vaadi görünce kıkırdadım, sanki belli bir miktar içtikten sonra komşular seni görmeyecekti. Harikaydı. Burada bir sürü sır vardı ve herkes hepsini biliyordu. Açık kapılardan ana bara geçerken ellerimi çırpıyordum.

Ellerim havada donup kaldı.

Cumartesi günleri evden kaçıp buraya gelirdim ama pazartesi günleri içerisi ölü. Ahşap dans pisti bomboştı, sadece üç masa doluydu. Hem benim hem de masaya oturduğum sırada aceleyle yanıma gelen sıkılmış barmen için uzun bir gece olacaktı. “Merhaba!” dedi neşeli bir şekilde, üstünde Coors reklamı olan bir altlık koyarken. Zift siyahı atkuyruğu sallanıyordu. “Ben Maria! Ne istersin?” dedi.

“Sodali bir screwdriver kokteyli alayım,” dedim arkasından bara bakarak. “Slim Jim mi var?” dedim plastik ambalaja sarılı etli atıştırmalıklarla dolu tanıdık, devasa kutuyu görünce.

“Tanesi bir dolar,” dedi.

Ne olacaktı sanki? “Bir tane,” dedim.

“Hemen geliyorum,” dedi neşeyle, yuvarlak yüzü ışıltı. Hızlı hareket ederek içkimi hazırladı, devasa poposu, tayt giydiği ince beli altında sallanıyordu. Sarhoş kovboyların ellerini uzak tutmak için elektrikli çit falan kullanması gerekiyordu. Onu taciz etmelerine ya gülüp geçiyordu ya da yanına yaklaşan tüm erkekleri bıçaklıyordu. Böyle bir götle orta yol bulmanın mümkün olduğunu düşünmüyordum.

Başka biri daha gelirse sorumun cevabını alacaktım ama

uzun sürebilirdi. İki yaşlı adam dart oynuyordu, genç bir çift ellerinde bilardo istakalarıyla masaya dayanmış flörtleşiyordu, yaşlı kadınlardan oluşan bir grup da bira içiyordu. Hiçbiri ellerine hâkim olamıyor gibi değildi. Muhtemelen buradaki en olası tacizci bendim, o da çok fevri olduğumdandı.

Neşeli bir müzik çalmaya başladı ve yaşlı kadınlar neşeyle bağırarak dans pistinde çizgi dansı yapmaya başladılar. Barmen içki ve Slim Jim siparişimi getirdi. “Hesap açmamı ister misin, canım?” diye sordu.

Çok isterdim.

Slim Jim’den ilk ısırığımı alınca dilim tuzla doldu. Oklahoma’dan ayrıldığımdan beri bunlardan yememiştim, tanıdık tadı alınca ağzım deli gibi sulandı. İçki içmeye devam etmek için kusursuz bir atıştırma malıydı.

Ricky’nin bana verdiği adrese koşup kızı bulundu mu diye bakmam gerekirdi herhalde. Kasabada birkaç kişiyle konuşsam tüm gizemi bu gece çözmem bile mümkündü. Ama yorgundum, oturduğum yere yapışıyor gibiydim. Eski bir şarkı çalmaya başladı ve yaşlı kadınlar içkilerine devam etmek için masalarına döndü. Daha önce görmediğim yaşlı bir kovboy, kadınlardan birine dans teklif etti. Kadın neşeyle kabul etti ve birlikte dans pistine döndüler.

“İstersen bize katılabilirsin!” diye seslendi masadaki kadınlardan biri. Benimle konuştuğunu fark edince şaşkınlıkla kendimi işaret ettim. “Arkadaşlar ve Eğlence Gecesi!” diye bağırdı, bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Ha. Tamam. Olur.”

Sürekli kendi üretemediğim enerji ve duygular arayışı

içinde olduğumdan çantamı, içkimi ve yarısı yenmiş Slim Jim'i alıp boş sandalyelerden birine oturdum. Benim gibiler sosyalleşmeyi çok severdi. Etraf çok sessiz olduğunda içimizdeki boşluğu duyabiliyorduk. Sesler yükseldiğinde yankılar içimizi dolduruyordu.

Kovboyula dans eden kadını saymazsak beş kişilerdi ama isimlerini söyledikleri anda unuttum. "Ben Jane," dedim karşılık olarak.

"Ziyarete mi geldin?" diye sordu üç numara saçıyla ciddi bir havası olan, zayıf kadın.

"Evet."

"Yani burada ailen mi var?"

"Evet, kardeşim eyalet hapisanesinde."

"Ah," dedi üzgün bir şekilde ama başka bir kadın kahkahalara boğuldu.

"Kocam da birkaç kez oraya girmişti."

"Üzüldüm," dedim hiç üzgün olmadığım halde.

"Bırak. Kurtulduğum iyi oldu. Beş sene önce sonunda öldü, şimdi halime bak!" dedi, omuzlarını sallayıp çatalını ve V yakalı kazağının altından görünen pespembe sutyeni göstererek.

"Kadın gücü!" diyerek içkimi kaldırdım, hepsi bağırıp içkilerini kaldırdılar ve bir anda kızların arasına girdim! Tortilla cipslerini bana doğru itip dedikodularına devam ettiler.

"Bu Clarence," dedi çatallı kadın bana yaklaşarak. Kafasıyla dans eden kovboyu gösterdi. "Zararsız. Çiftliği buradan bir saatlik mesafede. Pazartesi günleri bize eşlik ediyor," dedi.

“Zararsız öyle mi? Emin misin?”

Göz kırptığımı görünce kıkırdadı ama gerçekten zararsız görünüyordu; zayıf ve centilmen bir adamdı, köseleye dönmüş yüzünde derin kırışıklıklar vardı. Ne olduğumu anlamadan ikinci içkime geçmiştim ve Elektrik dansı yapmak için dans pistine çıkarılıyordum. Bunu milyonlarca kez yapmıştım ama hâlâ berbattım. Müzik ve sanat konusunda iyi değildim ama aynı zamanda utanç da duymuyordum, bu yüzden ellerimi kaldırdım, kayıp döndüm, kadınlara çarparak onları güldürdüm. Yeni en iyi arkadaşlarım olmuşlardı. Birlikte çok eğleniyorduk.

Dans pistinden indiğimizde bar sonunda dolmaya başlamıştı. Erkeklerle –ve hepsi erkekti– baktım ama gördüklerim beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Kovboylar ne kadar yaşlanırlarsa yaşlansınlar, ne kadar göbekli olurlarsa olsunlar sıkı kot pantolon giyiyorlardı. Yeterince alçak giyersen bira göbeğinin altına bile 34 beden pantolon giymek mümkündü, bu kararlılıklarına hayranlık duyuyordum. Ama bu sezonluk petrol işçileri? Tanrım, hiç bu kadar bakımsız, kötü erkekler görmemiştim. Yıpranmış, bol kot pantolonlar, cepleri neyle dolu bilinmez kargo pantolonları... Birkaç tanesi tulumlarını bile çıkarmadan gelmişti, botlarının bağcıkları çözülmüştü ve çamur içindeydiler.

Bu görüntü, kasıklarının durumu hakkında umutlanmamı engelliyordu. Bu adamlardan birini –yakın zamanda yıkanmış olanlardan birini– yatağa atmak Luke’u aldatmak sayılır mıydı? Hâlâ birlikte miyiz emin değildim? Bir çeşit ara vermiştik ama bu ne çeşit bir araydı?

Luke ile yaptığım seks, barda bulabileceğimden çok daha kaliteliydi. Klitorisimin tam yerini biliyordu ve ona hak ettiği cömert ilgiyi göstererek tapıyordu. Kendi incelemelerimden yola çıkarsam, buradaki adamların hiçbiri onu bulmaya çalışmazdı bile.

Ama o gizemi kesinlikle özlüyorum. Yabancı bedenlerin tuhaf eğlencesini. Küçük çüklü iri adamlar. Büyük çüklü minik adamlar. Zayıf çüklü kısa, şişman adamlar. Uzun adamlar ve...anladınız işte. Penisi tahmin etmek mümkün değildi. Sürpriz bir paket gibiydi ve istersen her gece yeni bir tane açabiliyordun!

Aynısı kadınların organları da için geçerliydi tabii ama onlara nadiren ilgi duyuyordum. Yine de herkes biraz çeşitliliği sever. Yeni dans partnerlerimden birini yatağa atsam aldatma sayılır mıydı? Çatallı kadın bu gece iç çamaşırlarına çok özen göstermişti.

Yani, Luke ile birlikteyse aldatma sayılırdı herhâlde. Eğer birlikteyse.

Telefonumu çıkardım. Ne yapıyorsun? diye mesaj attım Luke'a başka bir slow şarkı başlarken. Dışarıda mısın? Eğer bardaysa, "aramızdan" istifade ediyorsa cevap belliydi.

Koşumu bitirdim, yazdı bir dakika sonra. Duşa gireceğim.

Ooo. Fotoğraf gönder.

Sen de yatağa yattığın zaman gönderirim.

Yaramaz seni. Kabul.

Gülücük göndermişti. Onu istersem hâlâ benimdi. Galiba hâlâ istiyordum.

Arkadaşım Meg, bu dünya ile olan tek bağlantımdı. Duygularını o kadar derin ve o kadar sık yaşıyordu ki deneyimlerini emip benimmiş gibi yapabiliyordum. Ama benim değillerdi ve öldüğünde bir daha hiçbir şeye bağlanamayacağımı düşündüm.

Ama sonra Luke'u buldum.

Gerçek biriydi, gerçek bir hayatı vardı. Ailesi vardı: kardeşi, eşi ve çok sevimli bir kız bebekleri vardı. Beni olduğum gibi kabul ediyor ve beni sıkboğaz etmiyordu. En azından şimdiye kadar etmiyordu. Problem şimdi olan kısımdı.

Aniden evde olmayı istedim. Kitap okurken ayak bileği-me sardığı elini hissetmeyi. Kedimin aramızda yatmasını, yumuşak tüylerini ve ölümcül pençelerini hissetmeyi. Sıcaklık, mutluluk ve gerçek bir kadın olduğum yanılgısı.

Ne aptal bir dilekti. Buradaki erkeklerin hepsi elini seve seve ayak bileğime dolardı. Yine de kalabalığa bakınca dudaklarımın somurtmaya dönüştüğünü hissettim.

Evet. Bu akşam kurabiye yiyip telefon seksi yapmayı tercih ederdim. Çamurlu ayakkabılar ve terli taşakları ne yapacaktım?

Yeni arkadaşlarıma veda edip hesabımı ödemek için bara gittim. Gözler beni takip ediyordu. O kadar fazlaydı ki. Bu adamlar haftalardır kuyulara ve petrol borularına bakım yapıyorlardı ve *açlardı*. Benimle oynamak istiyorlardı. Beni yemek istiyorlardı. Bazıları benim de zevk almamı istiyordu. Bazıları almamı tercih ediyordu. Yıllardır o kadar çok görmüştüm ki ikisi arasındaki farkı hemen anlayabiliyordum.

Örneğin bara geldiğimde gülümseyen yakışıklı, mavi gözlü adam çekici davranmaya çalışıyordu ama altındaki zalimliği görebiliyordum, mat makyajın altından parlayan yağlı deri gibiydi.

“Hey güzellik,” dedi onun gibi yakışıklı, yirmili yaşlarında bir adamın beni güzel bulduğuna inanacakmışım gibi. Güzel olduğumu düşünmüyordu. Sıradan olduğumu düşünüyordu, sıradan demek de çaresiz demektir ve parıltılı, masmavi gözleri olan bir genç için kolay lokmaydı. Benimle ilgilendiği için çok minnettar olacağımı, karşılığında pis bir tuvalet kabininde ağzımı kullanmasına izin vereceğimi sanıyordu. Güzel değildim ama buradaydım ne de olsa.

Aptal çocuk bu hafta zaten tuvalette seks yaptığımı ve olağanüstü dudaklarımın ondan daha iyi erkeklere ayrılmış olduğunu bilmiyordu.

“Bir içki ısmarlayayım mı?” diye mırladı.

“Hayır, teşekkürler!” dedim neşeyle. “Odama dönüyorum.”

“Öyle mi? Eşlik edeyim mi?”

Ona dönüp büyük, beyaz gülümsemesine karşı utanarak kıkırdadım. “Komiksin,” dedim.

“Hayır, kalp krizi kadar ciddiym, yavrum. Seni burada hiç görmedim, yeni arkadaşlar edinmeyi çok severim.”

Tek omzumu silktim, kafamı eğip yüzüm kızarıyor gibi yaptım. “Ziyarete geldim,” dedim.

“Ziyarete gelmişken yalnız kal istemem. Oturup bana eşlik etsene?”

“Yapma! Utandırırıyorsun!”

“En azından bir tane içki ısmarlayayım. Ben James.”

“James,” diye tekrarlardım, kendi adımlı söylemedim. Ya fark etmedi ya da umursamadı. “Tamam, James. Olur. Bir içki daha alırım. Sağ ol.”

Maria hesabımı getirdiğinde ödemeyi yaptım ve James içtiğimden bir tane daha ısmarlayacağını söyledi. Arkadaş canlısı gülümsemesi yok oldu ve bakışları keskin, çirkin bir hal aldı, önce ona baktı, sonra bana. “Peki,” dedi önceki hevesinden eser kalmamış bir biçimde.

Zavallı şey. Onun sahte çekiciliğine kurban gitmiş olduğu belliydi. Muhtemelen James onun için deli oluyor, koca kışına hayranmış gibi yapmıştı ve o da inanmıştı. Ne de olsa çoğu erkek hayrandı.

Ama James öyle değildi. İlk bakışında nasıl biri olduğunu anlamıştım: küçük bir göletteki büyük balıktı. Sarışın rodeo güzelini koluna takmak ve eyaletteki herkesi sikmek istiyordu. O ilişki bittikten sonra da Oklahoma City’de zengin bir adamın kızıyla evlenecek, kızın babasının yanında işe girecekti. Sonra da kayınpederi evinin kredisini ödeyip ona iş verirken önüne geleni sikecekti.

Ama Maria bunu görmüyordu. Muhtemelen bir süre ondan hoşlanmıştı; belki de okulda üst sınıflardan bir çocuktu, James sonunda ona geldiğinde kendini kaybetmişti. Ama bu benim hatam değil, Maria. İçkimi getirirken bana attığı buz gibi bakışı hak etmiyordum.

İlk içkilerden daha sulu olduğu kesindi. Sorun değildi. Hızlı içecektim. İki büyük yudum aldım ve James’in yanındaki adama kurnazca sırtıttığını gördüm.

“İçki için teşekkürler,” dedim. “Hoşsun.”

“Otur,” dedi.

Elimi kaldırıp içkinin kalanını da içtim. Kendini beğenmiş sırtması, kendini beğenmiş bir somurtmaya dönüştü.

“Pardon. Çok isterdim ama olmaz. Yatmadan önce anneyi aramam lazım yoksa endişelenir.”

“Peki. Git ara, sonra gelirsin. Bekliyorum.”

James kendini kim sanıyordu? Ne hakla bana gecesini kolaylaştırmanın yolunu söylüyordu? Onunla oynamaktan sıkılmıştım ve çişim gelmişti, bu yüzden sahte utangaçlığımı bir kenara bırakıp boş bardağımı bıraktım. “Hayır,” dedim.

“Tamam o zaman,” dedi gergin bir şekilde. “Oda numaranı söyle, sana bir içki daha getireyim. Konuşup tanışırız. Tuhaf bir kasabada yalnız kalmak üzücüdür.”

“Oda 205. On beş dakika sonra?”

“Olur. Sanırım bana uyar,” dedi. Onaylaması bile biraz buyurgandı, beni kullanmak için on beş dakika beklemesine memnun olmam gerekiyormuş gibi.

Daha beş metre ilerlemiştim ki James ve arkadaşı gülmeye başladı, beni konuşup yüksek sesli, çirkin kahkahalar arıyorlardı. *Bu salak kaşar onu sevdiğimi sanıyor. Her istediğimi yapacak.* Bu dünyadaki küçük canavarların sayısı o kadar fazlaydı ki.

Aceleyle odama gittikten sonra duşa girip yolun kirini attım. Sonra seksi iç çamaşırlarımı, yumuşak çoraplarımı ve en sevdiğim eski tişörtümü giyip bekledim. Karyola biraz fazla yumuşaktı ama oda sıcak ve hoştu, iç geçirerek uzandım. Nefessiz geçen birkaç dakika sonrasında çalınan kapı sesi havuzlu meydana yankılandı, gülerek ayağa fırladım.

Tabii ki sabırlı değildi, bu yüzden hemen ardından bir daha kapıyı çaldı. “Kapıyı aç yavrum,” diye seslendi.

Daha iyi duyabilmek için kapımı hafifçe açtım, tam da o sırada üstümdeki tavanda yüksek bot sesleri duyuldu. Kapı açıldı. Üst kattaki adam derin, balgamlı bir sesle, “Ne istiyorsun lan?” diye hırladı.

“Ne oluyor lan?” dedi James şaşkınlıkla.

Kıkırdamamı bastırmak için elimi ağzıma kapattım. İki adam üst kattaki odaya yerleştiği sırada seslerini duymuştum, James şu anda onlardan en az biriyle tanışıyordu.

“Şey...ııı...” dedi, ismimi sormadığını fark ediyordu. “Burada biriyle buluşacaktım da?”

“Siktir git. Bu gece ancak Elizabeth ile buluşursun, salak,” dedi adam ve attığı kahkaha iç bahçenin yüksek, metal tavanında yankılandı. Çarpılan kapının sesi kahkahayı yarıda böldü. Daha çok kıkırdadım, kahkahalarım eğlenceye katılmak için dışarı çıkmaya çalışıyordu.

James uzun bir süre sessizce kapının önünde durdu, sonra küfürler etmeye başladı.

“Bir dahakine bol şans!” diye seslendi şerefsizin teki. gülme seslerim duyulmasın diye kapıyı kapatmak zorunda kaldım.

“Cehennemin dibine git!” diye hırladı James, botlarının öfkeyle merdivenlerden indiğini duydum. Penceremin açık perdeleri arkasından baktığımda ön kapıya doğru öfkeyle yürüdüğünü gördüm, elindeki bira ve bardağı sıkıca kavıyordu. Giyinik olsaydım arkasından gidip bara utanç içinde dönmesini izlerdim ama neyse artık. Bu seferlik eğlence yerine konforu seçmiştim.

Çok tatmin olmuş bir şekilde kurabiyelerimi ve kitabımı aldım, ışıkları kapattıktan sonra yatağa girdim. Perdeler hâlâ aralıktı. İnsanların gelip geçmesini izlemeye bayılıyordum, özellikle de farkında olmadıklarında. Televizyon izlemek gibiydi, küçük hayatları gözlerimin önünde akıp gidiyordu.

Burayı sevmiştim.

Yatağa girdiğinde fotoğrafı unutma, diye mesaj attım Luke'a. Sonra tatlı, okuma ve mastürbasyonla geçecek bir geceye hazırlandım. Bir kadın, serin bir sonbahar akşamı daha ne isteyebilirdi?

7. BÖLÜM

Ailemin evi ilçe merkezinden on dakika mesafedeydi. Pek bir şey yoktu. Burada devlet dairesi bulunmuyordu. Mağazalar yoktu. Acınası derecede küçük bir okulu olacak kadar büyüktü ama McDonald's için o kadar büyük değildi. Dairy Queen de yoktu. Sonic yoktu. Nüfusun kaldırabildiği tek şey yalnızca yazın açılan Tat & Buz isimli çakma bir dükkândı.

Tat & Buz. Ne demekti lan bu?

Ama kasabanın eteklerine geldiğimde Tat & Buz bile kalıcı olarak kapatılmış gibi duruyordu. Mağazalar hakkında da yanılmıştım. Antika benzin istasyonunun yanında yepyeni bir ucuzlukçu açılmıştı.

Yeni mağaza dışında da değişiklikler vardı. Köhne motelin üstündeki el yapımı tabelaya bakılırsa ucuz bir stüdyo daire kompleksine dönüştürülmüştü. Kapıların yarısı sigara dumanı çıksın, temiz hava girsin diye açılmıştı.

Eski kahveci yüksek faizli kredi şirketlerinden birine dönüşmüştü; parlak sarılar ve mavilerle kaplıydı, böylece

insanlar kazandıkları üç kuruş parayı onlara vermenin eğlenceli olduğunu sanacaktı. Yan taraftaki ikinci el araba galerisi boş asfalt ve yok edilmiş elektrik direklerinden ibaretti. Bunlar dışında her şey aşağı yukarı aynı görünüyordu. Ebeveynlerimin evine giden sokağı geçtim ve küçük bir tannının aranan, açgözlü kolu gibi gökyüzüne tırmanan buhar dumanına doğru ilerledim.

Duman, elektrik santralinin üstünde yükselen devasa, beyaz bir kuleden çıkıyordu. Bu santralden ölümüne nefret ediyordum. Önünden geçerken somurttum çünkü arkamda kalınca yok olmayacağını biliyordum. Beş kilometre boyunca dikiz aynamda görünecekti.

Toprak acımasız derecede düz olunca insan geldiği yeri bile unutamıyordu. Havanın açık olduğu serin günlerde o buhar insanı sonsuza dek takip ediyor, geri çağırıyordu.

“Şerefsizler,” dedim ortaya, sonra gözlerimi önümdeki yoldan tepesini gördüğüm rüzgâr gülüne diktim.

Hayır, rüzgâr gülü değil. Rüzgâr *türbini*. Dün gece araştırmıştım. Rüzgâr türbini. Gözlerimi büyük robot dostumdan ayırmadan Küçük Kayla hakkında bilgi toplamak için sonraki kasabaya doğru ilerledim. Hapishane kaçkını olabilecekleri için otostopçuları almamı söyleyen ilk tabelayı gördüğümde gülümsedim.

Gittiğim bölgede çoğunlukla hapishane muhafızları ve aileleri yaşıyordu. Kasaba sınırının öteki tarafında küçük bir Oklahoma eyalet hapishanesi vardı. Ricky buraya hiç gönderilmemişti çünkü mahkûmları ikamet adreslerinden uzağa göndermeye çalışıyorlardı, yoksa kaçmaya karşı koyamayacaklarından korkuyorlardı. Ayrıca bahçeye çıkıldığında

mahkûmların sıkıntılı arkadaşlarının çitin diğer tarafından el sallayıp seslenmesini istemiyorlardı.

Dürüst olalım: ben de bu kadar kolay bir fırsatı tepmez, Ricky'e öyle yapardım. Evde ne zaman yanından geçsem benimle dalga geçtiği onca sene için biraz intikam almış olurdum.

Tabii ki en iyi intikam iyi yaşamaktı ama aslında *en en iyi* intikam iyi yaşayıp düşmanın yüzüne gülmektir. Neden ikisi birlikte olmasın ki?

Aradığım apartman kasabanın en ucundaydı, doksanların başında yapılmış iki katlı binalardan oluşan yarım halka şeklinde bir siteydi. Balkonların çoğu boştu, sadece pas tutmuş ızgaralar ve birkaç sandalye vardı. Önünde park ettiğim balkon kapatılmıştı, koltukta oturan iki kedi bana nefretle bakıyordu. Onları gördüğümde kendi kedimin ne yaptığını, beni özleyip özlemediğini merak ettim.

Özlemiyordu. Onu Luke'un evine bırakmıştım ve daireye dönüştürülmüş tavan arasındaki yeni, tuhaf çevreyi keşfetmekten, yüksek saklanma yerlerine çıkmaktan ve eğlenceli gölgeleri kovalamaktan çok zevk alıyordu. Muhtemelen benimle eve dönmek istemeyecekti ama önemi yoktu çünkü onu orada bırakmayacaktım.

Kırsal bölgede, beyaz çitli bir ev ister miydi acaba? Evet. İsterdi.

Ama bir de benim istediklerim vardı.

Belki de denemeliydim. İstedğim zaman çekip gidebilirdim. Belki şehirdeki dairemi gizlice kullanmaya devam edebilirdim; sevgi dolu, destekleyici sevgilimden kaçmam gerektiğinde oraya gidebilirdim.

Lanet olsun. Ondan çok nefret ediyordum.

Arabamdan inip Ricky'nin verdiği adresteki binaya doğru ilerledim. B bloğa yaklaştığım sırada saksılarla dolu, düzenli bir balkon gördüğüme şaşırırmıştım. Çiçeklerin bazıları hâlâ filizleniyordu, eski tomurcuklar özenle kesilmişti. Saksıların arasında renkli balıklar ve koca gözlü hayvanlar şeklinde seramikler vardı. Balkonun geri kalanında birkaç top ve plastik bir bisiklet duruyordu. Kızının kaybolmasını umursamayan bir aileden beklediğim görüntü bu değildi.

Kapıyı çaldığımda çizgi filmlerin kısık sesini duyabiliyordum. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve uzun Yerli Amerikalı bir kadın belirdi, onu daha önce görmediğıme emindim. Tek omzunda kumral saçlı küçük bir çocuk taşıyordu. Kadının elinde spatula vardı ve eyalet hapisanesinin muhafız üniformasını giyyordu. "Evet?" dedi.

"Kayla'yı arıyordum."

"Kayla mı?"

Yanlış geldiğimi anlamam için cevap vermesine gerek yoktu. Arkasındaki daire temiz ve topluydu, mutfaktan lezzetli bir şeyin kokusu geliyordu. "Birkaç hafta önce kaybolan genç bir kız. Annesinin burada yaşadığını söylediler."

Boş omzunu silkti, çocuk ise başını diğer omzuna koydu. "Diğer binaya bak istersen," dedi spatulayla işaret ederek. "Bir iki kez polislerin geldiğini gördüm."

"Evet, doğru yer gibi."

İşaret ettiğı binanın B bloğuna yürüdüm ve balkonda küf tutmuş bir kanepede buldum, altındaki beton ölü yapraklar ve kurumuş sigara izmaritleriyle doluydu. Örümcek hislerim harekete geçti. Burası evim gibiydi.

Balkon kapısı aralıktı, içeriden gürültü bir talk şovun sesi yükseliyordu ama ön kapıya gittiğimde bu ses kısık bir uğultuya dönüşmüştü. Yetkili görünmek için kapıyı sert bir şekilde çaldım.

“Ne?” diye bağırdı bir kadın içeriden. Soruyu duymazlıktan gelip bir daha kapıyı çaldım ve kapının arkasından küfürler mırıldanıldığını duydum. Sonunda kapı açıldı ve acınası derecede zayıf, sarışın bir kadın belirdi. Üstündeki atlet o kadar yıpranmıştı ve o kadar boldu ki neredeyse meme uçlarından biri görünüyordu. Bu Wanda Stringer’dı.

“Eyaletten geliyorum,” diye yalan söyledim. “Kayla Stringer’ı arıyorum,” dedim. Wanda’nın beni tanımayacağını umuyordum ama neden tanıyacaktı ki? Onu en son gördüğümde on sekiz yaşlarımdaydım, kendimi Ricky’nin kardeşi olarak tanıtırsam kardeşimin ne büyük bir şerefsiz olduğuna dair uzun bir tirat dinlemem gerekecekti. Bu tiradı ben de atabilirdim, bu yüzden ilgilenmiyordum.

Kayla’nın annesi omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Burada yaşamıyor,” dedi.

“On altı yaşındaki kızınız burada yaşamıyor mu?”

Wanda gözlerini devirdi. “Hiç başlama. Babasının ailesiyle kalıyor,” dedi. Harika. Tabii ki. Çünkü benim ebeveynlerim o kadar iyi çocuk yetiştiriyorlardı ki en az bir, muhtemelen iki sosyopat yetiştirmişlerdi.

“Ama kayıp,” dedim.

“Geçen aydan beri para istemeye ya da eşyalarımı çalmaya gelmedi, buna kayıp deniyorsa kayıptır.”

“Hanımefendi” –çocukken birçok veli toplantısından hatırladığım iğneleyici tonu taklit etmeye çalıştım– “yani kızı-

nızın nerede olduğunu bilmiyorsunuz, bir aydır görmediniz ama *kayıp mı* bilmiyorsunuz. Doğru mu anladım?” dedim.

“Pezevengine sor; belki de ipini sıkı tutuyordur.”

Kapıyı kapattı ama son anda elimi koyarak yakalamayı başardım. “Reşit olmayan kızınızı pazarlıyorlar mı?” dedim.

“Kayla, tır şoförlerinin orospusu oldu ve işine bayılıyor. Hâlâ onu kurtarabileceğini mi sanıyorsun? İş bulmayı kabul etmeyen, sokaklarda sürtmeyi tercih eden tembel orospunun teki. Babasının ailesiyle kalmayı o istedi. Onu kaybettilerse suç benim mi?”

Teknik olarak kendi çocuğunun sorumluluğunun onda olduğunu söyledim ama yargılamaya hakkım var mıydı? “Pezevengi kim?” diye sordum. “Bu civarda mı yaşıyor?”

“Birbirimizin saçını örerken pezevenklerden bahsetmiyoruz. Ne bileyim nerede yaşadığını?”

“İsmi vardır.”

“Evet,” dedi öfkeyle. “İsmi Küçük Köpek. Yardımı oldu mu? *Küçük Köpek*. Onu bulacağını mı sanıyorsun? Belki de telefon rehberinde yazıyordur! O göt oğlanını bulursan iPad için bana iki yüz dolar borcu olduğunu söyle. Onun çaldığını biliyorum.”

“Tasvir eder misiniz?” diye sordum ama fazla rahatlamıştım, kaçma fırsatını görünce kapıyı yüzüme kapattı.

“Kaşar,” dedim kapıya. Kapının diğer tarafında televizyonun sesi yükseldi. Bir anlığına durup saygısızlığı için nasıl intikam alabileceğimi düşündüm ama zamanıma değmezdi. Kayla’nın uzun bir süredir burada olmadığı belliydi.

Taş kalbim biraz üzüntü doldu. Kayla, küçük bir kasaba pezevengi tarafından pazarlanıyorsa bana hiç benzemiyor

demekti. Zavallı, istismar edilmiş bir kızdı, burada tüm zavallı, istismar edilmiş kızlar gibi.

Lüks, şehre yakın bir kasabada kızlar kaybolduğunda yerel haberlere çıkıyordu. Hatta bazen ulusal haberlere. Her yerde posterler oluyordu. Polisler arama gerçekleştiriyordu. Yabancılar zavallı çocuk için ağlıyordu. Yetişkin bir adam, lüks bir kasabada, bir malikânede yaşayan ve reşit olmayan bir kızla seks yapıyorsa polise haber veriliyordu. Adam hızla cezalandırılıyordu.

Ama bu kız kaybolduğunda fakir bir serseriyse ya da seks için *para alıyorsa* hukuk ve sempatiden eser kalmıyordu. Orospu oluyordu ve başına geleni hak ettiği söyleniyordu, on altı yaşında bile olsa. Artık kullanılmış ve değersiz görülüyordu. Doğduğu andan itibaren öyle olduğu düşünülüyordu.

Hatta siyahi bir çocuksa kayıp kaydı bile yapılmayabiliyordu. Yaşamayı bile hak etmediği düşünülen kızlardan biri oluyordu. Ne bekliyordu ki?

Yavaşça arabama yürüdüm, Kayla'nın yaşam tarzındaki bu haberler somurtmama neden olmuştu. Çok problemlili bir genç olduğu belliydi. "Problemlili," dedim yüksek sesle ve gülümsedim çünkü bu tasviri çok seviyordum.

Problemlili demek muhtemelen ailesini bırakıp Küçük Köpek ya da başka bir aptalla yaşadığı anlamına geliyordu çünkü kendi kötü yolunu seçmek, başka birinin kötü yolunu izlemekten daha iyiydi. En iyi ihtimalle, uzun ve zor hayatı asla iyileşmeyecek olan bir kaçaktı. En kötü ihtimalle bu acınası, satılmış kız öldürülmüş, kaçırılmış ya da başkasının yanında çalışması için büyük bir şehre yollanmıştı.

Başı büyük belada olabilirdi, ölü olabilirdi ya da birinin eroin ininde uyukluyor, aşırı doza doğru hızla ilerlerken çok eğleniyor olabilirdi.

Ben sosyal hizmet görevlisi değildim, bu durumların hiçbirine müdahale edemezdim. Havalı birini bulacağımı ummuştum ama bu ihtimal gittikçe daha uzak görünüyordu. Kayla, bu dünyada eline hiçbir fırsat geçmeyecek zavalı kızlardan biriydi. Böyle milyonlarca insan vardı. Annesi keşti, babası hapisteydi, bir sürü erkek pusuya yatmış onu bekliyordu... Sonuç belliydi.

Eve gitmeliydim. Ne var ki, evde nefret ettiğim türden bir bela beni bekliyordu. Duygusal bela, hiç anlayamadığım türden bir belaydı ve herhangi bir konuda kötü olmaktan nefret ediyordum.

Ayrıca Oklahoma'da kalmanın iyi yanları da vardı. Yol yemekleri vardı, tabii ki her seyahatin en iyi yanı buydu. Sosyalleşebileceğim yabancılar vardı, bu hep heyecan verici bir şeydi. Bu yolculuğun beklemediğim bir avantajı daha olmuştu; şirketimdeki hissedarların ikisi de e-posta atarak yaptığım şeyi ne kadar desteklediklerini söylemişti. Bir tanesi "kahramanlık" yaptığımı bile söylemişti.

Ben! Kahraman!

Sonuç ya da çözüm olmadan eve dönersem elde ettiğim bu şanı ve zaferle dönmenin verdiği hava atma hakkını kaybedecektim. Bu yüzden istemeden ilerlemeye devam ettim.

Kayla'nın binasının köşesini döndüğüm sırada bu tür sitelerin hepsinde var olan acınası salıncağı gördüm. İki salıncak vardı, bir tanesi kırılmış ve direğe sarılmıştı, diğeri ise hafif eğik duruyordu. Salıncakların yanında sıcak yaz

günlerinde ikinci derece yanık yapan metal kaydıraklardan vardı. Oklahoma'da okulların kapalı olduğu aylarda hava otuz yedi derece olduğu için bu çok sadist bir hareketti. Sosyopattım ama ben bile daha iyi bir park tasarlayabilirdim.

Salıncakların arkasında çok eski bir piknik masası duruyordu, etrafında bugün okula gitmeye tenezzül etmeyen birkaç genç toplanmıştı. Belki de bu sene gitmeye tenezzül etmemişlerdi. Tahmin etmek zordu.

"Hey!" diye seslendim. Hiç endişelenmeden kafalarını kaldırdılar. Serseriler. "Kayla'yı tanıyor musunuz?" diye sordum. Minnesota'da çok uzun kalmıştım ve yabancı olduğumu ele vermişim ama belki de sorun olmazdı. Yerel polisten olmadığımı bildikleri kesindi.

Çocukların ikisi omuzlarını silkti ama en küçük olanları çenesini kaldırıp kafasını evet anlamında salladı.

"Onu gördünüz mü?" diye sordum.

"Ne yaptı?" diye sordu çocuk ben yaklaştığım sırada.

"Lotoyu tutturdu. Kazandığı parayı vermeye çalışıyorum."

Bunu duyunca üçü de uyuşturucudan doğan kıkırtılara boğuldu. Arkadaş canlısıymışım gibi gülümsedim ve genç, beyaz çocuğa yirmilik uzattım. "İpucu, ipucu," diye şarkı söyledim karavanda günlerce yalnız kaldığımda izlediğim bir çocuk gösterisini hatırlayarak. Üç çocuk bu saçmalığa tekrar güldü.

Belki de çocuklar konusunda düşündüğümünden daha iyiydim. En azından kafaları güzel olduğunda. Kafaları güzel gençler için sosyal program başlatabilirdim. Beş dakikalık buluşmalarımızda şirketlerin mahallemizde iyi bir etki yaratabileceğini anlatırdım. Ben de kıkırdamaya başlamıştım.

“Nerede olduğunu duydunuz mu söylemeniz yeter.”

“Kayla orospu,” dedi çocuk. “Herhangi biriyle, herhangi bir yerde olabilir.”

Orospular kaybolmuyordu; daha gevşek orospular oluyorlardı. Sıkılmaya başlamıştım. “Tamam. Tahmin et o zaman,” dedim.

Sarı saçlarını biraz daha kısa kesse sert görünebilecek kız sonunda konuştu. “Tır şoförünün biriyle kaçmadıysa Küçük Köpek ile olabilir. O da birkaç haftadır görünmüyor,” dedi.

“Küçük Köpek’le mi takılıyorsun?” dedi uzun, Hispanik çocuk imalı bir şekilde.

“Siktir git, Del.”

Gözlerimi devirdim. “Küçük Köpek’in gerçek ismi var mı yoksa annesiyle babası göt müymüş?”

Yine kahkahalar yükseldi. “Brodie,” dedi küçük çocuk sonunda.

“Peki bu Brodie nerede yaşıyor?”

Üçü de aynı anda aynı yönü işaret edince şaşırdım. Parmaklarını takip ettiğimde gözlerim tuğladan bir binanın arka cephesine ilişti. “Çamaşırhanede mi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi kız, “tepede.”

Parmağını tekrar takip edip bu sefer binanın arkasına baktım. Bulanık bulutların arkasında yükselen ağaçlar, kasabanın dışına doğru uzanan bir tepeye dağılmışlardı. Brodie ya kelimenin eski anlamıyla troll’dü ya da oralarda yıkık dökük bir kulübe vardı. Birazdan öğrenecektim.

8. BÖLÜM

Çocukları havadan kazandıkları yirmi dolarla nasıl ot alacaklarını planlamaya bırakıp “tepe” yönünde araba sürmeye başladım. Ne zaman bir binaya yaklaşısam görüş alanımdan çıkıyordu, neyse ki bu kasabada pek bina yoktu. Kısa süre içinde yaklaştım ve kulübe aramadığımı fark ettim. Tam tersiydi.

Yol boyunca süslü, ahşap bir çit uzanıyordu, Kentucky’deki at çiftliklerinde görülen cinsten bir çitti. Ne var ki, bu çit gösteri atlarını ya da safkan Arap atlarını korumak için dikilmemişti. Solmakta olan çimenle dolu, komik bir bölgeydi, tek amacı değerli suyu boşa harcamaktı. Çocukken burayı gördüysem de hatırlamıyordum. Bu kadar büyük bir arsanın etrafını çitle sarmanın ne kadar pahalı olduğunu tahmin edemiyordum. Hapishane kasabasının dışında kim böyle bir yer yapardı ki? Hapishane müdürü mü? O bile mantıklı gelmiyordu. Tabii rüşvet almıyorsa.

Gerçekten gösterişli bir evdi ama çitin dökülen sıvası daha iyi günler gördüğüne işaret ediyordu. Ahşap kemerin altından geçip pikan ağaçlarının cevizli muhafızlar gibi başını beklediği yolda ilerledim. Çok güzeldi. Tekerleklerim eski kabukları eziyordu.

Deniz seviyesinin on iki metre üstünde olan tepenin zirvesine ulaştığımda insan yapımı bir gölet gördüm, çalışmayan bir fıskiyesi bile vardı. Onun arkasında ise alçak tavanlı bir çiftlik evi sonsuza kadar uzanıyordu. Evin tüm ön cephesi kapalı bir verandadan oluşuyordu. Muhafız gibi bekleyen sallanan sandalyeler göreceğimi sanmıştım ama upuzun verandada hiçbir şey yoktu, ön kapının yanında ters çevrilmiş bir kova duruyordu yalnızca.

Çok tuhaftı.

Arabayı kapıya uzanan yuvarlak yola soktum ve ciddi ciddi tokmak takılı olan yeşil çifte kapıların önüne park ettim. Kendimi eğlendirmek için birisini kullanarak ahşaba vurdum, sonra üstüne zile bastım. Zil, bilmediğim klasik bir müziğin ilk notalarını çaldığında hiç şaşırmadım. Küçük Köpek Brodie, şaşırtıcı derecede iyi bir aileden geliyordu.

Kapı açılmayınca kulağımı ahşaba dayadım ve içeriden bir aksiyon filminin gürültülü basını duyar gibi oldum. Bu sefer kapıyı elimle çalıp zile birkaç kez bastım. Birkaç saniye sonra kapılardan biri açıldı ve yirmili yaşlarında bir çocuk belirdi; uzun, iplik gibi saçları vardı, çıplak göğsü neredeyse çukur olmuştu, beli bollaşmış kot pantolonu neredeyse kışından düşüyordu.

“Bay Küçük Köpek?” diye sordum kibarca.

“Hayır. Ben Nate.”

“Küçük Köpek ile konuşabilir miyim lütfen?”

“Burada değil.”

“Ne zaman döner biliyor musun?”

“Hayır. İki üç hafta önce büyük biri geldi, o da kaçtı. Bil-
diğin tabanları yağladı.”

Loş ışıklı evin derinliklerinden bir ses yükseldi. “Nate!
Sıra sende!”

Nate kemikli, beyaz omzu üstünden arkasına baktı, sonra
bana baktı, sonra tekrar arkasına döndü.

“Girebilir miyim?” diye sordum, rahatlayarak iç geçirdi
ve kapıyı daha da açtı.

“Evet. Gir hadi,” dedi ve ben girdikten sonra kapıyı ka-
pattı; kısa koridorun sonundan yükselen sese ve basa doğru
koştı. “Polis değilsin, değil mi?” dedi arkasına bakmadan.

“Yok be,” dedim. “Kesinlikle değilim.” Nate’in peşinden
gittiğim sırada bas ve patlama seslerinin bir konsol oyunun-
dan geldiğini fark ettim. Koridordan çıktığımda dört genç be-
yaz erkekle dolu bir salona girdim. *Yere gömülü* bir salona.

Gençler gömülü boşluğa uyacak şekilde tasarlanmış gibi
duran U şekilli bir koltuğa yayılmışlardı. Hepsinin gözle-
ri hakiki taştan şöminenin üstünde asılı devasa televizyona
kenetlenmişti.

Önlerindeki devasa masanın üstü birkaç günlük pizza ku-
tularıyla doluydu. O kadar çok bira kutusu vardı ki iki adet
büyük, cam bong aralarında neredeyse kamufle olmuştu.

“Merhaba millet!” diye seslendim uğultuyu bastırarak.

Gençlerden biri beni görünce yerinden sıçradı ve bacak-

larının arasında üçüncü bir bong olduğunu gördüm. Bu bong büyük bir penis şeklindeydi.

“Polis değil,” dedi Nate kumandalardan birini alırken.

“Selam millet!” diye seslendim. “Küçük Köpek’i gördünüz mü?”

Kafalarını hayır anlamında salladılar ve Nate oynamaya başlayınca hepsi ekrana döndü. “Kaçtı,” dedi biri sonunda.

“Götüne tekme yedikten sonra,” diye ekledi bir diğeri.

“Öyle mi? Birinden dayak mı yedi?”

“Evet.”

“Kayla kaybolduktan sonra mı oldu?”

“Evet,” dedi Nate, “bir hafta kadar sonra.”

Çukura indim ve oturacak kadar boşluk açılana kadar gençlerden birinin bacağına ittim. Yumuşak, gri deri koltuğa gömüldüm ve içinde olduğum evin renkli tablosuna baktığımı fark ettim. “Burası kimin evi?” diye sordum.

Birkaç genç homurdandı. “Brodie’nin evi,” diye cevap verdi Nate. “Anneannesiyse dedesi iki sene önce ölüp evi ona bıraktı. Çok süper.”

Vay be, anneanne ve dedenin fedakârlığına ne kadar değer veriyorlardı. “Yani bu kocaman ev onun mu?” diye sordum.

“Çok süper!” diye bağırdı Nate.

“Siz burada mı yaşıyorsunuz?”

Hepsi omuzlarını sikti. “Pek sayılmaz,” dedi biri.

“Arada sırada,” dedi bir diğeri.

“Brodie gelene kadar evine göz kulak oluyoruz,” dedi Nate.

Güzel işti. “Bir bira alabilir miyim?” diye sordum ve ma-

saya bir yirmilik atıp açılmamış bir kutu Milwaukee's Best alıp liseye dönmüşüm gibi yaptım. Tabii ki artık bayat otun ve terin kokusunu fark edebiliyordum. Yaşlandıkça farkındalığım artmıştı, yanımdaki çocuk ya ter ya da soğan kokuyordu, hangisi olduğuna karar verememiştim.

Biranın yarısını içip bir süre oturdum. Günlerdir kafaları güzeldi, varlığını sorgulamıyorlardı. Gelmişim, o yüzden de buradaydım.

Birkaç dakika sonra küçük, soluk heykelciklerle dolu bir kitaplık olduğunu gördüm. Bunlar Lladró figürinleriydi. Ne olduklarını bilmemin tek nedeni, anneannemin evine gittiğim bir gün alışveriş kanalında bunlar hakkında uzun bir reklam izlemiş olmamdı.

Bu kulağa hoş geliyor olabilirdi ama öyle değildi. Anneannem duygusuz kaşarın tekiydi, bana bakmak zorunda kaldığında bana hep kötü davranırdı. Evine gittiğimde sessizce oturmamı ve “orospuluk yapmayı bırakmamı” söylerdi. Altı yaşında bir çocuğun tam da bilmesi gereken kelimelerden. Bu kelimeyle birinci sınıfta dersi tamamen alt üst etmek mümkündü.

O yaşta canavar bile değildim. Henüz olmamıştım. Tüm hayatım dengesizlik ve belirsizlikten ibaretti. Ebeveynlerime güvenemiyordum, günlerce ortadan kaybolduklarında abim beni rahatlatmak yerine zalimce laf atıyordu.

Kimse benimle ilgilenmiyordu, bu yüzden beynim beni zayıflatan kısımları zamanla yok ederek bana yardım etti. Güçlendim. Dokunulmaz oldum. Bu aptalların beni pazarlamasına ya da kullanmasına asla izin vermezdim. Tam tersine, onları kullanıp ellerindeki her şeyi aldım.

“Kayla’ya ne oldu?” diye sordum bir süre sonra ve yine grup halinde omuz silktiler. Hiçbiri gergin görünmüyordu ama yine de yüzlerinde suçluluk var mı diye baktım. “Kaçtı mı?”

“Evet, galiba,” dedi Soğan Çocuk. “Brodie gitmeden önce onu sık sık arıyordu.”

“Yani hayatta mı?”

Nate yüksek sesle homurdandı. “Kayla öldü mü yani? Neden?” dedi.

“Haftalardır gören olmamış.”

Yine omuz silktiler, sonra birisi osurdu ve çocuklar kahkahalara boğuldu. Agatha Christie romanlarındaki sorgulama sahnelerine hiç benzemiyordu. “Kayla hiç burada kaldı mı?” diye sormayı denedim.

“Evet,” dedi Nate.

“Harika,” dedim ve izin istemeden kalkıp yeğenim hakkında kanıt aramaya başladım. Dört yatak odası vardı, hepsi de seksenlerin en kaliteli, en pahalı ceviz ağacı mobilyalarıyla süslenmişti. Üstleri sıradan yapraklar ve sarmaşıklarla işlenmiş iri, kocaman şeylerdi. Ana yatak odası dışında hepsi aynıydı; ana yatak odasının duvarları leylak rengine boyanmıştı, mobilyalar kiraz ağacındandı. Görünüşe göre Küçük Köpek iki yıldır hiçbir şeyi değiştirmemişti. Hatta anneannesinin portresi gece yatarken hâlâ onu izliyordu.

Tanrım.

Hatta yatağın üstünde yine kiraz ağacından büyük bir haç asılıydı. Tam anneanne modasıydı.

Etrafta ceset, kanlı bıçak ya da ölü bir kızın cesedini nasıl saklayacağına dair not yoktu. Ama pirinç musluklu tuvalete

girdiğimde genç bir kızın buraya girdiğine dair kanıt bulmuştum. Tuvalet masasında saç tokaları ve dudak parlatici duruyordu. Parlak mor göz farının kutusuna dikkatle dolundum, sonra tatlandırıcı dudak kremi inceledim.

O bir kızdı. O kadar. Burada bana ait bir parça yoktu. Kendimle özdeşleştirdiğim bir şey yoktu. Bir çeşit iyilik meleği olmuştum.

Leylak renkli odadan çıkıp koridorda yürüdüm, bu oyundan sıkılmışım ve bu kasabayla işim bitmişti. “Numaran nedir?” dedim Nate’e, oyun oynama sırası bitmiş gibiydi. Başka biri ateş ediyordu, Nate ise bong alıyordu.

Nedenini sormadan telefon numarasını verdi, onu rehberime ekledim ve hemen mesaj gönderdim. Brodie’nin numarasını yaz. Beklerken heykelcik raflarını inceledim, pastel heykellere dokundum ve en sevdiğimi seçtikten sonra çantama attım. Altı yaşımdan beri bunlardan bir tane istiyordum. Lüks ve şıklığın zirve noktasıydı. Artık buz gibi boğazına inci takmak için kollarını kaldırmış solgun, uzun kollu bir kadının vardı. Ne kadar da güzeldi. Çok şanslıydım.

Telefonum titreyerek numarayı gösterdi, el sallayarak veda ettim ve dışarı çıktım. Tepeden inip hapishaneyi geçerek gerçek dünyaya indim. Başka bir anneannenin evine gidiyordum.

Baca bana meydan okuyor, evimin yolunu gösteriyordu.

9. BÖLÜM

Ebeveynlerimi görmeyi ertelemiyordum; acıkmıştım o kadar.

Elektrik santralının yanından geçtim, ellerimi direksiyondan çekip iki elimle orta parmak yaptıktan sonra büyüdüğüm kasabaya girip hiç durmadan içinden geçtim, ilçe merkezine doğru devam ettim. Canım Sonic'teki patateslerden çekmişti, bu yüzden duygusal aile buluşması bekleyebilirdi.

Devasa elektrik santrali dikiz aynamda belirince somurttum, her zaman tepemde dikiliyordu.

Babam A&I elektrik santralinde toplam on ay çalışmıştı ama hemen heyecan yapmayın. Ardışık on ay değildi. Dört farklı yıla dağılmış ayların toplamıydı. Bu aralıklı iş geçmişine rağmen çocukluğum boyunca kendine “A&I adamı” demişti. Son işi beş hafta önce istifa ettiği yem dağıtım şirketinde olabilirdi ama yine de iliklerine kadar “A&I adamı”ydı. İş geçmişini pozitif göstermek için yapabildiği en iyi hamle buydu.

Zaman içinde kasabadaki tüm işlerde çalışmıştı ama bedeni her birini reddetmişti, haftada beş gün sabahın altısında kalkmaya dayanamamıştı.

Sonunda av sezonu dışında geyik leşi taşıırken beli sakatlanmıştı ve engelli maaşı aldığı altın dönemi başlamıştı. Bu durumdayken bile devletten işsizlik maaşı alan siyahiler hakkında günlerce zırvalayabilmesi çok komikti. Irkçılık kasları asla yorulmuyordu. Gerçekten mucizevi bir inatçılığı vardı.

Babamı bir yana bıraktım ve yolculuğun kalanını Sonic'e sorunsuzca kavuşmayı planlayarak geçirdim. Sosli sandviç, evet. Kızarmış patates, evet. Kirazlı limonata, tabii ki. Ama tatlı olarak neyli dondurma yiyecektim? Çikolatalı mı? Belki ama denemek isteyeceğim yeni bir dondurmaları olabilir. En iyisi buna yemekten sonra karar vermektir.

Arabaya servis kısmına gittim, penceremi açtım ve mükemmel yemeği sipariş ettim. Kırmızı tepsi üstünde cennet gelmişti. Hevesle sosisli paketini açtım. Tahmin ettiğim gibi yeni bir tatlı vardı. Patateslerimi çiğnedim ve dondurmanın içine konmuş küçük churro fotoğrafını gördüm. Eski standartımı söylemek yerine bunu deneyecektim.

Tuşa ikinci kes bastığımda ses siparişimi sordu ve aklıma müthiş bir fikir geldi. Fikrin şokuyla gülümsedim, tatlının yanında üç büyük patates kızartması söyledim. Birkaç dakika sonra, churro ile birlikte kocaman bir patates kızartması torbası uzatıldı.

"Hâlâ aç mısınız?" diye sordu garson yiyeceklerimi uzatırken. Eğleneyim diye paten bile giymemişti, bu yüzden

cevap olarak penceremi kapattım ve patatesler soğurken tatlımın tadını çıkardım. Arabayı çalıştırdığımda havalandırmayı açacaktım.

Kasabamdaki kimse zengin değildi, orta sınıf bile değillerdi ama herkesin ebeveynleri çalışıyor, eve yiyecek getiriyordu. Gerçi getirdikleri yiyecekler kıymayla yapılmış ucuz güveçler ve konserve sebzeler oluyordu. Kilise bodrumundan çıkma o güveçleri çok seviyordum. Sıcak, güzel ve doyurucuydu.

Ebeveynlerim eve nadiren taze yiyecek getiriyordu. Uğraşmıyorlardı çünkü acıktıklarında arabaya binip yiyecek alabiliyorlardı. Ayrıca yiyecekleri asla çöpe atmıyorlardı, ne kadar eski olursa olsun. Hafta sonlarında kumarhanelere gittiklerinde en eski artıkları bana ve Ricky'e veriyorlardı. "Hâlâ taze," onlar için genel bir tabirdi, yağlı bir torbanın dibindeki eski, sertleşmiş patates kızartmalarına bile böyle diyorlardı. "Buzdolabında patates kızartması var!" diye bağıırdı babam. "Hâlâ taze!"

Patatesler bir saat sonra sertleşmiş, taş gibi olmuşken hâlâ tazeydi. Annemin istese hazırlayabileceği bir paket makarna varken hâlâ tazeydiler. Hâlâ tazeydiler çünkü içmeye başlamadan önce markete gidip dört yaşındaki kızlarına bir çorba almaya üşeniyorlardı.

Artık patates kızartmasını fritözden yeni çıkmış, sıcacık ve çıtır değilse yemiyordum. Yolcu koltuğu üstündeki büyük boy patates kızartmaları çoktan soğumuştı. Ebeveynlerimin evine gittiğimde yumuşamış olacaktı, fritöz bayatlamasının ilk adımı buydu. Sonra kurumaya ve sertleşmeye baş-

layacaklardı. Bu adımları iyi biliyordum. Annem ve babam bu torbayı günlerce buzdolabında saklayacaklar, mümkün olduğunca uzun süre yiyeceklerdi. Adi ruhum da buzdolabında bekleyecek, onlara gülecekti.

“Hâlâ taze,” diye fısıldadım arabayı çalıştırıp kasabadan çıkan çift şeritli otoyola geçtiğim sırada.

Telefonum çaldı, hukuk ofisinden arıyorlardı, bu yüzden açmadım. Acil bir ailevi durum için izin almıştım. Ne cüretle arıyorlardı?

Kasabadan çıktığım sırada eyaletteki en zengin mahalleden geçtim. Sokağın iki yanı da büyük meşe ağaçlarıyla çevriliydi, çevredeki en güzel evlere ve en büyük bahçelere gölge sağlıyorlardı. Bu evlerin birkaçında gerçek havuz bile vardı. Çoğunda yer üstü havuzlar vardı; gerçek, yere gömülü havuzlar kadar iyi değillerdi. Yine de zalim, abartılı bir serap gibi bizlere mavi, parıltılı bir görüntü sunuyorlardı.

Bu evlere çok imrenirdim. Görünce ağzımın suyu akardı. Sahiplerinden birini –petrol şirketlerinde üst düzey yönetici olan orta yaşlı adamlar– baştan çıkarıp karısından ayırmayı, liseye tasarımcı elbiseleriyle giden sarışın kızlardan birisinin üvey annesi olmayı hayal ederdim.

Tabii ki boşanmadan sonra kız ve annesi başka yere taşınırdı. Oklahoma City’ye taşınırlar ve nafaka ile çocuk bakımı parasıyla geçinirlerdi. Böylece üvey çocuk olmadan ev ve havuz bana kalırdı. Tüm yazı yastıklı şezlonglarda uzanarak geçirirdim, bir elimde piña colada olurdu, yaşlı kocam bir iş gezisine daha çıksın da bir hafta daha kendi başıma kalabileyim diye umardım.

Bu hayatı çok istiyordum. Şimdi ise bu mahalleden iki üç kez geçtiğimi ama fark etmediğimi keşfediyordum. Çünkü bu evler güzel değildi, yetişkin gözlerim bunu görüyordu. Malikâne değillerdi, ortalama, iki katlı evlerdi. Herhâlde 230 metre katre civarındaydılar. Burun kıvrıracak bir şey değildi ama kendimi şişman, yaşlı bir seks bağımlısına yamamaya da değmezdi.

İstesem bu evlerden birini şu anda satın alabilirdim ama kesinlikle istemiyordum. Ama on altı yaşımıdayken o kadar istiyordum ki bir yaz seksi şortumu giyip mahallede birkaç kez dolanmış, olası bir av aramıştım. Hiç av görememiştim ama kabloğu eleman beni arabasına çağırıp bana çükünü göstermişti. Plakasını almıştım ve eve gidince şirketini aramış, travmadan nefes nefese ağılıyor gibi yapmıştım. Umarım kovulup açlıktan ölmüştür.

Ne anılar ama.

Şimdi ise bu malikâneler, bu hayaller, yemek odasında pirinç avizelerin bulunduğu, iki arabalık garajları olan bu evler... Minneapolis kasabalarında görebileceğim sıradan evler gibi görünüyordu. Hatta sevgilimin beni almaya ikna ettiği türden evler olabilirdi, ben de ona darılıyordum.

Hayat gerçekten tuhaf, değil mi?

Kitap Kurdu

10. BÖLÜM

Tek katlı evlerin ve prefabrik evlerin önünden hızla geçerek kasabadan çıktım, çiftliklere ulaştığımda elektrik santralının ufukta büyüdüğünü gördüm. Evimin ateşi, görüyorum seni, sana geliyorum!

Benim küçük kasabamda zengin mahallesi yoktu. Hatta tekinsiz bir yer bile yoktu. Basit evler vardı, sonra santrale kömür getiren, uzaktaki insanlara lüks arabalar götüren demiryolu geliyordu, demiryolundan sonra da çiftlikler vardı. Bu kadar. Fakir insanlar, inekler ve iğrenç bir fabrika. İmrenecek havuzlar yoktu, gerçi bizim bahçemizde yıllardır duran, havası sönük bir çocuk havuzu vardı.

Santralden hemen önce sola döndüm ve taş çatlasa çift yönlü denebilecek bir yola girdim. Düzgün bahçeli bir dizi evi geçtikten sonra sola dönüp tahıl ambarının hemen önündeki patikaya çıktım. Geniş aralıklarla inşa edilmiş çiftlik evlerini ve küçük bir at çiftliğini geride bıraktım; patika beni

karavanımızın önündeki değerli, pas tutmuş arabaları koruyan dikenli çitin çevirdiği toprak bahçenin önüne attı. Bu arabalar on yıldan uzun süre önce, ben üniversiteye gittimden beri buradaydı.

Aslında her şey aynı görünüyordu, tek fark benim büyüdüğüm karavanın hemen yanında daha yeni bir karavan olmasıydı. Eski evin pencereleri üst üste konmuş kutular tarafından kapatılmıştı, karavanın içi çöple doluymuş izlenimini veriyordu. Beyaz duvarlarda yıllarca biriken kırmızı toz, dökülmemiş deri gibi tabaka tabaka olmuştu.

Yeni karavan krem rengi ve parlaktı; eskisinden küçüktü ama çok daha güzeldi, pencereleri daha büyüktü ve ön kapıda ahşaptan yapılma, yarım kalmış bir tekerlekli sandalye rampası vardı. Rampanın üstünde saksı bile vardı ama içinde ne çiçek vardıysa haftalar önce can vermişti; beni yalnızca saksıdan uzanan acınası birkaç çubuk karşılıyordu.

Yolcu koltuğundaki büyük, soğuk patates torbasını alıp ayaklarımın altında hışırdayan toprak ve çimen yığınlarının üstünden rampaya doğru ilerledim. Güzel yapılmıştı ve ahşap pürüzsüzdü, bu yüzden Ricky'nin yapmadığını anlamıştım. Muhtemelen kilise hayır grubu falandı. Annem, bağışları ve çekiliş kazanma ihtimalini en üst seviyeye çıkarmak için en az iki farklı kiliseye giderdi. Tabii ki bunlar kendi kazancı içindi. Cömertlikle alakası yoktu.

Bunu düşününce homurdanıp metal kapıyı çaldım.

"Sarah!" diye seslendi babam içeriden, "Kapı!" Ama kapı açıldığında babamı gördüm, bok gibi görünüyordu. On yılda kilo almıştı, daha da kısa görünüyordu ama havale geçirmiş

birine benzemiyordu. Hatta kanlı gözleri ve kesilmemiş sakalına bakınca Snap-on hırdavat tişörtündeki lekelerin viski olduğundan şüphelendim. Canım babam, hiç değişmemişti.

“Kayla’nın bulunmasına yardım ediyorum,” dedim bir selam cümlesi olarak. “Kaybolduğunda burada mı yaşıyordu?”

“Şerif yardımcısıyla haftalar önce konuştum,” diye hırladı yüzüme.

“Ben eyaletten gelmedim.”

“O zaman neden geldin?”

“Kızınım, salak. Bak, hediye bile getirdim.”

“Jane?” dedi gözlerini kısıp eline tutuşturduğum torbayı alarak. “Jane?”

“Evet, Jane. Torununuz kayboldu diye duydum, yardıma geldim.”

“Sarah!” diye bağırdı babam yüzüme. Viski kokusunu aldım ve sonunda evimde gibi hissettim. “Sarah! Jane geldi!”

“Kim?” diye bağırdı annem yatak odasından.

Gözlerimi devirdim. “Kızın! Ailemin sıcak yuvasına döndüm!” dedim.

“Ne?” diye bağırdı annem.

“Hay sikeceğim,” diye homurdandım. “İçeri alacak mısın?”

Babam içeri geçeyim diye kenara çekildi. Karavan yeniydi ama mobilyalar değildi. Salona sıkıştırılmış mavi modüler koltuğu hemen tanımıştım. O koltuğun üstünde çok uyumuştum. Sarhoş babamı dirsekleyip uyandırdığım seferlerin sayısı ise çok daha fazlaydı. Galiba Ricky lisedeyken üstünde çocuklarından birini yaptığını bile görmüştüm. Bağırarak çıkmamı ya da katılmamı söylemişti. Bence ciddi değildi ama belli olmazdı, ne de olsa Ricky’den bahsediyorduk.

Annem sonunda koridorda belirdi, gözlerini şüpheyle kısmıştı. İplik gibi saçları gri olmuştu ama hâlâ biraz kahverengi vardı, küflenmiş buğday ekmeğine benziyordu. O da üç santim kadar kısalmıştı. Belki de bu evi terk edeli benim sırtım dikleşmişti.

Onu görünce dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüştü. Onu uzun yıllardır görmemiştim. En son telefon konuşmamızda bana kalpsiz kaşar gibi küfürler etmişti, ben de numarasını engelleyip hayatıma devam etmiştim. Bu olay üstünden bir yıldan fazla geçmişti. Gerçekten ben olduğumu fark edince küçük gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Nerelerdeydin?” diye bağırdı.

“Yaşayabileceğim en iyi hayatı yaşıyordum tabii ki. Siz ne yapıyorsunuz?”

“Baban havaleden neredeyse ölüyordu, onu kurtarmak için bir bok yapmadım. Haline bak! Sakat kaldı.”

“Bana daha çok ayyaş gibi göründü. Köşedeki tekerlekli sandalyede toz birikmiş.”

“Seni...”

“İltifatları ve sevgi dolu kucaklaşmaları geçelim, olur mu? Buraya sizinle tekrar bir arada olmaya gelmedim. Kayla nerede?”

Babam yatar koltuğa kendini bıraktı ve koltuğun altında zangır zangır sallanmasına izin verdi. “İyi görünüyorsun, Jane!” diye bağırdı sanki aramızda bir metreden fazla varmış gibi.

“Teşekkürler,” dedim. Babam hiçbir zaman bizimle ilgilenmemiş, bizi korumamıştı. Ayrıca sarhoşken pisleşiyordu.

Hiçbir konuda ona güvenemiyordum; ne yiyecek ne sıcaklık ne ulaşım ne de güvenlikte. Ama geceleri odama girip beni taciz ettiği olmamıştı ve sarhoşken attığı tokatlar genellikle gönülsüzdü, çoğu kızın başındaki babalardan iyiydi.

Annem ise zalim bir kaşardı: bir gün fazla eleştirel olurdu, ertesi gün beni görmezden gelirdi. Bir kilisenin bodrumundan yarısı yenmiş bir kek getirip kendisinin yaptığını söylerdi, sonra da çok hızlı yediğim için domuz olduğumu söylerdi. Beni Çarşamba vaazlarına götürüp kadınların içimdeki şeytanı çıkarmasını isterdi, sonra arabaya binip giderdi. Eve yürüyerek döner, onu bir daha ne zaman göreceğimi merak ederdim.

Gece yalnız kaldığımı ve korktuğumu hatırladığım ilk anım üç ya da dört yaşındandı. Şimşekler çakıyor, gök gür-lüyordu, rüzgâr yerdeki çöpleri evimizin ince duvarlarına vuruyordu. Abim sekiz yaşındaydı ve çoktan zorba olmuştu. Ebeveynlerimizin bir daha eve gelmeyeceğini ve beni o gün tanıştığı bir adama elli dolara satacağını söylemişti. “Yirmi dedi ama pazarlık ettim,” diyerek sırtmıştı alaycı bir şekilde.

Kimse bizi umursamıyordu. Mahallenin çöp ailesiydik ve ülkenin bu kısmında kimse başkasının ailevi sorunlarına karışmazdı. Kendimizden geçene kadar dayak yemiyorduk, abimin yaşındaki birçok çocuk küçük kardeşleri için yemek yapıp evlerini temizliyordu.

Ölmüyordum. Aslında aç bile değildim. Sadece korkuyordum ve yalnızdım. Bunun için yetkilileri çağırmaya gerek yoktu.

Bunlar hâlâ korku hissedebildiğim zamanlardı. Hâlâ ağ-

ladığım zamanlar. Hâlâ sevgiye ve güvenliğe ihtiyacım olduğu zamanlar. Nasıl bir şey olduğunu hatırlar gibiyim ama tam olarak bilemiyorum. Acınası bir yabancının filmini izlemek gibi.

Eskiden bu insanlara ihtiyacım olduğunu hatırlamaktan nefret ediyordum. Artık midemi bulandırıyorlardı, o zayıf küçük kız da midemi bulandırıyor.

“Abin yine hapiste,” diye sızlandı annem, yüzleşme işe yaramadığı için farklı bir taktik deniyordu, “Zar zor geçiniyoruz.”

“Patates kızartması getirdim,” dedim babamın elini soktuğu torbayı işaret ederek. “Hâlâ taze.”

“Patates istemiyorum,” dedi annem ama birkaç tane almak için torbanın başına yaklaştı. “Gerçekten yardıma ihtiyacımız var. Minivan olsa baban gezebilir. Yatan koltuğu kalksa. O koltuğa oturunca kalkamıyor. Haline baksana, Jane!”

Bunun üstünde babam koltuğundan kalkıp ketçap diye mırıldanarak mutfağa sendeledi.

“Trajik,” diye iç geçirdim. “Peki torunun nerede?”

Babama, buzdolabının ışığında gölgesi görünen, tamamen çalışan vücuduna pis bir bakış attı. “Nereden bileyim ben?” diye mırıldandı.

Koltuktaki eski yerime oturdum ve başka bir köşeye ayaklarımı uzattım. “Normalde –gerçi bu konuda deneyimim olmadığını sen de biliyorsun– evdeki yetişkinler onlarla yaşayan çocuklara göz kulak olur.”

“Çocuk mu?” dedi öfkeyle. “O kız kendini yetişkin sanıyordu. Bize çok kötü davrandı, Jane. Öz ailesine.”

“Hı-hı.”

“Bizi terk ettiğin için anlamazsın. Nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Gecenin bir yarısı adamlar kapımızı çalıp onu soruyordu. Orospunun teki.”

Bunları gençliğimde benim hakkımda da söylediğini duyduğum için gözlerimi devirip devam etmesini bekledim.

“Annesiyle anlaşıyor diye ona kalacak bir yer verdim, ben ona olan borcumu ödedim.”

“Yani sana kira mı veriyordu?” dedim, annemin babaannelikle hiç ilgisi olmadığını adım gibi biliyordum.

Dudaklarını açarak yuh çekti ve yüzüm zevksizlikle buruştu. “*Yeterince* kira ödemiordu,” diye mırıldandı. “Ona yemek vermemiz gerekiyordu.”

“Tabii. Eminim her gece elinle yemek hazırlamışsındır. Geçen aydan beri aradığı ya da uğradığı oldu mu? Mesaj attı mı? Gelip cüzdanından para çaldı mı? Herhangi bir şey oldu mu?”

“Hayır.”

Kafamı iki yana sallayarak gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Burası gerçekten evim gibi kokuyordu ve bu midemi bulandırıyor. Eski ayçiçeği yağı ve annemin şampuanlar arasında kullandığı güllü parfüm kokuyordu. Çocukluğum kokularıydı, altında yeni duvarların ve halının verdiği kimyasal, hoş bir koku vardı; bu kokuyu gençliğimde hiç almamıştım.

Hissetmem gereken şeylerin hiçbirini hissetmiyordum. Ne nostalji, ne keder ne de sevgi. Ebeveynlerimin evinde kaldığım son yıllarda hissettiğim tek şey öfke ve huzursuz-

luktı; burs kazanmak için çabalıyordum, böylece değersiz suratlarına gülebilecektim. Ama artık bu duyguları bile hatırlamakta zorlanıyordum. Ebeveynlerimin üstümde gücü kalmamıştı. Konuşmamız bittikten sonra buradan gidecek ve onları kendi acılarına terk edecektim. Galiba şu anda hissettiğim tek şey zaferdi.

“Olanları anlat,” dedim bıkkın bir sabırsızlıkla. “Şu Küçük Köpek malıyla mı gitti?”

“Kimseyle gitmedi, gerçi seni neden ilgilendiriyor anlamadım. Kendi başına kaçtı. Yapmaması gereken şeyleri yapan aptal kızların peşinden koşamayacak kadar yaşıyım.”

Anneme göz ucuyla baktım. “Ne gibi şeyler?” diye sordum.

“Sence ne gibi şeyler? Erkekler. Ot. İçki. Anlayabildiğim kadarıyla otostop çekerek mesai yapıyordu.”

“Buradan arabayla mı kaçtı?”

Son sorum bardağı taşıran son damla olmuş gibiydi, anem çıkıştı. “Burada ne arıyorsun, Jane? Aileni hiç umursamıyorsun! Baban neredeyse ölüyordu...”

“Bu konuşmalar bir işe yaramıyor,” diye araya girdim ve sözlerimi vurgulamak için ellerimi kalçalarımın vurdum.

“Odasına bakacağım. Belki bir şeyler bulurum.”

“Burası senin evin değil!” diye çığırdı. “Neden buradasın?”

“Çünkü ailemi seviyorum, anne. Yapma.”

Sözlerimi ve ardındaki anlamı çözmeye çalışıyormuş gibi boş boş baktı. Ciddi miydim? Tabii ki değildim; ağır sarkastik tonumdan anlamamış mıydın?

İtip yanından geçtikten sonra kısa koridorda yatak odalarına doğru ilerledim.

“Hey! Polisleri çağırırım. İzinsiz giriyorsun. Öyle elini kolunu sallayarak...”

İtirazı bir anda kesildi, arkadan yaklaşan polyester şortunun *hışır hışır* sesini duyabiliyordum.

Oda minicik ve çok dağınıktı, sadece bir yatak, dolap ve güneşi engellemek için pencereye gerilmiş koyu mavi çarşaf vardı. Öğlen 2’ye kadar uyuduğum o harika gençlik günlerini hatırladım.

“Onu aramaya tenezzül ettiniz mi?” diye sordum.

“*Aramak* mı? Polisler bile kaçtığını düşünüyor. Bu kadar minnetsiz bir rezilse gelmesin daha iyi.”

Sırıttım. “Polislere oynadığın endişeli babaanne rolünü gösterebilirsin. Kesin harika bir gösteri olmuştur. Mağdur rolü yapmaya bayılıyorsun. Ağladın mı? Bağırıp çağırdın mı? Yavrunu kurtarsınlar diye kızdın mı?” dedim.

Dişleri arasından hava vererek tısladı, öfkelenmek üzere olduğunun işaretiydi. Bu ıslak ses Küçük Jane’i korkutabilirdi; bağırışların ve tokatların yaklaştığının uyarısıydı ama bugün içimde yarattığı tek şey onu itme isteği idi.

“Saygısızlık yapacaksan evimden defolup git,” diye hırladı.

Dağınık yatak odasında ilerledim. “Bu arada, yeni evi nasıl aldınız?” dedim.

“Bağış topladık,” dedi. Sesindeki öfke bir anda iğrenç bir gurura dönüşmüştü, böyle olacağını biliyordum. “Baban havale geçirdikten sonra tekerlekli sandalyesiyle eski karavanda gezemiyordu. Kapılar çok dardı. Central Baptist Kilisesi kaparo ve ulaşım ücretlerini karşılamak için bir etkinlik düzenledi.”

“Ne gururlusun ama.”

“Öyleyim, öyle olmakta da haklıyım. Çok güzel bir ev.”

“Evet, anne,” dedim eskiden Ricky’e ait olan dolabın üstündeki çöp yığınına karıştırmaya başlayarak. Orta çekmede hâlâ ismi kazılıydı. Aile yadigârıydı.

“Ne arıyorsun ki?” diye çıkıştı.

“Nereye gittiğine dair herhangi bir ipucu.”

“Onu götürecek birini bulmak için tircıların durduğu mola tesisine gitti. Gittiği yer belli: buradan uzak bir yer.”

Bu yeni bir bilgiydi. Hangi mola tesisi olduğunu sordum ama burada isminin söylenmesine gerek olmayan tek bir mola tesisi vardı. İlçe merkezindeki ilk büyük, yirmi dört saat açık mola tesisiydi, duş ve çamaşırhanesi bile vardı. KFC eklendiği yıl okulumdaki herkes oraya tavuk almaya gitmişti. “Gerçekten kaçtı mı? Bilerek mi?” diye sordum.

“Evet.”

Dönüp ona pis bir bakış attım. “Sana gittiğini söyledi mi söylemedi mi?” diye sordum.

Omuzlarını silktiğinde omuzlarının ne kadar çöktüğünü fark ettim. Daha altmış beş yaşındaydı ama çoktan içine çöküyordu, göbeği dışında her yeri zayıftı, ağırlık merkezi onu içeri çekiyordu. “Bir şey söylemedi ama sürekli oraya gidip araba, para falan arıyordu. Çok pis bir kızdı, tıpkı senin gibi. O yüzden ya iyi durumdadır ya da hak ettiğini bulmuştur. Kim bilir?”

“Benim gibi pisti ha?”

“Evet. Sinsiydi. Boncuk gözleriyle hep beni izliyordu,” dedi. İhtiyaç sahibi numarası yok olmaya başlamıştı. “Zaten

onu kovacaktım. Erkekler azgın köpek gibi peşinden dola-
nıyordu. Öyle bir kızı düzeltemezsin.”

“Yani, yetişkin erkekleri ondan uzak tutmaya çalışabilir-
din ama aklına gelmedi herhâlde.”

Dudaklarını şapırdattı, sonra sert bir kahkaha attı. “Er-
kekler veren herkesi kabul eder, bunu sen de biliyorsun. Ha-
yat böyle. On altı yaşında bunu öğrenemediyse bol şans. Sen
de onun yaşındayken millete veriyordun, biliyorsundur.”

“Doğru, ben yedi yaşında vermeye başlamıştım, değil
mi? Oda kiraladığın adamların önünde taytla dolaşıyordum.
O kadar seksi bir göt görmüşken kendilerini nasıl tutacak-
lardı, değil mi?”

“Öf. Hep de drama yarat zaten. Her fırsatta kucağına otu-
ruyordun. Bana korkmuş görünmüyordun.”

Onlar evde olmadığına yeni arkadaşlarının bana baka-
cağını söylemişti. Başta çok sevinmişim. Umutlanmışım.
İçimdeki iyi hislerin son zerresini çıkardım, içi boş umuduma
sıkı sıkı sarıldım. Geceleri evde yalnız kalmam gerekmeye-
cekti! Sümüklü gözyaşlarımı görmezden gelen Ricky dışında
bir yetişkin olacaktı ve beni canavarlardan koruyacaktı.

Başta hayal gibiydi. Bana ciddi ciddi yemek bile yap-
mıştı. Spagetti, kızarmış peynir ve hamburger. Ev yapımı
kurabiye bile yapmıştı. Sıcak, yulafli kurabiyelerin tadı hâlâ
ağzıma geliyordu. Bu durumdan çok memnundum. Güven-
deydim.

Ona Pete Amca diyebileceğimi söylemişti. Öyle dedim.
Bana bakacak mı diye sordum. Bakacağına söz verdi. Beni
kendi kızı gibi sevdiğini söyledi.

Sonra ebeveynlerim beni beş gün boyunca onunla yalnız bıraktı.

Bir şeyler hissettiğimi hatırladığım son zaman buydu. Altı ay burada kalmasına izin verdiler, sonra çekti gitti.

Annemin yüzüne yumruk atmak yerine tekrar Kayla'nın eşyalarını karıştırdım.

“Para arıyorsan yok.”

“Tanrı aşkına, anne. Yetişkin bir kadın ergen bir kızdan para çalar mı?” dedim ve ona bakıp genişçe gülümseyerek iğrenç, açgözlü ellerine hakaret ettiğimi anladığından emin oldum. “Bir dakika!” dedim şaşkınlıkla. İnanamayarak elimi göğsüme bile götürdüm. “Burada para olmadığını nereden biliyorsun? Eşyaları karıştırıp para aramadın değil mi?”

“Uyuşturucu olmadığını kontrol ediyordum!” diye bağırdı ve inanmayarak homurdandım. “Sosyal hizmet görevlisi gelip kaldığı evi incelemek istese ne olacaktı?”

Dolabın üst çekmecesini açtığımda pembe çizgi film karakteriyle kaplı, eğlenceli iç çamaşırları ile müstehcen, beyaz dantelli iç çamaşırları gördüm. On altı yaşında bir kız için pek sıra dışı değildi. Hayal kırıklığı derecesinde tipikti. Donları kenara çektiğimde köşeye sıkıştırılmış birkaç kartvizit gördüm. Bu pek tipik değildi.

Üstteki kart muhtemelen başının birkaç kez belaya girdiği okul rehberinin kartıydı. Altında birkaç kart daha vardı. Cental Baptist Kilisesi'ndeki gençlik danışmanından, çocuk futbol ligi müdüründen ve yerel bir alet kiralama şirketinin sahibinden kartlar vardı.

Hım. “Kayla'nın işi var mı?” diye sordum.

Annem yine yuh çekti. Yuh çekme konusunda Shakespeare gibiydi.

“Tamam. Futbol oynuyor mu?”

“Evet, tabii. Sıskanın teki, onu mahvederler.”

İlginç. Kartları cebime sokup biraz daha inceledim. Dolaptan başka sürpriz çıkmadı, odanın geri kalanı ise ebeveynlerimin eşyalarının dolu olduğu kutularla kaplıydı. Bunca yıldır ne toplamışlardı bilemiyordum. Herhalde başka insanların çöpe atacağı işe yaramaz şeylerdi.

Dolaptaki giysileri karıştırdığım sırada, “Tanımadığın bir yeğenin için neden bu kadar endişeleniyorsun anlamadım,” diye çıkıştı annem tekrar. “Kendi ebeveynlerini bile merak etmiyorsun. Seni bulamadık! Baban havale geçirdikten sonra numaranı değiştirmek nasıl bir götlük?”

“Annesinin sürekli orospu dediği birinin yapacağı bir götlük herhalde.”

“Küreğe kürek, orospuya orospu denir. Şeytanın tekisin, hep de öyleydin.”

Eskiden hakaretleri beni sinirlendiriyordu ama artık o kadar çok duymuştum ki sadece gülünç geliyordu. Beni bu duruma getirenler annem ve babamdı, bu yüzden beni her halimle görecektlerdi.

Çocukluğumu düşündüğümde –ki nadiren düşünüyordum– diğerleri benim gibi olmadığı halde benim böyle olmam tuhaf geliyordu. Yıllarca korkunç fiziksel istismara uğramamıştım. Ensest olmamıştı. Beni merdiven boşluğuna kilitleyen ya da yatağa zincirleyen de yoktu. Sadece damla damla akan duygusal istismar, sonu gelmeyen bir ihmal ve

bir tutam cinsel taciz, dünyadaki çoğu çocuğun yüzleştiiyle aynıydı.

Herhalde genetiğin de etkisi vardı. Ebeveynlerimin ikisi de manyak ve narsistti, Ricky de sosyopatiden pek uzak sayılmazdı. Ailem ne kadar iğrenç bir gen havuzu yaratmıştı.

Ricky çocukken benden daha çok sorun çıkarmıştı ama ailem onu genelde rahat bırakmıştı. Kadınlardan nefret ettikleri için miydi yoksa annemin benden nefret etmek için özel bir nedeni mi vardı bilmiyordum. Düşünmeye bile değmezdi. Değersiz ve pis bir kadındı, artık onunla uğraşamayacak kadar güçlüydüm.

“Sence Küçük Köpek denen çocuk götürmüş olabilir mi? Onun da ortadan kaybolduğunu söylüyorlar.”

“Bilmiyorum ama diğerleri gibi gelip Kayla’yı sormadı.”

Altını kontrol ettiğim yastığı yerine bırakıp anneme döndüm ve gözlerimi kıstım. “Kim bu ‘diğerleri’?” diye sordum.

Annemin gözleri etrafındaki kırışık deri bir an seğirdi. Derin bir şekilde yutkunarak gözlerini benden kaçırdı. “Arkadaşları. Tanıdıkları. Neyse ne işte,” dedi.

Onu tehdit edebilir, gerçeği söylemesi için zorlayabilirdim ama annem çok kurnazdı. Yıllardır o kadar hayırseveri dolandırmıştı ki yalanlarını yakalamaya çalışmak, eski deyimle rüzgâra karşı işemek gibiydi.

Benden bile az utanıyor olabilirdi. Ama insanlara laf sokmayı çok seviyordu.

“Yetişkin adamların geldiğini söyledin. Erkek arkadaşları mıydı?”

“Erkek arkadaşmış!” dedi sert, kaba bir şekilde gülüm-

seyerek, dudakları açılıp dişlerini göstermişti o kadar. “Para salladıklarına göre bence müşteriydiler.”

“Bunu polislerle anlattın mı?”

“Evet, tabii,” dedi alaycı bir tavırla. “Sonra mahalledeki herkes torunumun ne mal olduğunu öğrensın. Bir tane adam o kadar çok istiyordu ki *bana* para verdi! Kız ağzıyla cila çekmiş herhalde. Polise de benziyordu.”

“Nasıl yani?”

Omuzlarını silkti, hâlâ gergin, pis bir şekilde gülümsüyordu. “Ciddi. Kel. Spor ceketli. Silahı olduğunu da gördüm.”

“Sonra da ona ergen torunun hakkında... *bilgi sattın*,” dedim. Bir nebze olsun şaşırmamıştım.

Yine yuh çekti. “Ona Küçük Köpek’in evini söyledim o kadar. Sorularını ona sorsun, beni rahat bıraksın istedim. Komşular gece gündüz kapımı çalanlar hakkında dedikodu mu yapsın? Kayla’nın çabalarına rağmen burası saygıdeğer bir ev.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Kayla gittikten bir hafta sonra,” dedi cebinden bir sigara çıkarıp. “Eve geldiğine göre babandan bahsetmemiz lazım. Öz baban.”

“Evde değilim,” diye düzelttim sonra koridorda durmadan yürüyerek onu yolumdan çekilmeye zorladım.

“Bize borçlusun,” dedi arkamdan öfkeyle.

“Sana hiç borcum yok.”

“Biz senin aileniz!”

“Çok aileliğinizi gördük ya.”

Babamın yanından geçtiğimde patates kızartmalarını bı-

rakmış, tekrar viskiyi eline almış olduğunu gördüm. Televizyonu açmıştı, kavuşmamız ilgisini çekmemişti. Yanından geçip dışarı çıktım.

Annem peşimden geldi. “Geri gel buraya,” dedi.

“Biraz önce bana evinden defolmamı söyledin. Defoluyorum.”

“Yardıma ihtiyacımız var. Burada acı çekiyoruz...”

“Central Baptist bu evin büyük bir kısmını karşıladığına göre işsizlik maaşları yetiyordur. Açlıktan ölmezsin, anne. Babamın de gereğinden fazla yiyeceği var gibi duruyor. Ve içkisi.”

“Senin de öyle, şişko.”

“Öf, yok artık,” diye mırıldandım, neredeyse rampadan koşarak inecektim. Bahçe kuru çimenlerle dolu, mahvolmuş bir yer olabilirdi ama şu anda çok hoş bir görüntüsü vardı. Gri gökyüzü bile daha güzel görünüyordu ama santral du-manına sırtım dönüktü.

Eski karavana baktığımda eskiden benim odan olan küçük camı gördüm. Cam çatlamıştı. Ben çatlatmıştım.

Durup bir kenardan ötekine uzanan çapraz çatlağa baktım. Burayı yok etmem gerekirdi. Yok etmek istiyordum. Ama öyle yapsam sonum ne olurdu? Aynı değersiz toprak üstünde daha da köhne bir karavanda yaşırdım.

Hâlâ ismimi bağırmakta olan annemi arkamda bırakıp arabayla uzaklaştım.

11. BÖLÜM

Kasabadan çıkarken Central Baptist Kilisesi'ne uğradım. Salı gününün ortasıydı, bu yüzden içerisinin boş olacağını tahmin ediyordum. Öyleydi de ama işler yürüsün diye hep bir kilise sekreteri oluyordu. Boyanmaya ihtiyacı olan ahşap kapılardan girdim.

Girdiğim son kilise iyi ruhlar için hazırlanmış parlak, cam ve metalden yapılma bir depo binasıydı ama Central Baptist küçük bir kasaba kilisesiydi. İçerisi karanlıktı, banklar antikaydı, bodrumdaki toplantı odalarının hâlâ rutubet koktuğuna emindim. Hep öyle kokuyorlardı.

Küçük resepsiyona girdiğimde çarpılıp ölmedim, bu yüzden tuvaletlerin ötesindeki açık kapılara doğru ilerledim. Hava kasvetliydi ama içerisi sıcaktı. Yanlış hatırlamıyorsam burası hep sıcaktı. Kışın kazanı çok açıyorlardı, yazın da birkaç pencere dışında klima yoktu. En azından vaaz sonrası bodrumda düzenlenen yemekler serin oluyordu, benim umurumda olan tek şey buydu.

“Merhaba?” diye seslendi bir kadın içerideki odalardan.
“Yardımcı olabilir miyim?”

“Merhaba!” dedim Oklahoma aksanımı kullanıp kapıdan içeri girerek. “Rahip Truman’a bakıyordum? Buralarda mı?”

“Hayır efendim,” dedi yuvarlak yüzlü kadın arkadaş canlısı bir sesle. Yüzündeki ebedi somurtma kalın kaşları arasındaki kırışıkları öne çıkarıyordu. “Hayır. Birkaç ay önce ayrıldı,” dedi.

“Öldü mü?” diye sordum.

“Hayır! Ölmedi. Galiba Missouri’ye taşındı. Sürpriz oldu ama yeni bir gençlik danışmanı arayışındayız. Size nasıl yardım edebilirim?”

“Rahip Truman galiba yeğenim Kayla’yı tanıyormuş?”

“Kayla?”

Kaşları daha da yakınlaştı. Elli yaşında gibi duruyordu ama iyi bir botoks yaptırsa beş yaş gençleşirdi, ayrıca gözleri iyi niyet doluydu.

“Kayıp. Belki duymuşsunuzdur. Sarah’nın torunu?”

“Sarah. Tabii ki,” dedi. Annemin adını duyunca düzleşen yüzü, dudaklarının da biraz düzleşmesine neden oldu.

“Neyse, yeğenimin odasında Rahip Truman’ın kartını buldum, onunla sırlarını paylaşmış olabilir diye düşündüm. Ne de olsa gençlik danışmanı.”

Yüzü samimi bir endişeyle buruştu. “Yeğeniniz kaybolduğu için çok üzüldüm ama onu burada gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Rahip Truman burada birkaç yıl çalıştı, belki kartı önceden almıştır?” dedi.

“Olabilir. Ne zaman ayrıldı?”

“Altı ay kadar önce galiba. Hem de bir anda! Eşi üçüncü çocuklarına hamileydi, herhalde Hannibal’daki ailesini özledi, onlar da taşındılar. Bize bir hafta önceden haber verdi ama karın mutluysa hayatında mutlu olur, değil mi?”

“Yani skandal falan olmadı?”

“Tabii ki hayır!”

“Peki. Teşekkür ederim. Annem yeni karavanı çok beğenmiş.”

“Şey, tabii... Sarah’ya selamımızı iletin. Bir süredir onu burada görmedik.”

“Karavanı aldığınızdan beri mi?”

“Şey...”

“Merak etmeyin, başka bir şeye ihtiyacı olunca gene gelir. Tanrı yanınızda olsun.”

Neşeli ses tonumla söylediklerimi bağdaştıramıyordu, kaşları arasındaki derin kırışıklar tekrar oluştu ama neşeli bir şekilde, “Sizin de hanımefendi!” demeye çalıştı.

Hanımefendi. Aman. Bayatlamaya başlamıştı. Bana bayan diye hitap edecek zeki, genç bir barmen için neler vermezdim. Belki bu akşam bir tanesine rastlardım ama *hanımefendi* kelimesi burada çok sık kullanılıyordu. Kuzeye dönene kadar kurtulamayacaktım.

Neyse. Yola devam.

Arabama döndüğüm sırada telefonum çaldı. Yine ofisten arıyorlardı. Bir an terfi edileceğimi düşündüm, bu yüzden telefonu açtım. “Jane konuşuyor,” dedim sesime hafif, zayıf bir titreme ekleyerek. Uygun bir zaman değildi ama yine de telefona cevap veriyordum.

“Jane,” dedi ve telefonu uzaklaştırıp ekrana nefretle baktım. *Şaka mıydı bu?*

“Rob?” diye çıkıştım. “Ne istiyorsun?”

“Kusura bakma,” dedi telefonu kulağıma geri götürdüğümdede. “Uygun bir zaman olmadığını biliyorum ama North Unlimited hakkında konuşmamız lazım. Çok uzun sürmez.”

“Meşgulüm. Neye ihtiyacın varsa bu sefer kendin yap, *Robert.*”

“Müşteriye verdiğin rakamlarla ilgili birkaç detay almam lazım o kadar. Google Doc dosyasında bir sıkıntı var.”

“*Benim* detaylarımı mı istiyorsun?” diye sordum. “Kendi notların vardır. Sunum için o kadar hazırlandın.”

“Jane, konu ben değilim. Konu müşteri.”

“*Senin* müşterin.”

“Şey...” Rob boğazını temizledi. “İyi bir haberim var. Seninle etkileşime girmekten çok hoşlanmışlar.”

“Öyle mi?”

“Evet. Kesinlikle. Jeremy ile konuştuk, döndüğünde anlaşma liderliğini sana vermek istiyoruz.”

Bak, bak, bak. Bu büyük bir haberdidi. Artık tüm güç bendeydi. Artık Rob’a nazik davranmama gerek yoktu. “Yani senin müşterin için anlaşmayı ben devralacağım. Öyle mi diyorsun, Robert?”

“Ben, şey...”

“Yardımlım gerekiyor,” dedim.

“Evet.”

“Benden yardım istiyorsun.”

“Evet.”

“O zaman iste. Çok kibarca istemeni tavsiye ederim.”

“Tanrım,” diye mırıldandı, sonra derin bir nefes aldı. “North Unlimited bu konuda seninle çalışmamı istedi, bana yardım etmeni çok isterim.”

“Ne hoş. Jeremy ne dedi?”

“Şey... döndüğünde liderliği senin almanı söyledi.”

“Çok tuhaf, Robert hâlâ soru sorduğunu duymadım, o yüzden nasıl cevap vereceğim bilemiyorum.”

“Ofise döndüğünde bu anlaşma üstünde benimle çalışıp liderliği devralır mısın lütfen?”

“Emin değilim,” dedim. “İş yapmadığın halde başarıyı üstlenme gibi bir huyun var. Bu anlaşma benim için çok riskli gibi, değil mi?”

“Ben...” diyerek yutkundüğünü duydum. “Eğer geçmişte çalışmalarının başarısını üstlendiysem özür dilerim.”

“*Eğer mi?* Bunu söylemen geçmiş hatalarından bir şey öğrenmediğini gösteriyor, sana bu projede birlikte çalışacak kadar güvenmiyorum. Jeremy’ye haber veririm,” dedim telefonu kapatıp emniyet kemerimi takarak. Kemerim yuvasına girmeden telefonum tekrar çalmaya başladı.

Açmadan önce birkaç saniye bekledim. “Alo?” dedim.

“Jane, özür dilerim. Haklısın. Bir yıldır bilgilerinden yararlanıp seni kullanıyorum. Çalışmalarına çok minnettarım, bir daha yapmayacağım.”

“Şu anda ailemdeki bir trajediyle uğraşıyorum, Robert.”

“Biliyorum. Farkındayım. Ama... North Unlimited sunumunu batırdım, seninle çalışmam konusunda ısrarcılar. Yalvarıyorum.”

Yalvarıyor mu? Buna bayılıyordum. Kaşlarımı kaldırıp soför koltuğuna yaslandım. “Ne için yalvarıyorsun?” diye sordum.

“Yeğenine odaklandığının farkındayım, öyle de yapmalısın. İşi ben yapacağım. Her şeyi hazırlayacağım, teklifleri toplayacağım, hepsi bende. Sen notlarını gönder yeter. Döndüğünde de anlaşmada liderlik sende. Ama lütfen beni yan yolda bırakma.”

Vay be. Bilerek Rob’u berbat, kendimi harika göstermiştim ama Kayla’yı aramak için heyecanlanınca dikkatim dağılmıştı yerini almak için zorlamamıştım. Partnerlerden birinin meseleyi üstleneceğini düşünmüştüm.

Ayrıca Çin’den yasa dışı sokulan tavuk etini çocuklara satma olayı çok sıkıcıydı. Çarpıcı bir yanı yoktu. Katılacağım onca sıkıcı toplantıyı düşünmeden edemiyordum.

Yine de istiyordum. Ayrıca angarya işleri Rob’a yaptırabilirsem ideal bir durum olurdu. Kasabaya döner ve tabii ki yaptıklarını kontrol ettikten sonra sahnede yerimi alırdım.

“Sözlerin konusunda ciddi misin?”

“Kesinlikle. Kesinlikle ciddiylim. Döndüğünde her şeyi hazır edeceğim.”

“Peki o zaman. Otel odama döndüğümde notlarımı gönderirim. Sen de çalışırsın. Beni de bilgilendir. Döner dönmez komutayı devralacağım.”

“Teşekkürler. Çok teşekkürler. Harika olacak.”

En azından o konuda haklıydı. *Gerçekten* harika olacaktı.

12. BÖLÜM

Mesai saatinin ortasındaydık, bu yüzden yerel futbol liginin müdürünü nerede bulabileceğimi bilmiyordum. Bu pozisyon kesinlikle tam zamanlı iş olamazdı. Lig ücretleriyle maaş denkleşmezdi.

Adamın adını internette aradığımda otelimin yakınlarındaki büyük bir mağazada müdür yardımcısı olduğunu gördüm, böylece çocukluk kasabamı bir kez daha geride bıraktım. Birbirimizi çok özleyeceğimizi düşünmüyordum ama ben gidince kasabanın ışıltısının biraz azaldığına emindim. Santral dumanından pek belli olmuyordu.

Otoyolda bir trenle yarıştım ve gençken trene binme hayalleri kurduğumu hatırladım. Bu boktan petrol topraklarına hiç ayak basmamış insanlara giden onca *eşyayı* taşıyorlardı. Demiryolunu izleyip hayatlarını çalmak istiyordum. Aslında öyle de yapmıştım.

Kayla bana benziyorsa buradan arkasına bakmadan ka-

çardı. Ama hâlâ emin değildim. Benim gibi güçlü ve hasta mıydı yoksa buradaki kızların yarısı gibi sorunlu muydu? Annemin ağzından laf almaya çalışmanın anlamı yoktu. Onun deyişiyle orospuya orospu denirdi. Arada keşfedilecek katmanlar yoktu.

Yirmi dört saat içinde daha fazla bilgi bulamazsam Minneapolis'e kahraman statüsü olmadan dönmem gerekecekti. Ofisin yeni yükselen yıldızı olduğum için burada çok uzun kalamazdım.

Sıkıcı yolculuğumu düşünmemek için Luke'u arayıp ho-parlöre aldım.

"Hey canım," dedi neşeli bir şekilde, beni çok özlediği için ara verdiğimizizi hatırlayamıyormuş gibi.

Bu sıcak karşılmasını duyunca gülümsedim ve seksi bir şekilde merhaba dedim.

"Yeğeninden haber var mı?"

"Yok ama ailemi gördüm."

"Hadi be! Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. İkisi de kanlı canlı ve para dileniyorlar."

"İyi misin?"

"Evet. Üstüme saldırmadılar."

Kahkaha attı. "Duygusal anlamda demiştim," dedi.

"Beni biliyorsun. Akışına bırakıyorum."

"Evet ama... nasıl bir deneyimdi?"

Hm. Durup normal bir insanın ne diyeceğini düşündüm ama Luke'un yanındayken numara yapmama gerek yoktu. Normal olmadığımı biliyordu. Sorunumun ne olduğunu *tam olarak* bilmiyordu ama diğerleriyle aynı duygulara sahip olmadığımın farkındaydı.

“Onları görmek güzeldi,” dedim sonunda.

“Gerçekten mi? Harika. Yani aranız daha iyi mi şimdi?”

“Hayır, onların aynı kaldığını, benim iyileştiğimi görmek güzeldi. Ben Minneapolis’e döndüğümde onlar burada iğrenç hayatlarına devam edecek.”

Şaka yapıyormuşum gibi güldü. “Tamam ama gerçekten iyi misin? Ben annemi gördükten sonra hep biraz midem bulanıyor, seninki de çok kötüymüş,” dedi.

“Hâlâ idrar yolu enfeksiyonlu ayı kadar saldırgan ama bok gibi görünüyordu, yani genel anlamda iyi vakit geçirdim.”

“Yeğeninle ilgili bir şey öğrenemedin mi?”

“Emin değilim. Kaybolduğunda benimkilerle yaşıyor-muş. Annem bir tır şoförüyle kaçtığına emin ve tuhaf bir yabancıyla kaçmanın on altı yaşındaki bir genç için sağlıklı olmadığını fark edemiyor gibi. Tuhaf değil mi?”

“Hâlâ gören olmamış mı?”

“Hayır. Birkaç ipucunun peşinden gidiyorum. Küçük Köpek adında rezil bir sevgilisi varmış... Tanrım ismi çok sinir bozucu. O da bir hafta sonra kaçmış, yani ya birlikte-ler ya da suç teşkil eden bir şey biliyor.”

“Belki Kayla’yı arıyordur,” dedi. Luke tatlı bir adamdı ve biraz kördü, benimle birlikte olmasının nedeni de buydu.

“Yani Küçük Köpek adındaki bir adamın hayatını bırakıp genç bir kızın peşinden gittiğini mi düşünüyorsun?”

“Tamam. Belki öyle değildir.”

Aniden tutku ile karışık, tanımadığım bir duygu hissettim. Özlem? “Sen neler yapıyorsun?” diye sordum flörtleşme dolu bir ilgi göstermeye çalışarak. “Beni aldatmıyorsun,

değil mi?" diye sordum. Aldatmadığından emindim ama kontrol ettiğimi bilmesi iyi idi.

"Jane, yapma!" dedi ve beni aldatma düşüncesi dünyadaki en komik şeymiş gibi güldü, bunu duyunca gülümsedim.

"Yola çıkmadan önce benden ayrıldın, o yüzden sorumu mazur gör."

"Senden ayrılmadım. Benimle eve çıkmanı istedim. Arada büyük fark var."

Belki de öfkem yüzünden olaya yanlış yaklaşmıştım. En başından beri duygularını kendi avantajıma kullanmam gerekiyordu, ben ise sinirleniyordum. Onu istediğim sürece bana bağlı kalmasını sağlamalıydim. Onu yakınımaya çekmiyordum, bu beni anlamadığım biçimlerde rahatsız etse bile.

"Seni seviyorum," dedim. Nadir söylediğim bir cümleydi, normalde seks sırasında nefes nefese söylüyordum çünkü gerçek tek yakınlığım buydu.

"Aa canım," diye iç geçirdi. "Ben de seni seviyorum. Kavga ettiğimiz için özür dilerim, senin için endişeleniyorum. Büyük bir işin altına girdin. İyi gittiğini düşünsen bile muhtemelen bir sürü travmatik şey yutuyorsun, bu herkes için zor bir şey."

Artık zayıf davranmalıydim. Beni korumak isteyecekti. İhtiyacım yoktu ama beni korumasını *istiyordum*. Beni korumaya tenezzül edecek başka insan yoktu.

"Annem, Kayla'dan hep benden bahsettiği gibi bahsediyor," dedim. Ona ailemden pek bahsetmemiştim. Gerçek güçtü ve bunu kimseye vermiyordum. Ama bugün gerçek bir araçtı. "Orospu olduğunu söylüyor. Başına gelenler umurunda değilmiş."

“Çok üzüldüm,” dedi Luke, gerçekten de üzülüyordu. Küçüklüğüme üzülməsi beni sevindirmişti çünkü benim ona karşı hissettiğim tek şey aptal zaafı için duyduğum nefretti. Kayla zayıfsa ondan da nefret edecektim ama olmama ihtimali de vardı. Buna dair ipuçları vardı ama kanıt yoktu.

“Seni...?” deyip durdu, sonra tekrar denedi. “Seni gördüklerine sevindiler mi? Yoksa drama mı yaşandı?” diye sordu. Luke, annesi sayesinde drama nedir öğrenmişti. Yalnızca hasarlı biri benim gibi birini çekici bulurdu, bu yüzden benim için hava hoştu.

Luke’un annesi benimki gibi sert ya da ihmalkâr değildi. Akli dengesi yerinde değildi ama bunu kabul etmiyor ve yardım almayı reddediyordu. Luke küçükken ona karşı çok sert davranmıştı. Manikti, obsesifti ve tüm enerjisini Luke ve kardeşine odaklamıştı. Bu yüzden Luke benim soğuk, mesafeli duruşumu seviyordu. Yanmış cildine vuran yumuşak esintiydim.

“Pek drama olmadı,” diye cevap verdim sonunda. “Annem para istedi tabii ki. Ama babam geldiğime mutlu olmuş gibiydi. Bana iyi göründüğümü söyledi.”

“Güzelmış.”

Öylesine söylenmiş bu lafın her şeyi normale çevirmesi o kadar absürttü ki sııttım. “Hazırladıkları geçit töreni bildirimini birazdan alırım herhalde,” dedim.

“Başka tanıdık gördün mü?”

“Hapishane kuşu kardeşimi.”

“Doğru,” dedi gülerek, ben de gülüyordum, ne kadar komik olduğunu anlamasına sevinmiştim, böylece sapkın kı-

kırtılarımı gizlememe gerek kalmayacaktı. Çok gülünç bir olaydı.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu. “Polisle konuştun mu?”

“Hayır. Muhtemelen uğraşmayacağım. Sorunlu genç kızlar hakkında ne düşündüklerini iyi biliyorum. Kaçtığını söyleyecekler, fotoğrafını bir internet sitesine koyup sorumluluğu üstlerinden atacaklar. Bu akşam birkaç ipucunu takip edeceğim. Bir şey bulamazsam son vermem gerekebilir.”

“Dikkat et.”

“Edeceğim.”

“Bu akşam beni arayacak mısın?” sesindeki mırıltıdan telefon seksi istediğini anlamıştım, benim de havamda olacağım kesindi ama şimdilik bekletmek daha iyiydi.

“Bakalım.”

Marketin önüne çıktığım sırada telefonu kapattık. Arabaya servis eczane ve “çocuklara bedava dondurma!” afişleriyle Walmart ile rekabet etmek için elinden geleni yapıyordu. Doğrudan içeri girdim ve kendime bedava dondurma aldıktan sonra dolanıp müdür yardımcısını aradım. Onun da son zamanlarda kaybolduğunu öğrenirsem yeğenimin cinayet işlediğinden şüphelenecektim.

Aslında bu eğlenceli olurdu. Ailemde minik bir katil. Hayali kurmaya başladığım sırada açık bir kapı gördüm, içinde bilgisayar başında oturan kumral bir adam vardı. “Frank’i arıyorum,” dedim.

Neşelenip hemen ayağa fırladı. “Merhaba! Ben Frank! Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

Dondurma külahını ısırarak onu bir süre inceledim. Otuz

sekiz, belki kırk yaşında görünüyordu. Biraz göbeği vardı ama lisede çok spor yapmış gibi sağlıklı bir duruşu vardı. Beyazdı ama bronzlaşmıştı, saçları henüz dökülmeye başlamamıştı ve sabahları biraz saç bakımı yapıyordu. Ama burunda çatlamış kılcal damarlar vardı. Her gece en az altı bira içtiğini tahmin ettim. Hayata dayanmak için ne gerekiyorsa yapmak lazımdı, değil mi?

“Futbol liginin başında sen mi varsın?” diye sordum Frank elimi sıkmak için masasının etrafından dolanırken.

“Evet! Doğru yere geldin!”

“Mesai sırasında geldiğim için kusura bakma. Sorun olur mu?”

“Hiç olmaz! Gel içeri!” dedi, elimi güçlü bir şekilde sıktı ve elime uzun süre dokunmadı. Ona gülümsedim ama bana sandalyeyi işaret etti, kadınlardan ilgiye aç değildi. “Patronlar için sorun değil,” dedi. “Mahalle için iyi. Mağaza için de iyi.”

“Tabii ki.”

“Kızını futbola yazdırmak mı istiyorsun?”

Lig beş yaşında kızları alsa iyi olurdu yoksa kızacaktım. Genç bir kızım olamayacağı belliydi. Gerçi... tabii ki olabilirdi. Sınıf arkadaşlarımdan birkaçının vardı, tabii hâlâ elleri ayakları tutuyordu ise. Ha. Spor esprisi yaptım.

“Aslında...” dedim oturup ellerini sabırlı bir şekilde yıpranmış metal masası üstünde buluşturmasını izleyerek. Benim serseri yeğenim bu adamla ne yapmıştı? Bacak bacak üstüne atıp biraz ileri eğildim. “Kayla hakkında konuşmaya geldim.”

“Kayla mı?” dedi ve bronz yüzü bir anda grimsi beyaza dönüştü. O kadar ani olmuştu ki kötü floresan lambaların arızalandığını düşünerek bir şey mi oldu diye kafamı kaldırdım. “Kim?” dedi boğuk bir sesle.

“Kayla. Onu tanıyorsun sanırım...” dedim. Yüzündeki tüm kan çekilmişken tanımıyor numarası yapamazdı. Herhalde başı dönüyordu.

“Kayla mı?”

“Evet!” dedim ve adını bir kez daha tekrarladım çünkü adını her söyleyişim adamın bedeninde kurşun etkisi yaratıyordu. “Kayla. Ortalama beyaz bir kız. Çok zayıf. Yeni on altısına girdi, daha genç gösteriyor. Son zamanlarda buraya geldi mi?”

“O dört ay önceydi!” dedi fazla yüksek bir sesle.

“Ha. Pek. Ne dört ay önceydi?”

“O...şey... yani, buraya geldi. Evet, onu hatırlıyorum. Kayla,” dedi ve nedensiz yere güldü, tiz kahkahasının sesi ofisinin metal kirişlerinde yankılandı. “Evet, lige girmek istiyordu ama... galiba ailesinden pek destek göremiyordu. Gerekli ücretleri ödeyemedi ve dedi ki...”

Üst dudağında ter birikmişti, kekeleyerek açıklama yapmaya çalışıyordu. Bu adamın Kayla ile seks yaptığı belliydi, ya da sekse yakın bir şey yapmıştı ve şimdi hayatı gözlerinin önünden geçiyordu.

Şiddetli bir şekilde öksürdü ve kan sonunda beynine hücum etti, yüzü kıpkırmızı oldu. “Lig için para karşılığı iş yapmak istiyordu ama lig gönüllüler tarafından yürütülüyor. Kimse para almıyor. Ben bile para almıyorum,” dedi.

“Peki ne oldu?”

“Hiç! Hiçbir şey olmadı! Yani, dükkânda çalışıp parayı biriktirebileceğini düşündük ama olmadı. Çok şey değildi... anladın işte,” dedi ve boğazında tavuk kemiği kalmış gibi güçlkle yutkunmaya başladı. “Mağazada çalışmak için on altı yaşında olmak gerekiyor, yaşı tutmuyordu...”

“On beş yaşındaydı, öyle mi?” dedim kaşlarımı kaldırıp gözlerinin içine bakarak. Paniğe kapılmasını izledim. “Yani lig ücretlerini ödememesi için bir çeşit anlaşma mı yaptınız?” diye sordum.

“Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır. Bir takıma girmedim.”

“Sen de hiç koçluğunu yapmadın?”

“Asla. Olmadı. O zamandan beri görmedim.”

“Öyle mi? Çünkü kayboldu.”

İşte rengi yine atmıştı ama şimdi yüzünde kırmızı noktalar kalmıştı. Devasa bir lav lambasına benziyordu, yanaklarındaki renkli noktalar hareket ediyor, küçülüp yok oluyordu. “Kayıp mı?” diye inledi.

“Evet. Birkaç hafta önce kayboldu ve cinayetten şüpheleniyoruz,” dedim. *Biz* kelimesi daha resmi ve daha tehlikeli görünmemi sağlıyordu.

Dudakları, kuru bir mağaranın ağzı gibi O şekline geldi.

“Bu kızın canını yakmak isteyen birini tanıyor musun, Frank?”

“İıı...” dilinin mağaranın içinde ölen bir solucan gibi yuvarlandığını gördüm. İğrençti.

“Bana bak,” dedim ileri eğilip yüzümü anlayışlı bir biçime sokarak. “İkimiz de normal bir kız olmadığımızı biliyoruz, değil mi? Sorunları var. Gerçek sorunları var. Sıkıntılıydı.”

Nakarat gibi tekrarlanan laf buydu. Yetişkin bir adam, reşit olmayan bir kızla seks yaptığında neden olarak bunu söylüyorduk. Kız sorunluydu. Yaşına göre çabuk büyümüştü. Fikir ondan çıkmıştı. O istemişti. Bakire bile değildi. Kendini yetişkin sanıyordu. Daha önce de yapmıştı.

Hepimiz nedenlerin farkındaydık, çünkü am içine girilsin diye yapılmıştı; genç bir kız gelip bir adama çelme taktığında adamın içine girmekten başka şansı yoktu. Ne yapacaklardı? Hayır mı diyeceklerdi? Onlar da erkekti sonuçta. Eğitimsiz köpekler gibi dolaşan, köpek çişsi gibi etrafa döl akıtan erkeklerdi. Onlardan daha iyi bir şey beklemiyorduk. Ben de burada oturmuş, yetişkin bir adamla yaşı için büyük genç kızlar hakkında konuşuyordum.

Bu sistemi kullanmayı öğrenmiştim. Sikilen yerine siken olmayı öğrenmiştim. Erkekler bunu yapacaksa benim de bir çıkarım olacaktı.

Ama Kayla kurbanlardan biri olabilirdi. Bir kere gardını düşürdün mü bitiyordu. Artık temiz değildin, kurtarılmaya değmezdin.

Frank'e göz kırptım. "Ne olduğunu söyleyecek misin yoksa bunu resmi bir ifadeye mi çevirmem lazım?" dedim.

Solucana benzeyen ağzı sonunda kapandı. Çenesi kasıldı. Gözlerinde çark gibi dönen düşünceleri görebiliyordum. Güvende olabileceğini fark ediyordu. Kayla kayıpsa kimse gerçeği anlatamazdı.

Siktir.

"Hiçbir şey olmadı," dedi derin bir nefes alıp kafasını sallayarak. "Lige katılması hakkında konuşuyorduk ama ücreti

ödeyecek parası yoktu. Ailesi çok kötüymüş. Başına bir şey gelmesine çok üzüldüm. Belki de ailesinin başının altından çıkmıştır. Annesinin uyuşturucu kullandığını söylemişti.”

“Telefon kayıtlarına bakacağımızın farkındasındır.”

“Şey...” diye inledikten sonra kendini toparladı. “Tabii ki birkaç kez ödeme opsiyonları hakkında konuştuk. Doğal olarak. Ama sonuçlanmadı.”

“Bunu söylemiştin.”

“İşe dönmem lazım. Bir şey öğrenirsem şerifi ararım.”

“Ben polis değilim, Frank.”

“Ne?”

Maskemi bir anlığına düşürüp gözümdeki soğuk, avcı bakışlarını görmesine izin verdim. Onu umursamıyordum. Kayla bile umurumda değildi. Umurumda olan avdı. İz sürmek. Kazanmak. Gülümsedim. “Polise benziyor muyum, Frank?” diye sordum.

Zorlanan ciğerlerine daha çok nefes çekebilmek için dudaklarını araladı, kafasını iki yana salladı, sonra yukarı aşağı salladı, sonra tekrar iki yana salladı. “Bilmiyorum,” diye fısıldadı sonunda.

“Ben arkadaşını. *Yardımcıyım*,” dedim şarkı söyler gibi. “Yardımcı görünce yardım iste!” Eline dokunmak için uzandığımda irkilerek geri çekildi, sandalyesi gıcırdadı. “Alyan- sının olduğunu görüyorum. Kızın var mı, Frank?” dedim.

Gözlerinden toz ve korku silmek ister gibi tekrar tekrar göz kırptı. “Hayır,” diye meledi kaybolmuş bir kuzu gibi.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, vücudumdaki tüm sinirler uyanıyordu. Aylardır bu kadar iyi hissetmemiştim.

Dudaklarımı yalayıp filmlerdeki seksi kadınlar gibi yaklaştım. Keşke kendimi görebilseydim. Bunu kaydedip daha sonra zevk için izlerdim. Bir süredir yapmamıştım.

“Koçluk yapmayı seviyorsun, öyle mi Frank? Koşmaları izlemeyi mi seviyorsun?”

“Hayır. Evet. Hayır! Ben sadece koçum! O...Benim hatam değildi,” dedi. Hızla kırıştırdığı kirpiklerine rağmen gözleri doluyordu.

“Ne senin hatan değildi?” diye mırladım.

“Ona yardım etmek istedim. Çaresizdi. Bu kadar. Ona istediğini verdim! Bela istemiyorum!” dedi. Ağlamaya başlamıştı. Yüksek, çirkin seslerle ağlıyordu, yanakları ıslanmıştı, derin nefesler alıyordu. Hıçkırıklarını bastırıyordu ama bedeni titriyordu, hıçkırıkları uzun bir süredir çıkmak ister gibiydi. “Bela istemiyorum!” diye yalvardı.

“Ne yaptın, Frank?”

“Bir anlık zayıflıktı!”

“Ona zarar mı verdin?”

Son hıçkırığında boğuldu ve aniden kırmızı, kocaman gözleri benimkilerle buluştu. “Hayır. Asla. Onu hiç görmedim. Adama para verdim o kadar.”

Şaşkınlıkla kafamı yana yatırdım. “Kime para verdin?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Sıska bir çocuk. Elinde ‘Köpek’ diye dövme vardı.”

“Küçük Köpek mi?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum. Lütfen git. Lütfen. Lütfen. Lütfen git artık!”

Acınası, zayıf bir yumağa dönmüştü, vücut sıvılarını üs-

tümde istemediğim için gözlerimi devirip düzeldim. “İyi. Ama tekrar görüşeceğiz,” dedim.

“Lütfen yapma. Hata yaptım. Bir daha yapmayacağım.”

“Eh. İnanmakta zorlanıyorum. Ama sapkınlığını reşitlere saklasan iyi olur. Yaşlanıyorsun, Frank. On sekiz, on dokuz yaşındakiler senin için yeterince pistir. Yapma. Koca kafanı çalıştır biraz.”

Onu “üzgünüm,” diye fısıldarken arkamda bıraktım. Bundan sonra ihtiyaç sahibi genç kızlardan en az bir sene uzak duracağını tahmin ediyordum.

Hepimiz dünyayı kurtaramıyorduk ama ben üstüme düşeni yapıyordum.

Demek... Küçük Köpek’e para verip Kayla ile yatmıştı.

Bu durum bulanık ve kafa karıştırıcıydı. Küçük Köpek, yeğenimi pazarlıyor muydu? Kavrayamadığım bir şeyler vardı ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Belki Frank’i yarın evinde ziyaret edip birkaç soru daha sorardım. Ya bilgi edinirdim ya da Frank korkup cenin pozisyonuna geçerdi. İkisi de günümü güzelleştirirdi.

Mağazadan çıkınca doğrudan son kartvizitteki alet kiralama şirketine gittim ama ofis kapalı görünüyordu. Uzun, telli çitin arkasında kamyon ya da tuhaf makineler de yoktu, ofis kapalıydı, kapının üstünde ne zaman döneceklerine dair bir tabela da görünmüyordu.

Bu kasabada tuhaf bir görüntü değildi. Herkes para kazanmak istiyordu ve çoğu insanda ticaret kafası yoktu, özellikle de hızla servet kazanmak isteyen, büyük risk alanlarda yoktu. Para kazananlar bile farklı şekillerde risk alarak güvenilir iş adamları olmadıklarını kanıtlıyordu.

Anlıyordum. Ben de risk almayı seviyordum.

Morris Ekipman logosuna birkaç dakika baktım, kartvizit grubunun bir üyesinin daha kayıp olduğunu düşündüm. Meraklanıp adamın ismini Google'da aradım. Roy Morris. Oklahoma City'de Morris Sanayi isimli bir şirketi daha görünüyordu ama o şirketin de kapandığı yazılıydı. Çıkan tek adresler posta kutularına aitti.

Karttaki numarayı aradığımda sesli mesaja bağlanıyordu. Telefonu kapatıp son durağıma uğradım. Ünlü mola tesisi.

Çocukken burası büyüdü bir yerdi. Çok fazla ışık, renk ve milyonlarca mutluluk fırsatı vardı. Devasa tırlar, dev içecekler, her yerden gelen yabancılar, kurnaz ellere kolayca sığan, tek tek paketlenmiş şekerler. Rüya gibi bir yerdi.

Annem sürekli ellerime vurup her boka dokunmamamı söylerdi ama huysuzluk yaparak hırsızlık için fırsat yaratıyordum. Hatta sonrasında babam birkaç büyük bira çalıp kapıdan çıksın diye mi olay çıkardığını merak etmiştim.

Mola tesisi ben gideli daha da büyümüştü. KFC gitmişti ama yerine tek noktaya sıkıştırılmış üç farklı fast food zinciri gelmişti. Yakıt verimli araçlar için büyük bir mazot pompası vardı. Kamyonetlerin park alanı iki katına çıkmıştı.

Akşam yemeği saatine yaklaştığı için arabayı park ettim ve etrafta hızlı bir şekilde dolandım, neredede ne olduğuna bakıyordum. Yürüdüğüm birkaç dakika içinde en az dört tır daha gelip mola verdi, çoğu petrol taşıyordu ama donmuş gıda taşıyan bir tır da vardı.

Duşların başında sigara içen bir kadın gördüm. Dar kot pantolon, parmak arası terlik ve sarı bir kazak giyiyordu. Seks işçisi deyince insanın aklına gelen görüntü bu değil-

di ama ben konforun değerini bilen bir insandım, ayrıca bu adamların azmak için topuklu görmesine gerek yoktu. Ilık bir vücut yeterliydi.

“Hey,” dedim kadına.

Bana bakıp sigarasının külünü döktü, çenesini kastı ve solgun yanakları gerildi.

“Yeğenimi arıyorum. Birkaç hafta önce kayboldu. Onu görmüş olabilir misin?” dedim ve telefonumu uzatarak internet sitesinden indirdiğim fotoğrafı gösterdim.

Kadın omuzlarını silkip telefona yaklaştı ve gözlerini kıstı. “Kiki’ye benziyor,” dedi.

“Kiki mi?”

“Evet. Arada sırada burada tır şoförlerini bekliyor. Çok sık değil ama.”

Başka bir fotoğrafa geçtim. “Bu o mu?” dedim.

“Evet, o,” dedi. Sigarasından bir nefes daha çekti ve terlikleriyle çimentoyu eşeledi. “Kayıp mı olmuş?”

“Birkaç haftadır görülüyor. Tabii o arada sen görmediysen? En son buraya gelmiş. Bir ay kadar önce.”

“Hayır, Kiki’yi görmedim. Pezevengiyle konuştun mu?”

“Küçük Köpek mi?”

“Evet” –sırıttı– “Küçük Köpek,” dedi ve ikimiz de bu köyden gelme beyaz çocuğun kabadayılığına güldük.

“Onu son gördüğünde iyi miydi?”

“Bilmiyorum. Ufacık bir şeydi, ona eve gitmesini söyleyip duruyorduk. Gençti, endişeleniyorduk. Ama çoğunlukla polislerin gelmesini istemiyorduk. Dikkatleri üstümüze çekmeye gerek yok, değil mi?”

“Evet, doğru. Peki Küçük Köpek? O normal görünüyor muydu?”

“Evet. Onu daha yakın zamanda gördüm. Otoparkta takılıyordu, sonra büyük bir arazi aracı geldi ve peşinden atlı kovalıyormuş gibi kaçtı.”

“Arabada kim vardı?”

“Daha önce görmedim. Kafası kazılı, iri bir adam.”

İlginç. Annem de kel bir adamdan bahsetmişti. Silahlı, kel bir adam. Otoparka baktım. “Bu akşam başkası var mı?”

“Hayır, ben erken geldim,” diye sıırttı. “Yol alıyorum.”

İkimiz de güldük ve sigarasını yere atıp terliğı altında ezdikten sonra saçını salladı.

“Akıllı kadınsın, duşların başında bekliyorsun,” dedim. “İyi bir taktik.”

“Deri koltuklarda oturmaktan o kadar kötü kokuyorlar ki aklın durur. İstemem, kalsın hanımefendi. Temiz çükü tercih ederim.”

Hanımefendi demesini hiç umursamamıştım. Hatta ona bir onluk verdim. “Yeğenim konusunda yardım ettiğın için sağ ol. Teşekkür ederim.”

“Sorun değil. Birkaç gün sonra gel istersen, etrafa bir sorarım. Yarın akşam oğlum gelecek, o yüzden burada olmayacağım. Ama Perşembe günü gelebilirsin.”

“Tamamdır.”

“Umarım Kiki iyidir.”

Kiki. Sıradan, her gün karşılaşılan, reşit olmayan bir seks işçisi. Ama Frank’ın tepkisi beni hâlâ rahatsız ediyordu. Anlaşılan yerel pezevenkle konuşmanın vakti gelmişti.

13. BÖLÜM

Küçük Köpek'in bir şeylerden korktuğunu bildiğim için zarsız "ben sadece kadını" yoluna başvurup kontrol sahibi olduğunu hissettirmeye karar verdim.

Salam Brodiel Ben Kayla'nın Minnesota'daki teyzesiyim ve ona ulaşmaya çalışıyorum. Şu anda nerede olduğunu ya da nasıl iletişim kurabileceğimi biliyor musun??? Çok endişelendim, sesini duymak istiyorum. Çok teşekkürler!

Cevap beklerken birkaç dakika mola tesisinde alışveriş yaptım. Bir paket cips alıp dükkândaki erkeklere baktım. Hepsi erkekti, sadece çalışanlar kadındı. Bu kasaba hep yabancılarla doluydu, erkekler çalışmak için geliyor ya da uzun yola çıkmadan önce benzin alıyorlardı. Kızlar için hiçbir zaman güvenli bir yer olmamıştı.

Sıraya dizilmiş adamlara baktım, hepsi tıraşsızdı ve somurtuyordu. İçlerinden herhangi biri Kayla'ya günlük oral seks karşılığında ülkenin diğer tarafına yolculuk teklif etmiş olabilirdi. Tabii ki herhangi biri tecavüz ve cinayetin daha eğlenceli olduğuna karar verip cesedini çift şeritli otoyollar arasında bir yere atmış da olabilirdi. Ben de bir canavar olduğum için yabancıların iyi niyeti konusunda kendimi kandırmıyordum.

Genellikle canavarların erkek olması bana ilginç geliyordu; aslında bunun kadınların daha iyi niyetli olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Biz de zalim, acımasız ve sert olabilirdik. Ama aynı şekillerde saldırmıyorduk.

Erkekler küçük yaştan itibaren kadınları zevk yolundaki engel olarak görmeyi öğrendikleri için öfkelerinin bize odaklandığını düşünüyordum. *Şunlara bak, istediğimiz şeyle dolaşıyorlar. Bizle oyun oynuyorlar. Mutluluğumuza engel oluyorlar. Baksana, memeleri ve amları var, zalim kapı muhafızları değillermiş gibi bencil hayatlarını yaşıyorlar. Onlara bir ders vermenin zamanı geldi.*

En normal cinsel etkileşimler bile erkeğin alması, kadının ise vermesi olarak görülüyordu. Bir erkeğe ihtiyacı olanı verecek kadar kibar değilsen onun da sana kibar davranması için bir neden var mıydı?

Kadınlar buna karşılık öfkelenecek şekilde yetiştirilmiyordu. Biz memnun etmek için yetiştiriliyorduk. Ama ben kimseyi memnun etmeyi ya da iyi olarak nitelendirilmeyi umursamıyordum, bu yüzden bu tuhaf beklentiler ilgimi çekmekten başka bir şey yapmıyor. Benim için hava hoş. Memnun edilmeyi bekleyen kişinin ben olduğumu hiç düşünmüyorlar.

Ama bekliyorum.

Arabama bindiğim sırada ne yapacağımı düşündüm. Beklemek konusunda iyi değildim ama Küçük Köpek'in merhametine kalmıştım.

Parmağımı çeneme vururken odaklanmamış gözlerim beynime bir ipucu gönderdi. Vurmayı bırakıp gözlerimi kırsarak uzaktaki beyaz çizgiye baktım. Şeye benziyordu...

Kafamı yana eğdiğimde ne olduğunu gördüm. Rüzgâr türbini kanadı. Tembel bir kraliçe gibi yatan devasa, yalnız bir kanattı.

Yarım kilometre ilerideydi, otoyolun kenarında park etmiş bir tırın sırtında duruyordu. Başka bir tır daha geldi, yavaşça park etmesini izledim. Pürüzsüz, beyaz kanat gece güneşini keserek diğer kanadın arkasında kayboldu. Kanatlardan birine dokunmak istiyordum, bu yüzden arabayı çalıştırdım.

Tırın yanına park ettiğimde şoför arabadan inmişti ve üstünde LOCA yazan bir yere doğru gidiyordu. Loca, ucuz bir motele bağlıydı. Bu adamların yolda ihtiyacı olan tek şey birkaç bira ve bir yatak olmalı diye düşündüm.

Arabayı durdurup dışarı çıktım, kalbim heyecanla çarpıyordu. Kanat, tırın arkası boyunca uzanıyordu, her yerde bayraklar ve büyük yük uyarıları vardı. Ama hiç insan yoktu. Muhafız yoktu. Sadece üstleri trafik uyarılarıyla dolu iki Ford pikap vardı.

Kanata yaklaşıp serin beyazlığına dokundum. Beni durduracak hiç kimse ve hiçbir şey yoktu. Heyecanla parmak uçlarımı yüzeyinde gezdirdim, uzun, kıvrımlı hattını takip

ettim. Metal olmadığını tahmin ediyordum, fiberglas ya da onun gibi modern bir şeydi. İşlenmiş örümcek ağı gibiydi, akıl almaz derecede hafif ve güçlüydü. Tamam, muhtemelen fiberglastı. Her ne idiyse, avcumu bastırıp elimi hızla yukarı kaldırdım, sonra da aşağı çektim.

“Havalı,” diye mırıldandım. “Çok havalı.”

Bir pikap daha geldi, arkasından bir çeşit hidrolik kaldır-
raç taşıyan bir tır geldi, kaldırıcın üstündeki logoyu hemen tanımıştım: Morris Ekipman.

“Hadi be,” diye fısıldadım ve araçtaki adamlar inip bir-
likte içeri gittiler. Avcı gibi avımın peşine düştüm.

Barın önünde birkaç yuvarlak masa vardı, erkeklerin çoğu aynı gri tulumu giyiyordu. Rüzgâr enerjisi şirketi için çalışıyor olmalıydılar çünkü gaz işçilerinin tersine üstleri neredeyse tertemizdi. Ayakkabılarında biraz toz vardı ama başka bir kir yoktu.

Doğrudan bara gidip tekila söyledim çünkü burası için uygun gibiydi. Barmen otuzlu yaşlarındaydı, kısa, sarıya boyanmış saçları, sivilce lekeli koyu bir cildi ve duygusuz bakışları vardı. Bir süre onu izledim, benim gibi mi, dün-
yayı duygusuz gözlerle mi görüyor diye merak ettim. Ama bugünlerde bunu anlamak zordu. Bağımlılar da neredeyse benim kadar soğuk görünüyorlardı ama onların buzu sulu ve dengesizdi, ayak altında kırılıyordu.

İçkimi hazırlayıp hiçbir şey söylemeden bana uzattı. Bir-
birimize gülümsemedik. Bar menüsünden kızarmış peynir çubukları sipariş ettim, sonra bir bar taburesine oturup göz-
cülüğe başladım.

Sol tarafımdaki masanın ortasında çoktan bir bira sürahisi duruyordu, adamlar enerjik ve neşeliydi. O masa Amerika'nın buluşma noktasıydı. Siyahi bir adam, iki beyaz adam ve Bangladeşli gibi duran bir adam daha. Yüksek sesle gülüyorlardı, mesailerini bitirdikleri için mutlulardı.

Sağımdaki masa daha sessizdi. Tulum giymiş iki beyaz adamın elinde birer bira şişesi vardı, üçüncü bir adam ise önünde bir bardak viskiyle yanlarında oturuyordu. Son park eden pikabı o kullanıyordu.

Kısa, kumral saçları karışmıştı, stresli gibi görünüyordu; siyah pantolon ve rüzgâr türbin logolu beyaz, yakalı bir tişört giymişti. Patron olduğu belliydi, onunla birlikte oturmak zorunda kalan iki adam da bundan zevk almıyordu.

Odanın diğer tarafındaki masada iki tır şoförü vardı. Kanatlardan birini tanıyan Hispanik adamı hemen tanıdım çünkü ensesinden uzattığı o saç her yerde tanırdım. Ortam küçük bir rüzgâr enerjisi zirvesine dönüşmüştü.

Kazağımı çıkarıp altındaki dar, beyaz tişörtü gösterdim ve müzik kutusuna doğru yürümeye başladım. Sessiz masanın yanından geçtiğim sırada şaşkınlıkla bağırdım. "Tanrım, siz rüzgâr değirmeni şirketinde mi çalışıyorsunuz?" diye sordum.

Adamlardan birisi aşağılayıcı şekilde homurdandı ama patron gülümsedi. Otuzlu yaşlarında görünüyordu. Daha yaşlı, daha güçlü erkeklerin başında olmak için gençti. Gözlerinin altındaki torbalar onu daha da yaşlı gösteriyordu, dişleri biraz sararmıştı. Muhtemelen sigara içiyordu ve insomni hastasıydı.

"Evet hanımefendi," dedi kibarca. "Bizim şirket. Ama aslında rüzgâr türbini deniyor."

“Türbin! Evet, doğru. Çok aptalım. Türbin. Mavi gökyüzünde bembeyaz oluyorlar, bence çok güzel. Onları siz mi dikiyorsunuz?”

“Kurulum olacağı zaman işlemi biz yürütüyoruz, evet. Ayrıca bakım ve tamir de yapıyoruz.”

“Dışarıdaki kamyonetleri gördüm. İşinize bayılıyorsunuz değil mi? Çok heyecan verici!” dedim biraz zıplayıp üç çift gözün göğüslerime yöneldiğini görerek. Bir çift göz diğerlerinden daha uzun süre baktı ama patron dik dik bakmayacak kadar kibardı. “Şey,” dedim cilveli bir gülümsemeyle, “sizi tutmayayım ama daha sonra birkaç sorum olabilir.”

“İstedğin zaman sorabilirsin,” dedi. “Ben Derrick.”

Elini uzatınca iki elimin arasına alıp sıktım. “Çok tatlısın, Derrick. Kibarlığın için teşekkür ederim,” dedim. Yanakları bir nebze kızardı.

Parmaklarının benimkiler arasından kayıp gitmesine izin verdim, çok hafifçe bastırdım ve utanarak dudağımı ısırıp gülümseyerek kafamı ters yöne çevirdim. Müzik kutusuna doğru devam ettiğim sırada arkamda bir sessizlik oldu, sonra sessiz kıkırtılar yükseldi. Derrick’in kısa ve sert bir şey söylediğini duydum ama kıkırtılar kesilmedi.

Patron ideal bir hedef değildi çünkü adamlarına iyi örnek olmak isteyebilirdi ama bilgi toplamak için en iyi seçenektir. Diğer adamlar fazla böbürlenirdi ama elime bir şey geçmezdi.

Ondan bilgi almak için plan oluşturduğum sırada peşine düşebileceğim bir av daha olduğunu fark ettim. Derrick’in rüzgâr türbinlerine girmek için evrensel bir anahtarı olduğu kesindi. Bu düşünce üstüne sıcak bir heyecanın şokunu

yaşadım. Derrick'i tek başına yakalayıp Morris Ekipman hakkında soru sorabilir, aynı zamanda rüzgâr değirmeni hayallerimi gerçekleştirebilirdim.

Beni rüzgâr türbininde gezdirebilecek biri vardıysa o da patrondu. İyi örnek olmak konusunu bir yana bırakırsak, buradan benimle çıkarak mavi yakalı çalışanları önünde erkek gibi görünmek isteyebilirdi.

Derrick'in pek yakışıklı olmaması ve boyunun biraz kısa olması benim için avantajdı. En fazla bir altmış beşti. Geldiğimde ayağa kalkacak kadar centilmen olmadığı için tam boyunu tahmin etmek kolay değildi. Yine de bara gittiğinde rastgele kadınlardan pek ilgi gördüğünü düşünmüyordum; hatta bence hiç ilgi görmüyordu.

Yürüdüğüm sırada kışımı yavaşça salladım, sonra eğilip müzik kutusundaki seçeneklere baktım.

Müziği pek sevmiyordum, aslında şov yapıyordum. Müzik, duygunun dışavurumu ya da var olan duyguların güçlendirilmesi için kullanılan bir araçtı, o yüzden benim için ne anlamı olabilirdi ki?

Kalçalarımı önce sağa, sonra sola salladım, gözlerim seçenekler üstünde anlamsızca dolaşıyordu. Ama sonra tanıdık bir şarkı gördüm! Lucinda Williams'dan "Big Red Sun Blues". Hava çok sıcak olduğunda bu şarkıyı söylerdim. Bu kuru çayırda hava nasıl dayanılmaz derecede nemli oluyordu hiç aklım almıyordu.

Oklahoma'da yaşadığım dönemlerde sıcaktan şikâyet ederek aylar geçirmiştım. Fırtına uyarıları geldiğinde içim rahatlıyordu çünkü peşlerinden genellikle soğuk hava getiriyorlardı.

Adamlardan birinden bozuk para isteyecektim ki göz seviyesinde American Express çıkartması olduğunu gördüm. Artık müzik kutularında bile kredi kartı geçerliydi. Ne kadar tuhaftı, değil mi? Kartımı sokup kendi şarkım dâhil birkaç şarkı seçtim. Fon müziği kesildi ve “Big Red Sun Blues” başladı. Sırtarak döndüm, şarkının ilk notaları çalmaya başladığında kırıtarak bar tabureme döndüm. Geçerken Derrick’e göz kırptım.

“Bizimle otursana,” diye seslendi adamlardan biri. Yere sürten bir sandalye sesi duydum ve döndüğümde Derrick’in kafasını iki yana salladığını gördüm, yanındaki boş sandalye masanın altından çekilirken dudakları gerilmişti. Derrick, tasvip etmeyen somurtuşunu benim için zorla gülümsemeye çevirdiği sırada diğer adamın botu sandalyesi altında kayboldu.

“Çok tatlısınız! Emin misiniz? Bölmek istemem...” dedim ve kararsızlıkla tabureme baktım ama sandalyeyi çeken adam kafasını sallıyordu.

“Bize katıl. Güzel bir yüze bakmaktan zarar gelmez. Sana bir içki ısmarlarız, değil mi patron?”

“Olur. Evet. Tabii,” dedi. Mahcup olmuştu ama içki teklif edildikten sonra hayır diyemezdi.

“Tanrım,” diye şuh bir şekilde mırıldandım. “Çok naziksiniz!” dedim ve içkimi, kazağımı, tabağımı ve iki mendilimi tuhaf bir şekilde toparlayarak eşyalarımı masalarına koydum. Koyarken gereğinden fazla eğilerek tişörtümün V yakasını gösterdim. “Tanrım,” diye tekrarladım. “Ne kadar eğlenceli.” Gül pambesi bir sutyen giyiyordum ve içi görü-

nüyordu. Meme uçlarımın rengini hayal ettiklerini umuyordum. Önemli olan nokta da buydu zaten.

Nokta! Anladınız mı? Çünkü meme ucu.

Derrick elini kaldırıp fazla yüksek ve ciddi bir sesle birer içki daha istedi. İçki ısmarlamaya pek alışık değil gibiydi.

“Herhalde buralardan değilsin,” dedim Derrick’e.

“Hayır, Oklahoma City’nin güneyindeyiz ama kanatlar tabii ki Houston’dan geliyor. Peki sen?”

“Ben Norman’da yaşıyorum. Amcamın cenazesi için geldim.”

“Ah, üzüldüm.”

“Evet, birkaç içki içmem lazım. Çok stresliydi. Aile işleri işte. Rahatlayıp hepsini unutmak istiyorum.”

Bu sözüm üstüne içkiler masamıza bırakıldı ve üç adam da bardaklarını benimkiyle tokuşturdu. Tekilamı hızla bitirip sonrakine başladım.

“Rüzgâr türbinlerini görünce çok heyecanlanıyorum,” dedim. “Bunu sık duyuyor musunuz? Çok seviyorum da.”

Hepsi kıkırdadı. “Hayranlarımız var denemez,” dedi Derrick ama egosu şişiyormuş gibi dikleşti.

Ona biraz daha yaklaştım. “Ama çok havalı. Hepimiz için de iyi bir şey. Petrolcüler sizden nefret ediyor olmalı, geleceği yüzlerine vuruyorsunuz!” dedim.

Yine güldüler. Derrick’in koluna vurup bana güldüğü için kızdım. Bir adam tuvalete gitmek bahanesiyle kalktı, diğeri de dönüp arkadaki masayla konuşmaya başladı. Patronunun dikkati dağılmıştı, yavaşça kaçabilirdi.

“Bugünlük işiniz bitti mi?” diye sordum.

“Evet, hanımefendi.”

“Lütfen, bana Jane diyebilirsin. Ne de olsa bana içki ısmarladın. Arkadaş canlısı davranmam lazım. Sonunda rahatlamaya da başladım!” dedim omuzlarımı bırakıp iç geçirerek. Bu sefer gözleri göğüslerime ilişti ve uzunca bir süre orada kaldı. Kazağımı çıkarınca üşümeye başladım ve doğru yerlerim dimdik olmuştu.

Bu kovalamacadan zevk almaya başlamıştım, alkolün etkisi vardı. Dizimi onunkine değdirip kalçalarımı birleştirerek hoş sürtünmenin tadını çıkardım.

Üçüncü adam tuvaletten döndüğünde başka masaya oturdu. Derrick ve ben artık baş başaydık. Elimi ince bileğine koydum, parmak uçlarım yavaş, milimetrik bir biçimde ilerledi. “İşin hakkında her şeyi anlat. Çok etkilendim, Derrick,” dedim.

Omuzlarının genişlediğini gördüm ve taşıdığı yüklere dair tüm izler yok oldu, Derrick kendisinden bahsetmeye başladı. Rüzgâr türbinlerinin havalı olduğunu düşünsem de söylediklerine odaklanamıyordum. Aklımdan geçen tek şey ne kadar iyi hissettiğimdi.

Kendi ortamımdaydım, elimde içkimle yabancılar arasındaydım. Odayı inceliyor, egosunu pohpohluyor, zevk ve tekilayla doluyordum. Derrick söylediği bir şeye gülünce ben de güldüm, gözlerimi sahte bir sıcaklıkla kastım. “Çok komiksin, Derrick, inanamıyorum,” dedim.

“Ama öyle oldu! Gerçekten de işimi kapacağını sandı!”

“Çok komik. Harika bir hikâye,” dedim saçımı kaldırıp kafamı sallayarak. “Burası çok sıcak oldu. Seni de sıcak bastı mı?”

“Pek değil. Tekiladan olabilir.”

“Tanrım, yanaklarım kıpkırmızıdır kesin.”

Sırıttı, gözleri yanaklarıma tırmandı, sonra da çıplak boy-numa baktı. “Biraz kızarmışsın,” dedi.

“Aklıma bir fikir geldi,” dedim saçımı bırakıp hemen yanına eğilerek. “Yaramaz bir fikir,” diye yüksek sesle fısıldadım, sağduyum alkol tarafından gevşemiş gibi yaparak.

“Gerçekten mi?” dedi dudaklarını yalayarak. “Ne tür bir fikir?”

Elim bileğini geçip kolunun içine uzandı. “Görmek istiyorum,” dedim.

“Anlamadım?” dedi ve parmak uçlarını altındaki kolu kasıldı, hızla gözlerini kırptı.

“Rüzgâr değirmeni. Rüzgâr türbini. Lütfen? Gösterir misin? Görmeyi çok istiyorum.”

Biraz geri çekildi, gözleri adamlarına doğru kaydı. “Ah, yapamam,” dedi.

“Öyle mi? Tüh. Patron sensin sanıyordum.”

“Benim zaten.”

“O zaman problem yok. Kim engel olacak?”

Gözleri neredeyse hezeyanla bakıyordu, diğer masadan elime, sonra da dudaklarıma geçip duruyordu. “Yasak,” dedi.

Bu sefer ben dudaklarımı yaladım, loş ışıktaki parlayıp Derrick’in aklına düşünmemesi gereken bir sürü şey getirsin diye ıslattım. “Ne yasak?” dedim şuh bir şekilde.

“Personel olmayanlar.”

“Sadece biz olacağız. Aramızda kalır. İnsanlara seninle

içeri girdiğimi söyleyemem, değil mi? Ne düşünürler? Bar-
dan bir yabancı bulduğumu söylesem?” dedim ve Derrick
ben gülümseyince güldü. “İstesem de bir şey söyleyemem.
Görmeye götür. Söz veriyorum kimseye söylemem. Lütfen,
Derrick.”

Gözleri yavaşlamıştı. Diğer masaya bir an baktıktan son-
ra yüzüme, dudaklarıma, çaresiz gözlerime odaklandı. “Ya-
sak. Yapmamam gerekir,” dedi.

“Evet ama... yasak olduğu için eğlenceli değil mi?”

“Sikerler yasağı,” diye mırıldandı, sonra gözleri büyü-
dü. “Çok özür dilerim. Küfrettim,” dedi. Derrick’in hayatı
boyunca kurallara uyduğunu anlamıştım. Yapması gerekeni
yapmak istiyordu, hep de öyle yapmıştı. Ama sonuçta eline
ne geçmişti? Eğitimi vardı, iyi bir iş bulmuştu ve çok ça-
lışıyordu. Peki şimdi? Şimdi birkaç adamın başındaydı ve
adamları onun kancık olduğunu düşünüyordu. Ama ben ge-
lip ona tekrar erkek olduğunu hissettirmiştım.

“Günüm çok kötü geçti,” diye iç geçirdim. “Amcam...
çok zordu. Bana babamı çok hatırlatıyordu...” dedim ve çok
üzücü bir düşünceyi uzaklaştırmak ister gibi elimi salladım.
“Öf. Bunu düşünmemem lazım. Biraz eğlenmek istiyorum
işte.”

“Evet. Anladım.”

İçkimin kalanını da içip yüzümü astım. “Ama anladım.
Yapmak istemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin.
Bana bu kadar iyi davrandıktan sonra başının belaya girme-
sini istemem.”

“Ben...” dedi ve diğer masaya bir kez daha baktı. O

adamlar. Şerefsizler. Eğleniyorlardı, ondan kurtulduklarına sevinmişlerdi ama o da onlar gibi buraya çalışmaya gelmişti.

Elimi kolundan çekip onu sıcak, ılık cildimden mahrum bıraktım. “Haklısın, Derrick. Yanlış bir şey, sormamam gerekirdi,” dedim ve eğlenceli masaya doğru bakarak hem meme uçlarımı hem de hayal kırıklığımı görmesine izin verdim. Göz göze geldiğim çalışanlarından birine hafifçe gülümsedim.

Tanrım, ya birisi beni istediğim geziye çıkarıp ödülünü alırsa? Derrick korkak olduğu için fırsatı değerlendiremezse? Sonrasında yaşayacağı aşağılanma akıl almaz olurdu. Daha çok gülerlerdi. Daha çok saygısızlık ederlerdi. Ve bu kasvetli hayat daha da uzardı.

Derrick, viskisinin kalanını da bitirip bardağını masaya vurdu. “Tuvalete gidip hesabı ödeyeceğim. Beş dakika sonra dışarıda buluşalım,” dedi.

Ona göz kamaştırıcı bir biçimde gülümsedim. “Gerçekten mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Derrick, çok eğleneceğiz.”

“Evet,” dedi, yine gülümsememe karşılık verdi ama bu sefer gözlerinde hafif bir sertlik vardı. Onu egosunun karanlık köşesine itmiştim ve adrenalini salgılamaya başlamıştı. Oyun başlıyordu.

Kitap Kurdu

14. BÖLÜM

“Ben eve gideyim,” dedim fazla yüksek bir sesle. “Daha tekila içemeyeceğim.”

Derrick ile ayağa kalktım, ona veda ettikten sonra diğer adamlara el salladım. Kapıya doğru ilerlediğim sırada birkaç homurtu ve inleme duydum, sonra birisi “Aman Tanrım, Derrick,” diye fısıldadı. Çaresiz, sarhoş bir kadını taciz etmeden bıraktığına inanamıyorlardı.

Arabamın yanında bekleyip mesajlarımı kontrol ettim. Brodie’den hâlâ cevap yoktu. Yarın tekrar evine gidip arkadaşlarını biraz tartaklayacaktım. Ya da bira getirecektim. İkisi de işe yarardı.

Ama Luke’tan mesaj gelmişti. Bir arkadaşıyla buluşacaktı, sonra da kardeşinin evinde akşam yemeği yiyecekti. İsteddiği hayat buydu. Güvenli, sıcak ve tatlı. Bundan nefret ediyordum. Hayata alışıp ölümü beklemek istemiyordum, tepenin ardındaki mezbahadan haberi olmayan aptal bir inek olmaktan farkı yoktu.

Peki ben *ne* istiyordum? Bunu mu? Şu anda heyecanın zirvesindeydim. Kıpır kıpırdım. Derrick'in kapıdan çıkıp beni maceraya götürmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Her şey olabilirdi ve hepsine hazırdım.

Derrick'e fiziksel anlamda bir şey hissetmiyordum ama tehlike istiyordum. Güç istiyordum. Bu an için Luke ile aramızdaki ilişkiyi riske atmalı mıydım? Vicdanım yoktu ama iyi bir hayatta kalma içgüdüm vardı.

Luke ile ilişkimin nereye gittiğini bilmiyordum ve belirsizlik alışık olduğum ya da hoşlandığım bir his değildi. Kahretsin.

Derrick sonunda dışarı çıktı. Gergin bir şekilde etrafına bakındı ve beni görünce biraz irkildi, beklediğime şaşırmıştı. Ona yaklaşmamı işaret ettikten sonra doksan derece dönüp "Ağır Yük" tabelalarıyla dolu beyaz bir pikaba doğru ilerledi. Hızlı ve güçlü adımlar attım. Güneş henüz batmamıştı ama ufka doğru alçalıyordu, hava kararmadan her şeyi görmek istiyordum.

"Oley!" dedim pikabın yolcu koltuğuna bindiğim sırada.

"Kimseye söyleyemezsin."

"Söylemeyeceğim. Yemin ederim. Seni görmediler mi?"

"Gördülerse de seni türbine götürdüğümü düşünmezler."

"Öyle mi?" diye sordum hiç anlamamış gibi.

"Öyle."

Motoru çalıştırdı ve iri kamyon homurdanarak çalıştı, zaten çalmakta olan müziğin sesini açtım. Şarkıyı bilmiyordum, filtrelenmiş boka benzeyen bir şarkıydı ama bana partide olduğumu hissettiriyordu. "Heyecanlı mısın?" diye sordum.

Artık yalnız kaldığımız için kısa agresifliğine son verdi ve omuzları yumuşadı. “Heyecanlıyım. Sigara içsem sorun olur mu?” dedi.

Elimi sallayarak kabul ettim ve Camel marka sigara yaktı. Birkaç nefes aldıktan sonra uzanıp elinden aldım. Sonra dönüp sırtımı kapıya dayadım, böylece uzun bir nefes çekip arabayı sürmesini izleyebilecektim. Dizimi koltuğun sırtına dayadığımda açtığım bacaklarımın arasına bakmadan edemedi.

“Bu logoyu tanıdım,” dedim vincin yanından geçtiği sırada. “Morris Ekipman.”

“Öyle mi?”

“Evet, yerel bir şirket değil mi? Galiba kuzenim orada çalışıyordu. Kapanmamış mıydı?”

“Galiba,” diye onayladı.

“Ne oldu?”

“Bilmiyorum. Bir ay kadar önce kapandıklarını duydum o kadar.”

“Ama hâlâ onun ekipmanlarını kullanıyorsun. Onu tanıyor musun?”

Biraz somurttu, bu konuya gösterdiğim ilgi kafasını karıştırmıştı. “Hayır, tanımıyorum. Mallarını satmış galiba. Bu vinci başka bir şirketten satın aldık,” dedi.

Tüh. Konu burada bitiyordu. “Çok yazık,” diye mırıldandım.

“Ben olsam üzülmem,” dedi Derrick. “Kardeşi vali yardımcısı.”

Biraz dikildim, kafamı yan cama çarptım. “Kim? Roy Morris mi?”

“Evet. Kardeşi zengin ve politik açıdan güçlü, o yüzden aptal olsa bile bir şey olmaz. O adamlar hep dört ayak üstüne düşer.”

Bak, bak, bak, çok ilginç. Kayıp yeğenimin güçlü bir adamla ilgisi mi vardı? Bu bilgiyi telefonuma girip ARA tuşuna bastım. Bu kız artık daha ilginç bir hale gelmişti. Kendini nasıl bir belaya bulaştırmıştı? Kaybolmasının nedeni bu Morris miydi?

Vali yardımcısının adı da Morris'di. Bill Morris. Ellili yaşlarda, ortalama dış görünüşlü bir adamdı. Saçları dökülmeye başlamıştı, çenesi yumuşuyordu, arkadaş canlısı selfie dolu bu devirde çok tuhaf duran sahte bir gülümsemesi vardı. Ayrıca neredeyse elli milyon değerinde bir petrol şirketi vardı.

“Demek Norman'da yaşıyorsun?” diye araya girdi Derrick. İlgisiz hissettiği belliydi.

“Ne?” diye sordum.

“Arada sırada orada iş yapıyoruz. Bir daha oraya uğradığımızda seni arayabilirim? Akşam yemeği yeriz. Daha yakından tanışırız?”

“Tabii,” diye mırıldandım.

“Galiba gelecek ay doğu tarafına gideceğiz, motel rezervasyonlarını ben yapıyorum, o yüzden... Norman'da bir gece geçirmemize bir engel yok. Seninle görüşmeyi çok isterim.”

İç geçirdim ve daha sonra araştırma yapacak zamanım olduğunu düşündüm. Şu anda önümdeki hedefe odaklanmam gerekiyordu: Rüzgâr robotu görmek üzereydim!

Telefonumun ekranını kapatıp gülümsedim. “Norman’da çalışırken beni dışarı çıkaracak zamanın olur mu?”

“Sana zaman ayırıyorum,” dedi sırtarak.

İlgi beni rahatlattı ve tekrar rolüme girdim. “Çok tatlısın, Derrick,” dedim.

“Yolda insan bazen yalnız hissediyor. Görüştüğün biri yoksa... ve evin varsa?”

“Var. Ne tür yiyecek seviyorsun? Senin için bir şeyler hazırlayabilirim. Restoran yiyeceklerinden bıkmışsındır.”

“Hem de nasıl. Kulağa çok güzel geliyor. Güzel yiyecek. Güzel arkadaş.”

Bu hayali buluşmadan çoktan sıkılmıştım, bu yüzden konuyu Derrick’le gerçekleştirecek son randevumuza çevirdim. “Türbine ne kadar kaldı?” diye sordum.

Başıyla yolu işaret etti. “Yaklaşık iki kilometre sonra güzel, gizli bir yol var. Otoyoldan görünmüyor. Biliyor musun, dışarıda farklı görünüyorsun,” dedi.

Sigarayı ona geri verip dişlerimi alt dudağıma sürttüm. “Öyle mi?” diye sordum. Herhalde Saf tekila içen Jane bacaklarını aralayıp omuzlarını içine çekerek oturmazdı. “Tekila beni rahatlattı, ondandır,” dedim.

“Hmm. Şu anda ben de çok iyi hissediyorum.”

“Sana güvenebilirim, değil mi? Beni otoyoldan görünmeyen gizli bir yere götürüyormuşsun ya? Beni öldürmeyeceksin değil mi?”

Gözlerini kırptırıp biraz daha dikleşti. “Tabii ki hayır. Bana güvenebilirsin. Ben iyi biriyim,” dedi.

Öne eğilip bacağına dokunarak onu ödüllendirdim, sonra

sigarasından bir nefes daha aldım. “Tamam,” dedim. Ufkun hemen ötesinde dönen türbin kanatlarını gördüm, tekrar ön cama dönüp işaret ettim. “Bu mu? Ona mı gidiyoruz?” diye sordum.

“Sayılır. Onun hemen arkasında. Henüz görünmüyor.”

“Çok havalı ya,” dedim. Bulutlar açılmıştı, akşam güneşi çirkin, kahverengi bozkırı altına boyuyordu. Kanatların her dönüşünde üstlerine ufak sarı-turuncu bir ışık düşüyordu, nikotin kanıma karışıyordu; mükemmel hissediyordum.

“İlginç bir kadınsın,” dedi.

“Öyle mi?” Evet, öyleydim. Tuhaf bir kızdım. Bulmacaydım. Sevgili anneme göre bir canavardım. Erkek hayali ve erkek korkusunun aynı noktada birleşimiydin.

Tabii ki o tehlikeli olduğumun farkında değildi. Çünkü kadındım. Ama onu kimsenin haberi olmadan buraya getirebilmiştim. Sahte bir isimle yanına yaklaşmış olabilirdim ve istediğim için beni buraya getirirdi.

Gösterip vermemeye karşı şartlanmış olduğumu biliyordu, sahip olamayacağı bir şeyi gözüne sokmayacaktım çünkü o zaman almaya hakkı doğardı. Bana içki almasına izin verip yalnız kalırsak ona vermek zorunda olduğumu düşünüyordu. Kazandığını düşünüyordu. Erkek oydu.

Bilmediği şey ise testislerinin ona ölümsüzlük vermediği; pantolonunun düğmelerini açmaya çalışırken kolayca silah çekebilirdim. Onu öldürüp cesedini otoyoldan görünmeyecek bir yere atabilirdim. Kadınmış gibi. Milyonlarca ölü kadından biriymiş gibi.

İstemiyorduysa kadınla neden içki içmiş? Onu neden

pikabına almış? Hayır diyecektiysen neden onunla yola çıkmış? Ne bekliyordu ki?

Tuhaf kadınlar tarafından öldürölmek istemiyorsan çok daha zekice davranman gerekiyordu.

Güneş ışığına bakıp sııttım, neden kadın seri katillerin bu kadar az olduğunu düşündüm. Çok kolay bir iş olurdu.

Tabii ki kendimden bahsetmiyordum. Rahat hayatımı çok seviyordum, hapse girme riskini almazdım. Cinayet işlemekten de korkutmanın yolları vardı. Ama Derrick'i öldürmek çok kolay olurdu.

Kitap Kurdu

15. BÖLÜM

Derrick otoyoldan çıkıp asfaltlanmış bir yola girdi ama birkaç dakika sonra asfalt yerini kırmızı toza ve yalnızlığa bıraktı. Önümüzde birkaç türbin vardı, öne eğilip camdan iyice baktım, devasa, metal vücutları görüş alanımı doldurdu.

Sinirlerim heyecanla, belki de dönen kanatların düşük titremesiyle sızlıyordu. Nedeni ne olursa olsun, harika hissediyordum. Buraya kayıp bir kızı aramaya geldiğim için eğlenemeyeceğim diye bir şey yoktu.

Derrick en yakındaki türbinin yanından geçti ve neredeyse görünmeyen bir patıkaya döndü. Patika küçük bir çukura indi, tekerleklerin yarattığı iki şerit yukarı tırmanarak diğer türbinin eteğinde bitiyordu. Çukurdan çıkmadan durup kamyoneti park etti.

Ellerimi çıırttım. “Şuna baksana!” dedim.

Küçük bir çocuk gibi sırtıyordu. “Demek gerçekten çok seviyorsun, ha?” dedi.

“Kesinlikle! Dönerken içeri girebiliyor muyuz?”

“Tabii. Sorun değil.”

Motoru kapatma fırsatı olmadan arabadan inip kuleye baktım. Kanatların sesi devasa, mekanik bir kalp gibiydi, içimi mutlulukla dolduruyordu. “Hadi!” diye seslendim alçak tepeyi tırmanırken.

Arkamdan anahtar şangırtısı duydum ve Derrick yanımdan geçip merdivenlere benden önce çıktı. Peşinden gittim, kendimi eğlendirmek için metal basamaklarda olabildiğince ses çıkardım. On iki basamak vardı, temelin oldukça üstüne çıkmıştık.

Doğru anahtarı bulmaya çalıştığı sırada dönüp etrafı inceledim. Haklıydı; bu yüksek noktadan otoyol zar zor görünüyordu. Kamyonetinin yoldan görünmediği kesindi. Bizi kimse yakalayamazdı.

“Hazır mısın?” diye sordu kilit açıldığı sırada.

“O kadar hazırım ki.”

“Hiçbir şeye dokunma. Buradan çok voltaj geçiyor,” dedi ve metal kapıyı ardına kadar açtı.

Kollarımı açtım, ellerimi ve yüzümü zafer edasıyla gökyüzüne kaldırdım. Bu sırada Derrick içeri girdi. İstedigimi elde etmeye bayılıyordum. Sonra kendimi toplayıp peşinden gittim ve havalı, beyaz canavarın içine girdim.

Gördüğüm ilk şey dolap raflarına benzeyen bir şeylerdi. “Şebeke eviricisi,” dedi yanlarından geçtiği sırada; sonra dönen kanatların yarattığı elektriği farklı türden bir elektriğe dönüştürdüklerini, böylece merkeze gönderilebildiğini anlatmaya başladı. Benim duyduğum tek şey ise sızlayan enerjidi.

“Çok gürültülü!” dedim.

“Kulaklarına koruma tak,” dedi bir rafa doğru uzanarak ama kafamı iki yana salladım.

“Hayır, sevdim!”

“Sen bilirsin.”

Dolapların ötesine geçtik ve üstünde birçok numara olan bir kontrol paneli gördüm. Yukarı çıkan spiral merdiven olmaması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Yüksek bir tavan vardı o kadar. Devasa metal kutuya işaret ettim. “Bu nedir?” diye sordum.

“Asansör.”

“Asansör mü var?” dedim ve aceleyle kapısına yaklaştım ama bana kafasını sallıyordu. “Türbin çalışmadığı zaman kullanılabilir, yoksa güvenli değil.”

“O zaman kapat, olmaz mı? Beni zirveye çıkarsan?”

“Asla olmaz. Durdurursam ana istasyona benim kodumla sinyal gider. Her şey kayda geçer.”

“Aaaaa. Lütfen?” dedim ama kasılmış çenesinden olmayacağını anlamıştım. Elde edemeyeceğim bir şey için yalvarmak istemiyordum, bu yüzden devam edip duvara tırmanan metal merdivene tutundum. Artık robotun gerçek kalp atışlarını iliklerime kadar hissediyordum.

Keşke kafamı kaldırdığımda kan donduran yüksekliğini görebilseydim ama merdiven sadece üç metre yukarıdaki bir platformdan sonra kayboluyordu. “En azından şuraya çık-sak?” diye bağırdım.

“Tırmanma ekipmanı lazım.”

“Şurası için mi? Bir şey olmaz. Arkamda durursan beni tutarsın zaten.”

Gözleri kapıya gitti, sonra merdiveni inceledi. Çenesi biraz önceki kadar kasılmamıştı.

“Hadi,” dedim. “Bizden başkası yok. Sıkı tutunacağıma söz veriyorum, Derrick.”

İkimiz de şu anda penisini düşündüğünü biliyorduk ama iradesini konuşTURARAK bir an için tereddüt etti. “Orada çok bir şey yok,” dedi.

“Bence yine de eğlenebiliriz.”

Ona tuhaf şeyler hissettiriyormuşum gibi ayaklarını aralardı ama sonra kafasını evet anlamında salladı. “Tamam. Ama yavaş ve dikkatli çık,” dedi.

“Kesinlikle.”

Kendimi olabildiğince yavaş tırmanmaya zorladım, kırımın altındaki Derrick’e gülümsedim. O da gülümsedi ve tırmanmaya başladı. Sonra gri, metal bir zemine ulaştım, ayağa kalkıp kafamı kaldırdım.

“Evet,” diye tısladım zevkle. Şimdi on, on iki metre kadar yukarıyı görebiliyordum ve çok heyecanlanmıştım.

Derrick beklediğimden daha becerikli bir şekilde yanıma tırmandı ama onu görmezden gelip etrafı inceledim. Pek bir şey yoktu. İçlerinin yedek parçalarla dolu olduğunu tahmin ettiğim birkaç kutu ve duvarlara tırmanan birkaç kablodan ibaretti. Üstümüzdeki platformda asansörün durması için boşluk vardı ama ondan sonrası karanlıktı.

Dönüp Derrick’e minnet dolu bir şekilde gülümsedim. Artık düzgün bir zeminde durduğumuz için tahminimin doğru olduğunu gördüm. Bir altmış beş boylarındaydı, belki biraz daha kısaydı ama kemikleri biçimliydı. Çirkin değildi

ama yakışıklı da değildi. Açık konuşmak gerekirse göze çarpan hiçbir yanı yoktu.

“Şey...” dedi yanakları kızardı ve ellerini ovuşturdu. “Tur için teşekkür alacak mıyım?”

“Teşekkür?” dedim kafam karışmış gibi. “Tabii ki! Çok teşekkür ederim. Harika vakit geçiriyorum.”

“Ben de,” dedi ve birbirimize bakıp gülümsedik. Bir süre sonra dudakları somurtmaya dönüştü. “Ben şey diye düşündüm...” dedi duraksayarak, devam edemeyecek kadar utanıyordu, boşluğu benim doldurmamı bekliyordu. Ama ben endişelenip huzursuz bir sessizliği dolduracak türden bir kız değildim, bu yüzden bekledim. Ve beklemeye devam ettim. Ta ki kaşlarını kaldırıp kasıklarını işaret edene kadar.

Neredeyse kahkahalara boğulacaktım çünkü kibarca penisi üstüne oturmamı istiyor gibi görünüyordu. Zavallı Derrick. Bu kadar ahlaksız bir etkileşime alışık olmadığı belliydi ama elinden geleni yapıyordu.

O sırada gördüm. Penisini değil, gerçi önümde duruyordu. Gördüğüm şey bundan harika bir çıkış yoluydu. Bunca zamandır kolay lokmaya oynuyordum; evet, penisinden bahsediyorum. Ama hem eğlenip *hem de* Luke ile ilişkiyi korumayı başarabilirdim. Bu çok daha zorlu bir heyecan kaynağı olurdu.

Belki de tamamen yerleşmem gerekmezdi. Belki istediğim her şeye sahip olup sıkıntıdan ölmemem mümkün olabilirdi.

Türbinin sesi arasında şaşkınlıkla bağırarak gözlerimi kocaman açtım. “Sen yani...? Şey...ne diyeceğim bilmiyo-

rum, Derrick. Ben İsa'nın yolundan yürüyen bir kıyım. O benim kurtarıcıım! Yani...onu...evlenene kadar yapamam. Doğru değil."

"Ha?" dedi boğuk bir sesle.

"Derrick, Efendimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'e inanmıyor musun?"

"Tabii ki! Tabii ki inanıyorum!"

"İyi. O zaman anlıyorsundur."

Pantolonunun ön kısmına dokundu, ereksiyonunu eline aldı, yüzündeki kafa karışıklığı yavaş yavaş kedere dönüşüyordu. "Ne?" dedi.

Kıvrılmış parmaklarının şeklini ve arkasındaki kütleyi görünce kaşlarım kalktı. Vay. Tüm organın şeklini gösteriyordu ve çok şaşırmıştım. Ayrıca hakkını vermek gerekiyordu, agresif davranmıyordu. Bana daha orospu bile dememişti. Sadece hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Zavallı adam, o kocaman beklentisiyle öylece dikiliyordu.

"Şey," dedim utangaç bir çekinceyle, "belki izleyebilirim?"

"Ne?" dedi. Kederini sindirmeye çalışırken başka kelime kullanamıyor gibiydi.

Söylemem gerekiyordu. "Mastürbasyon yapmanı izleyebilirim, Derrick. Yani, eğer istersen."

Dudakları aralandı, çenesi gevşedi, kaşları çatılarak hiç çarpıcı olmayan kahverengi gözleri üstünde V harfi şeklini aldı. Bir kez daha, "Ne?" dedi.

"İster misin?"

"Ben... bunu hiç yapmadım."

"Hiç otuz bir çekmedin mi? Şaşırdım. Annem bana hep erkeklerin ihtiyaçları var derdi."

“Hayır, o değil. Yani...” Yüzü domates gibi kıpkırmızıydı ama nefeslerinin hızlandığını görebiliyordum. Göz kapakları ağırlaşıyordu. Pantolonu üstünden organını sıktı. “Onu tabii ki yaptım. Tanrım.”

“Evet. Benim dokunmam yasak, biliyorsun. Rahip McAlister’a söylemem gerekir, bunu nasıl yaparım? Çok kötü bir kadın olduğumu düşünür. Ama sen tek başına yaparsan... *büyük* bir günah olmaz herhalde, değil mi? Aslında *benim* günahım bile olmaz.”

Artık tam anlamıyla nefes nefeseydi, gözleri vücudumda dolaşıyordu, ben de kendi bacaklarım arasına elimi soktuğumu fark ettim. “Beni izleyecek misin? Gerçekten mi?” dedi.

“Evet.”

Bu ufacık iki hece ona yetmişti, eli hemen kemerine gitti, tokayı açmak için hezeyanla uğraşırken metal takırdadı. Kemer açıldıktan sonra fermuarını açtı ve Hanes marka donunu indirerek büyük, beyaz balinayı ortaya çıkardı. Tamam, pespembeydi ve balina değildi ama şaşırtıcı derecede çarpıcı bir şeydi.

“Oha be,” diye bağırdım.

“Evet,” diye inledi. “Evet, baksana.”

Ufak, mülayim müdür yok olmuştu. Organını eline aldığı anda dudakları gerildi ve bedeni kamburlaştı, gurur duyulacak organına sarıldı. İhtiras onu tam bir kurt adama çevirmişti, buna bayılıyordum.

“Çok büyük!” diye bağırdım.

“Evet. Baksana. *Bak.*”

Bu zavallı adamın her günü saygısızlık görerek, görmez-

den gelinerek geçiyordu, toplum onu neredeyse hiç görmüyordu ve pantolonunda bu olağanüstü şey olduğu halde kimseye gösteremiyordu. Hayatı çok sinir bozucu olmalıydı.

Saf zevkle güldüm. “Gerçekten çok büyük,” dedim biraz övgüyü hak ettiğini düşünerek.

“Tabii ki,” dedi, artık hırlıyordu, gözleri kendi şovuna odaklanmıştı. “Baksana,” dedi. Arada sırada kafasını kaldırıp izlediğimden emin oluyordu, gerçekten de izliyordum. Türbin sesi kulaklarımda uğuldarken kimsenin fark etmediği Derrick’in hayatının en iyi gösterisini yapmasını izliyordum.

Gösteri olmasına da sevinmiştim. Katılmadığım için mutluydum. Suçlu hissedeceğimden değil, bu oyunun yeni bir seviyesiydi ve kazanıyordum.

Memnun olmamın bir nedeni de Derrick’in organı etkileyici olsa da onunla yatmak iyi olmazdı. Çünkü büyük olduğu için beceriksizdi, büyük çüklü tüm erkeklerin ortak problemlerinden biriydi. Alet çantalarında harika bir alet vardı ve görev ne olursa olsun yeterli olacağını düşünüyorlardı.

“Çok seksi,” diye hırladı, kendini sert ve hızlı bir şekilde ovuyor, amacına doğru hızla ilerliyordu. Hiç yavaştan başlayıp hızlanma yoktu, hiç kurnazlık yoktu, hiç sataşma yoktu. Bana düşünecek zaman verirse fikrimin değişeceğinden korkuyordu herhalde. Bu da birçok erkeğin seks sırasında yaşadığı problemlerden biriydi.

Ama şov şovdu, seks, güç ve elektriğin uğultusu beni heyecanlandırıyordu. Metal duvara yaslandım, titreşimlerin vücudumu sallamasına izin vererek avcumu kotuma bastırdım.

Dev robotumu elde etmiştim ve istediğimi elde etmeye bayılıyordum.

Mastürbasyon yapmak için elimi pantolonumdan aşağı indirmeye başladım ama Derrick beni görünce, “Tanrım,” diye boğuk bir sesle inledi ve her şey bitti. Gri metal zemine gülünç, pis bir leke bıraktı. “Tanrım, tanrım,” diye boğuldu, zayıf bedeni titredi, yüzü komik bir şekilde çarpıklaştı. Parmaklarım daha hedefine bile ulaşmamıştı.

“Ah, Derrick,” diye iç geçirdim hayal kırıklığıyla, elimi çektim. Kendi sağ elini bile kontrol edemiyorsa yaşayacağım tahrişe değmeyeceği kesindi. Yine harika bir karar vermiştim. Bugün çok iyi gidiyordum.

Derrick kendine gelmeye başlıyordu, kafayı yiyecek kadar azmış insanların gittiği yerden dönüyordu. Bu davranış, evrimsel açıdan çok mantıklıydı. Seks tuhaf, pis bir etkinlikti ve muhtemel sonuçlarından biri onlarca yıl onlara bağlı kalacak tuhaf bir canlı üretmektir; bu süreç kadının ölümüne bile yol açabilirdi. Tabii ki bundan zevk almak için aklımızı kaçırmamız gerekiyordu. İyi tasarlanmıştı.

Ama Derrick’in akıl sağlığı dönüyordu, bileklerine indirdiği pantolonu ve beyaz donuyla dikiliyordu. Penisini yumuşuyordu, boşalmasının acınası kanıtı ayaklarının önünde duruyordu. Ayakkabısında bir damla olduğunu bile gördüm.

“Şey,” diye homurdanarak pantolonuna uzandı, sonra lekelenmiş eline baktı. Bir an o kadar çaresiz görünmüştü ki. O kadar kafası karışık ki. Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

Sonunda özenli bir şekilde iç çamaşırını çekti, elini do-

nuna sildikten sonra pantolonunu yukarı kaldırdı. Pantolonunu lekelememiş oldu. Derrick bu yüzden müdürdü. Çünkü problem çözüyordu.

“Yukarı çıkabilir miyiz?” diye sordum kemerini taktığı sırada.

“Anlamadım?” diye mırıldandı.

“Artık biraz daha yukarı çıkabilir miyiz?”

“Hayır, güvenli değil,” dedi. Bana bir an baktıktan sonra mahcubiyetle gözlerini kaçırdı. “Önce ben ineyim, bir şey olursa seni tutarım,” dedi ve açıklığa doğru yürüdü, sonra yerde spermden yaptığı Pollock portresine baktı. Yine donup kaldı. Ne yapacağını bilemiyordu.

“Kurur,” dedim. “Endişelenme.”

Tüm yüzü kıpkırmızı kesildi ama yerdeki pisliğin etrafından dolanıp merdivene yöneldi.

Keşke tüm olayı kaydetseydim. Fark etse izin verir miydi? Muhtemelen daha da azardı ama hemen pişman olurdu, sonra telefonumu elinden almam gerekirdi. Daha ellerini bile yıkamamıştı.

Son birkaç santimetreden yere zıpladığını duyduğumda ben de merdivenden inmeye başlayıp “Elveda, favori türbinim,” dedim tepemdeki boşluğa. Merdiven demirini okşadım. “Seni özleyeceğim.”

Zeminin sağır edici uğultusuna dönmüştü, Derrick gözlerini kaçırıp kapıyı işaret etti ama işaret parmağımı kaldırdım. Etrafımda dönüp her şeye bakmak için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Sonunda ona göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedim.

“Teşekkür ederim!” diye bağırdım dışarı çıkmadan önce.

Gün batımının başlangıcına çıktım, sonra merdivenlerden hızla inip tepeden aşağı geçtim ve dönüp kanatların turuncu gökyüzüne karşı dönmesini izledim. Robot askerim güzel ve hâlâ acımasızdı. Derrick yanıma gelmeden önce telefonumu çıkarıp birkaç fotoğraf çektim, böylece bu gücü sonsuza dek yanımda saklayabilecektim. İlk fotoğrafta tepeden inen Derrick’in üst gövdesini de çekmiştim ama yüzünü saklamak için elini kaldırmıştı.

“Gidelim,” dedi sert bir şekilde. İhtiyacını giderdiği için ciddiyetle konuşuyordu, hiç çekicilik kalmamıştı. Tam bir saçmalıktı.

İnsanlar hep kadınların manipülatif olduğunu söylüyordu ve ben bu yeteneğimle gurur duyuyordum ama erkeklerin sürekli olarak seks için kadınları manipüle etmesi normal karşılanıyordu. Tabii ki onlar yaptığına adına manipülasyon *denmiyordu*. Sinsilik de *denmiyordu*. Sapkınlık, yanıltıcılık ve hatta yalancılık bile *denmiyordu*. Öyle olması gerekiyordu. Seks yapmak istiyorlardı ve uğrunda her şeyi yaparlardı.

Tatlı dilli konuşuyorlar, yalan söylüyorlar, sevgi gösteriyorlar ve seninle gerçek anlamda *ilgileniyorlardı*. Güzelsin, zekisin ve gelecek vaat ediyorsun! Bu bir şeylerin başlangıcı olabilir. Bu *her şey* olabilir: *Seni görmek için zaman ayıracam. Dışarı çıkacağız. Yemeklerinin tadına bakacağım. Çok eğleniyorum!*

Hepsi boşalana kadar. Sonra hiçbir şey kalmıyordu.

Sonra: *Neden bu kadar sıkboğaz ediyor? Ben seks yap-*

mak istiyordum o kadar. Neden konuşmaya devam edip durumunu tuhaflaştırıyor? Neden sesini kesip gidemiyor? Zalim bir manipölasyondur ve sürekli yapıliyordu adına da normal hayat deniyordu. Sesini çıkarma, kaşar, ne istediğini biliyordun.

Çenemi kasıp arkasından kamyonete yöneldim. Kapımı açmadı. Hatta önce binip motoru çalıştırdı, gitmek için sabırsızlanıyordu.

Ona yalan söylemiş ve onu kullanmışım ama en azından sonrasında sahte kibarlığıma devam edecek kadar nezaket gösteriyordum. Tanrım. Tam canavardı.

Pikaba binip kapıyı kapattıktan sonra ben daha kemerimi takmadan geri gitmeye başladı. “Şimdi nereye?” diye sordum arkadaş canlısı bir tonda.

“Dönmem lazım,” diye homurdandı; sonra beni susturmak için müziğin sesini açtı.

Olamaz, Derrick. Bu inanılır gibi değil.

Çenemi kasarak patikadan geri geri gittiği süre boyunca müziğini dinledim. Normal hayatının son birkaç saniyesi boyunca sessizliğini korumasına izin verdim. Hatta patikadan çıkıp otoyola girdiğimizde ona hafif, utangaç bir şekilde gülümsedim bile.

Ama Derrick ileriye bakmaya devam ediyordu, çenesi acımasız bir çizgiye evrilmişti.

Ona gri, acınası, sonu gelmeyen hayatının en iyi gecesini yaşatmışım ve şimdi bana trip mi atıyordu?

Otoyolda hızlandığı sırada müziğin sesini kısıtım. En azından bana bir an bakmaya tenezzül etti.

“Derick,” dedim çekingen bir şekilde. Bir anlığına uzanıp bacağına dokundum.

“Evet?”

“Düşünüyorum da,” dedim sonra nefesimi tutmayı abartarak geri kalanı bir nefeste söyledim. “Sence evlensek mi?”

“Ne?” dedi ve kamyonet yana doğru sallandı, ülkenin bu kısmında bariyer diye bir şeyin varlığından haberleri yoktu. Dikkat etsene. “Ne?” diye inledi tekrar.

“Evet! Yaptığımız o şeyden sonra! Orada! Çok yaramazdı...*hem de çok*...durumu düzeltmek için evlenmemiz gerekir.”

“Yaptığımız mı?” dedi neredeyse bağırarak. “Sana dokunmadım bile!”

“Biliyorum ama...kesinlikle günahtı. Sen kendine dokundun, ben izledim ve ben de...işte...*orama* dokundum,” dedim gözlerimi büyüterek. “Ve...hoşuma gitti, Derrick,” dedim.

Alını içeri doğru çöküyor gibiydi, kaşlarını yemeye çalışıyordu. Dudakları ıslak, karanlık bir çukurun etrafında kıvranan harika bir ovaldi.

Eline uzanmaya çalıştım ama elini çekti.

“Manyak orospu! Ben evliyim! Tanrım! Ne saçmalıyorsun sen?”

Şaşkınlıkla nefes çektim ve tersine çığlık atıyormuşum gibi kamyonetteki havayı tükettim. Derrick, seni pis, ikiyüzlü it. Bu ne cüret? “Hayır!” diye bağırdım. “Evli değilsin! Olamazsın! Yüzüğün bile yok!”

“Güvenlik önlemleri yüzünden takmam yasak!” dedi.

Artık bağırmaya geçmişti, şakağı üstünde zonklayan damarında ter damlaları birikiyordu. “Eşim ve bir bebeğim var, manyak!”

“Ah! *Ah!*” Lekelenmiş ruhum kelimeleri kederle bağınyordu. “O zaman benimle neden *öyle bir şey* yaptın? *Tanrım!*” dedim yüzümü ellerimle kapatıp ağlayarak. “Derrick! *Derrick!*”

“Ben...şey...hataydı. Hata yaptım. O kadar.”

“Günah işledim. Yüce Tanrım, günah işledim ve cehenneme gideceğim. Sen de. Özellikle sen! Zavallı, tatlı eşin. Bunu nasıl atlatacak?”

“Bilmeyecek! Söylemeyeceğim! Kimse söylemeyecek!”

“Benimle yemeğe çıkacaktın. Takılırsız dedin. Sevgiliyiz sandım, Derrick! Bir de eşin ve minik, tatlı bir bebeğin mi var?” dedim. Keder ve ihanetle inliyordum, konuşmaya çalışınca sesimi yükselttim. Bir süre devam ettim ama yavaş yavaş hıçkırıklarım azaldı.

“Üzgünüm,” dedi çaresizce. “Özür dilerim. Daha önce böyle bir şey yapmamıştım. Senden de hoşlandım. Yemin ederim. Evli olmasam...kendimi kaybettim, o kadar.”

Gerçek gözyaşı döküyormuş gibi burnumu çektim ama gözyaşı dökmekte başarılı değildim. Hiçbir zaman olmamıştım. Kendimi toparlamak için yüzümü koluma siliyor gibi yaptım. “Evli olmadığını düşüneneğimi biliyordun. *Biliyordun, Derrick,*” dedim.

“Hayır, öyle düşünmedim, Tanrı şahidim olsun.”

Diğerlerinin üstüne bir günah daha mı ekliyordu? Cık cık. “Tanrı hep izliyor. Neden kendini böyle alçaltıp kutsal yeminini bozdun? İzin verseydim *seks* yapacaktık!”

“Ben... üzgünüm. Yemin ederim ki üzgünüm. Eşim hep yorgun. Bebek daha üç aylık. Yapmadık... uzun zaman oldu. Sen de...”

Önünde miydim?

“İyiydın,” diye bitirdi zayıf bir şekilde.

“İyiyim zaten!” dedim somurtarak. “Yine de beni arayacak mısın?”

“Ne?”

“Arada konuşalım diye arayacak mısın?”

“Ben... Evet. Olur. Numaranı yaz. Ararım.”

Konsoldan bir kâğıt alıp rastgele numaralar yazdım. “Söz mü?” diye sordum.

“Evet.”

“Güzel. Teşekkür ederim. Bir çözüm bulacağız. Gerçekten.”

Dilini yutuyormuş gibi tuhaf bir ses çıkardı. Ben gülümseyip sonunda eteğine ulaştığımız kasabanın parıldayan ışıklarına baktım.

Derrick, çakıllı otoparka girip diğer kamyonetlerden uzakta durdu. Motoru kapattı ve birkaç saniye boyunca sinir bozucu bir sessizlik içinde oturduk. Yarattığım probleminden kurtulmak için beni boğmaya karar verdiği an olabilirdi. En azından boğmaya çalışabilirdi. Doğrudan gözlerine saldırırdım ve en az iki santimlik tırnaklarım vardı. Ayrıca çantamda bıçak taşıyordum.

“Ben döneyim,” dedi bana saldırmak yerine.

“Tamam. Bu akşam arayacak mısın?”

“Evet. Evet, arayacağım.”

“Görüşürüz, Derrick!” dedim ve kapımı açıp aşağı inme-

ye başladım. “Ha,” dedim son dakikada, ayaklarımı krom basamaktan indirmeden. “Yeni kiralama şirketinin adı ne?”

“Anlamadım?”

“Vinci kiraladığınız şirket.”

“Şey. Galiba Dayson’s ama?”

“Güzel,” dedim. Başka bir şey bulamazsam onlarla iletişime geçebilirdim.

Neşeli bir şekilde kiralık arabama yürüdüm. Akşam yemeği yememiştim ama dışarıda yiyemeyecek kadar uykuluydum, lezzetli bir şey alıp odama götürmeye karar verdim. İyi bir kitap ve iç çamaşırımla akşam yemeği. Ne kadar güzeldi.

Otoparktan çıktığım sırada iyi seçenekler arıyordum ama gözlerim karanlıkta bara doğru yürüyen bir figüre ilişti. Yanından geçerken penceremi indirdim. “Görüşürüz, Derrick! Merak etme, fotoğrafları internete koymayacağım!” dedim. Görüş alanımdan çıkarken olduğu yerde kaldı, telefonumu kaldırıp birkaç fotoğraf çektiğimi hatırladı.

Derrick bir daha yabancı kadınlarla flört etmeyecekti, bu da uzun süreçte hayatı için iyi olacaktı. Özellikle de işi yüzünden seyahat etmeye devam ederse. Dürüst olmak gerekirse bu dersi alması gerekiyordu. Dikiz aynasına bakıp tekrar el salladım.

Peki ben bu gece ne öğrenmiştim? Roy Morris hakkında daha çok bilgi edinmiştim, sırf bu bile macerama değerdii ama kendim hakkında da derin ve önemli bir şey hissetmiştim. İyi ya da dürüst olmam mümkün değildi ama belki de sadık olabilirdim? Sadık tanımı... normalden daha geniş

olduğu sürece. Yani asıl soru şuydu: Bu, denemeye devam etmek istediğim anlamına mı geliyordu?

İçinde Popeyes olan bir benzin istasyonundan geçtim ve burada karar kıldım. Minneapolis'te kırmızı barbunya ve pilav bulmak kolay değildi. On beş dakika sonra odama dönmüş, akşam yemeğimi yiyordum. Bir sonraki on beş dakikada da televizyonda zap yapıyordum. Odaya girerken biraz daha kurabiye almam gerekirdi. Dünden kalan kurabiye sertleşmişti.

Tuhaf ve huzursuz hissediyordum, bir çeşit uçurumun önünde duruyor gibiydim. Tekrar giyinip dışarı mı çıksam diye düşündüm. Belki de mola tesisine gidip Kayla hakkında birkaç soru daha sorabilirim, Roy Morris hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışabilirdim.

Bu adam Kayla'nın başına ciddi bela açmış olabilirdi. Futbol adamı köşeye sıkışmıştı. Para karşılığı seks kadar basit bir şey değildi. Gençlik danışmanının başka bir eyalete kaçmasına neden olacak bir şey de değildi.

Küçük Köpek ve Kayla, erkeklerden haraç kesiyordu ise Roy Morris gibi birine bunu yaparak başlarına bela almış olabilirlerdi. Kardeşinin serveti ve siyasi kariyeri riske girerdi, bu dünyada çok daha önemsiz şeyler için öldürülen kızlar vardı. Morris gibi bir adam benim için bile tehlikeli olabilirdi ama bu hoşuma gidiyordu. Elinden geleni ardına koyma, şerefsiz.

Kalkıp ayakkabılarımı giymeyi düşünüyordum ama Luke aradı. "Hey," dedim.

"Sana hey, güzelim. Bugün esrar perdesi araladın mı?"

Sırttım çünkü güzel olduğumun söylenmesinden hoşlandığımı biliyordu. “Pek değil ama yaklaştım. Galiba Kayla seks işçisi. Pezevengini bulmaya çalışıyorum,” dedim.

“Oha. Gerçekten mi? Çok yazık. Kız daha küçücük.”

“Evet,” diye katıldım ama yıllardır çocuk olmasına izin verildiğini düşünmüyordum. Hayatta kalmayı öğrenmesi gerekmişti. Kendini korumayı. Başkalarının ona zarar vermesine engel olmayı. Ne de olsa aynı boktan aileden geliyorduk.

“Dikkatli ol,” dedi Luke kısık bir sesle. “Tehlikeli kişilere bulaşmış gibi. Canın yansın istemiyorum.”

“Beni sevdiğin için mi?” diye sordum.

“Evet. Seni seviyorum.”

“Bu akşam sana başka bir adamla flört ettiğimi söylesem?” dedim. Bu tuhaf ruh hali etrafa saldırmama neden oluyordu. Ateşe körükle gidip onu tepki vermeye zorlamak istiyordum.

“Bence ilgi görmek istiyorsun, o yüzden beni kıskandırmaya çalışıyorsun.”

Vay be. “Konuşma!” diye bağırıp kıkırdadım.

“Haklı mıyım?”

“Konuşma,” diye tekrarladım ama sonra ekledim. “Belki. İşe yaradı mı?”

“Biraz. Başka ne yaptın?”

“Ona dokunmadım, sormadan söyleyeyim.”

“Öyle mi? Dokunmak istedin mi?”

“Meh. Çok az.”

“O sana dokunmak istedi mi?”

“Çok.”

“Şaşırmadım,” dedi ve gülümsediğini duyunca ben de gülümsedim. “Geçen sene karşılaşmamızı hatırlıyor musun?” diye sordu. “Şehirde hani? Gördüğüm en seksi kadındın. Kendinden o kadar emindim ki. Beni çok korkuttun ama seni aklımdan çıkaramadım.”

Tam anlamıyla koltuklarım kabarmıştı, yatakta gerindim, ayak parmaklarımı kastım, sırtımı dikleştirdim. “Öyle mi?” dedim.

“Yüzde yüz öyle. Evet, kıskandım. Ama hayır, şaşırmadım. Sen panter gibisin, Jane. Vahşi ve çok güzel. Başka erkeklere dokunmanı kesinlikle istemiyorum ama halinden memnun bir ev hanımı olabileceğini de düşünmüyorum. Senden bunu istemiyorum. Bunun farkında mısın?”

“Pek değil,” dedim. Daha da kıskanmadığı için hafiften kızmıştım ama beni bu kadar tanımasına heyecanlanmıştım... ve hâlâ daha fazlasını istiyordu. “Seni aldatmama izin verir misin?” diye sordum.

“Benim seni aldatmama izin verir misin?”

Luke’un zayıf bir taklidi pompaladığı gözümün önüne geldi ve cinayet işleyecek kadar sinirlendim. O benimdi. Gerçekten benimdi ve onu bırakma hayallerim saçmalıktı. “Hayır,” dedim.

“O zaman hayır, aldatmana izin vermem. Uçkuruna sahip ol, Jane,” dedi. Kıkırdadım çünkü gerçeğe çok yaklaştı. “Ama sen cinsel bir varlıksın. Yani, *gerçekten* cinsel bir varlık,” dedi. Bir an kendini bununla oyaladı ve mırıldanarak küfretti, ben de güldüm. “Bazen sert seviyorsun,” diye mırıldandı.

“Gerçekten öyle.”

“Yani eve döndüğünde bana yaptıklarını anlatırsın, ben de başına büyük bir bela açarım. Olur mu?”

O kadar çok sırtıyordum ki yanaklarım acıyordu ve bedenim ani bir azgınlıkla titriyordu. “Söz mü?” dedim.

“Evet. Ayrıca dikkatli ol. İsteddiğinden daha büyük bir öfke olabilir.”

“Öyle bir şey imkânsız, aptal.”

“Bazen aklımı kaçırdığımı hissediyorum. Ama güvenlik kelimesi belirleriz.”

“İhtiyacım olmaz,” dedim. “Tanrım, çok azdım.”

Boğuk kahkahası acı izleriyle doluydu. “Seni kaybetmek istemiyorum, Jane. Seni *tutmak* istiyorum. Bunun için çaba-
lıyorum. Senin gibi kimse yok,” dedi.

“Doğru,” dedim.

“Yani barıştık mı? Her şey yolunda mı?”

“Belki ama şimdilik sus, Luke. Duygulardan bahsetmek istemiyorum.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Seks yapmak istiyorum.”

Her zamanki büyülü kelimeler. Ve abrakadabra, işe yaramışlardı.

16. BÖLÜM

Sabah 5'te uyandım çünkü Luke ile müstehcen konuşmamızdan sonra hemen uyumuştum. Herhalde onca heyecandan yorgun düşmüştüm.

Dışarıdan konuşma ve ayak sesleri yükseliyordu, pencereden baktığımda iç bahçenin odalarından çıkan adamlarla dolu olduğunu gördüm. Vay be. Bu adamlar gün doğumunu bile beklemiyordu. Şimdi kahvaltı neden gün batımından önce başlıyor anlamıştım.

Ama sert ekmek ve balçık gibi et sosu istemediğim için hızlı bir duş aldım, hazırlandım ve botlarımı giydim. Telefonumu kontrol ettiğimde Küçük Köpek'in cevap vermediğini gördüm. Açıkçası sinirlenmeye başlıyordum. O göt oğlanı bir yerlerde ölmüş olsa iyi olurdu.

Bol bol zamanım olduğu için Sonic'e gidip iyi bir kahvaltı aldım, sonra çalışma yerlerine gitmek için sıra olmuş petrol işçilerinin arasında kasabadan uzaklaştım. Büyük

kamyonlar arasında küçük sedanımla gidiyordum. Kendimi prenses gibi hissetmiştim.

Önümdeki gökyüzü morumsu pembeydi. Güneş, baca dumanının arkasında yükseliyordu, gelecekte yok olan dünyada gezdiğimi hissettim. Kuleye pis bakışlar atarak küçük hapsehane kasabasına ve ötesine doğru sürmeye devam ettim.

Çocukları gafil avlamakla uğraşmak yerine Küçük Köpek'in tepedeki malikânesine gittim. Yirmili yaşlarındaki ot bağımlılarının kilit kullanacak sağduyuya sahip olmadığını düşünerek ön kapıya yaklaştım. Bingo. Kapı sessiz menteşeleri üstünde döndü, içeriye girip istediğimi yapabilirdim.

Bir an karanlıktaki evi, esrarın ve şerbetçiotunun nemli, ısrarcı, acı tatlı kokusunu içime çektim. Yemek odasında tıkrıdayan guguklu saatin sesini dinledim. Havasız ortamdan haftalardır cam açmadıklarını anlamıştım.

Gözlerim alıştıktan sonra evin içine doğru ilerledim. Koltukta, ezilmiş bira kutusu fırtınasının arasında uyuyan bir adam vardı ama aradığım bu değildi, bu yüzden yürümeye devam ettim. İlk yatak odasına geldiğimde kapıyı araldım ama içeride başka bir adam vardı ve bir kadın bulmayı başarmıştı. Ama Kayla değildi. Bu kızın cildi kahverengiydi ve siyah saçları bukle bukleydi.

Kapıyı kapatıp ana yatak odasının açık kapısına doğru ilerledim ve kapıyı arkamdan kapattım. Etraf karanlık olduğu için çok iyi göremiyordum, bu yüzden raylı kapıyı örten perdeleri aralayarak içeri yükselen güneşin ışıklarını aldım. Arkamı döndüğümde Nate'in çift kişilik yatağa eşofman altı ve kolsuz bir tişörtle uzanmış olduğunu gördüm. Demek

Küçük Köpek hâlâ eve gelmemişti. Nate pek endişeli görünmüyordu. Masum bir bebek kadar kendinden memnundu, aldığı her nefesle hafif bir horultu çıkarıyordu.

Yatakta yanına oturdum ve karyolanın üstünde, kolunun yanında duran telefonunu aldım. Parmak izi kilidi kullandığını umuyordum, böylece telefonunu açabilirdim. Ekranı açtığımda bir de ne göreyim, kilit kullanmıyordu. Gerçekten de masum bir bebektir. Keşler genellikle bu kadar güven dolu olmazdı.

Mesajlarını açtığımda “KK” isimli bir sohbet buldum, tahmin ettiğim gibi, ilk gelişimde Nate ona mesaj atmıştı.

Neredesin? Bir kadın geldi. Hâlâ hayatta mısın?

Bu mesajı ben gider gitmez göndermişti ama Küçük Köpek saatlerce cevap vermemişti. Ama sonunda vermişti.

Hâlâ hayattayım. Ne kadını?

“Bak, bak, bak,” diye fısıldadım. Pezevenk Lazarus diğer taraftan geri dönmüştü.

Bilmiyorum, diye cevap vermişti Nate. Kayla’yı arıyordu.

Yalnız mıydı?

Bu soru tuhafıma gitmişti. *Polis miydi? Ya da Ne demiştii?* diye sormamış, *Yalnız mıydı?* diye sormuştu. Hmm.

Arkadaşları, Kayla kaybolduktan bir hafta sonra birisinin

gelip Küçük Köpek'i dövdüğünü zaten söylemişti. Anlaşılan yeğenime yaptığı bir şey için kaçmıyordu, o kel adamdan kaçmıyordu.

Nate ona yalnız geldiğimi söylemiş, sonra her şey yolunda mı diye sormuştu.

Saklanıyoruz işte. Umarım yakında dönebiliriz.

Biz! "İpucu, ipucu," diye sessizce şarkı söyledikten sonra önceki mesajları inceledim. Küçük Köpek bu ay gerçekten pek ses çıkarmamıştı. Bu mesajlaşmadan önceki son konuşma iki hafta önceydi, Nate'den elbise ve zulaya sakladığı parayı getirmesini istemişti.

Yarı yolda buluşalım. Enid iyi mi?

İlginç. Paralı otoyolu kullanmayıp tali yollardan gidersen Enid kasabası Tulsa yolunun tam ortasındaydı. İçimden bir ses Küçük Köpek'te otoyol kartı olmadığını söylüyordu.

Olur sorun değil. Ne oluyor?

O adam geri geldi mi?

Hayır.

Tamam, Enid'de anlatırım.

Hım. Nate bildiği her şeyi anlatmamıştı. Omzunu dürtüm. “Hey, Enid’de buluştuğunuzda Brodie ne anlattı?” diye sordum.

Yastığına doğru mırıldandı, bu iğrenç eve bir kez daha gelmek zorunda kaldığım için kızgındım, bu yüzden elimi kaldırıp kışına hızla indirerek tatmin edici bir şaplak sesi çıkardım. “Uyan,” dedim.

Nate inleyip arkasını döndü, konuşmadan bağırdığı sırada bir an havada asılı kalmıştı sanki.

“Brodie sana Enid’de ne anlattı?” diye tekrarladım. “Görüşüğünüzü biliyorum, yalan söyleyeyim deme.”

“Ne oluyor be? Sen kimsin?”

“Ben bir hanımefendiyim. Bu sefer eğlenmeye de gelmedim. Bildiklerini hemen anlat yoksa hayatını mahvederim. Yapacağım ilk iş şerifi arayıp evdeki tüm uyuşturucuları bildirmek olur. Onlara uyuşturucu sattığını söylerim. Hapiste de konsol oyunu yok, *Nate*.”

Artık korkacak kadar uyanmıştı, gerileyip karyola başlığına dayandı, eli çarşafın arasına girip çıkıyordu. Telefonu kaldırdım. “Bunu mu arıyorsun?” diye sordum. Cevap vermeyince diğer elimde yanımda getirdiğim bıçağı gösterdim. “Yoksa böyle bir şey mi arıyorsun?”

“Aah,” dedi acıyla ve sesi duyunca aniden kıkırdadım.

“Brodie’nin Enid’de anlattıklarını anlat yeter. Bir şey yok.”

“Enid mi?” dedi nefes nefese. “Şey. Onu döven adam geri geldi mi diye sordu, ben de hayır dedim.”

“Başka? Yalan söyleme yoksa bir daha uyandığında başında beni bulursun. Ben öyle bir anda beliririm.”

“Tanrım,” diye inledi. “Bilmiyorum. Kayla’nın sıçtığını söyledi. O kadar. ‘Kayla sıçtı, saklanmamız lazım’ dedi.”

“Yani birlikteler mi?”

“Sanırım.”

“Peki onun pezevenkliğini mi yapıyordu?”

Nate gülünç derecede yüksek bir sesle yutkundu. “Öyle denebilir. Yani, tuhaf bir olaydı,” dedi.

“Nasıl tuhaftı?”

Nate elini eşofmanın önüne bastırdı. “İşeyebilir miyim? Altıma yapacağım,” dedi.

“Umurumda değil. Sifon tankında silah falan saklıyorsunuzdur. İstiyorsan altına yap.”

Kafasını sallayıp tekrar yutkundu. “Brodie eskiden onun pezevengi olduğunu söylüyordu. Ama yanındayken öyle davranmıyordu. Ama ona *verdi* mi onu bile bilmiyorum. Ayı bir odada yatıyordu ve tüm otunu içiyordu,” dedi.

“Ama Brodie onu pazarladığını iddia ediyordu.”

“Evet.”

“Tulsa’da mı kalıyorlar?”

“Evet ama nerede olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim. Başka bir şey söylemedi,” dedi. Hortumdan çıkan suyu durdurmak ister gibi organını sıkıyordu.

Bıçağı kasıklarına doğrulttum. “Başka ne biliyorsun?” diye sordum.

“Hiçbir şey! Yemin ederim! Brodie üç hafta önce evime geldi, yüzü mahvolmuştu. Dudağı patlamıştı, gözü morarmıştı. Bana kaçması gerektiğini söyledi, istersem evinde kalabileceğimi ama döneceğini söyledi. Başka bir şey bilmiyorum!”

“Kayla’nın canını yaktı mı? Onu kaçırdı mı? Onu birilerine sattı mı?”

“Bilmiyorum. Kayla’nın kaybolduğu gün bir günlüğüne kasabadan çıkmıştı. Belki onu bir yere götürmüştür, belki de yalan söylüyordu, belki de kötü bir şey oldu. Gerçekten bilmiyorum!”

“Tamam. Onu döven adamla ilgili ne söyledi?”

“Hiçbir şey!”

“Morris adında bir adam olabilir mi? Roy Morris?”

“Bilmiyorum, yemin ederim!”

“Öf. İyi. Telefonunu kullanmam lazım. Evde kalırsan ve saçma bir şey yapmazsan kapının önündeki posta kutusuna bırakırım.”

“Posta kutusu,” diye tekrarladı, kafasını şiddetle sallıyordu.

“Uslu duracak mısın?”

“Evet. Usluyum. Posta kutusu. Tamam.”

“Peşimden gelme.”

“Gelmeyeceğim. Yemin ederim.”

Telefonunu aldım, daha kapıdan çıkmadan önce ayaklarının yere vurduğunu ve hızla tuvalete koştuğunu duydum. Kahramanlık yapmaya çalışmasın diye kapıların yanından geçip menteşelerin yanındaki açıklıkta bekledim. Silahla çikarsa çelme takıp kafasına tekme atacaktım.

Ama Nate kahramanlık yapmıyordu. Şiddetli sidik sesini duydum, sonra rahatlayarak iç geçirdi. Hızla koridordan ilerleyip evden çıktım ve arka kapıyı kibarca arkamdan kapattım.

Arabama bindiğim sırada evi dikkatle inceledim, sürdü-

ğüm sırada sürekli dikiz aynasına baktım ama kapı hiç kıpırdamadı.

Bir şey yapmadığı ve biraz komik olduğu için posta kutusunun önünde durdum; Küçük Köpek'e onun telefonundan bir mesaj gönderdikten sonra sözümü tutacaktım.

Kadın geri geldi! Devasa bir adamlal Şimdi çıktılar!

Birkaç saniye bekledikten sonra ilk mesaja uyanmamıştır diye Ne oluyor lan yazdım.

Sonunda *nokta nokta nokta* işaretini gördüm ve Nate'in telefonu titredi.

Siktir! Ne söyledin????

Telefon ikonuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. “Merhaba, Bay Küçük Köpek,” dedim açınca. “Kapatma.”

“Siktir!” diye inledi. “Kimsin?”

“Kayla'nın akrabasıyım, hukuk diplomam ve seni yakalayıp reşit olmayan bir çocuğu pazarlamaktan hayatın boyunca hapse gönderecek param var. Şu anda nerede olduğunu söyle yoksa mesajlarını takip ettiririm ve saklanabildiğin tek yeri de yok ederim,” dedim bir an durup sesime gülümseme ekleyerek. “Sonunda tanıştığımıza sevindim, Brodie.”

“Nerede bilmiyorum!” diye çığlık attı.

“Göt gibi yalan söyleme, Brodie. Tulsa'da olduğunu biliyorum; adresin lazım o kadar. Bana adresini vermezsen o kel adama bildiklerimi anlatıp seni bulmama yardım etmesini isterim. Öyle mi yapayım?”

“Siktir git!” diye şansını denedi ama korku, savunmasını zayıflatmıştı.

“Roy Morris’in numarası elimde, Brodie. Ararsam Tulsa’da olduğunu öğrenir.”

“Bin dolar istiyorum,” dedi aniden.

“Sana bin dolar vermem, Brodie.”

“Beş yüz. Beş yüz verirsen adresi söylerim. Senin olsun. O aptal karı başıma bela açmaktan başka bir boka yaramadı. Sikerler böyle işi.”

“İki yüz veririm ama oraya geldikten ve iyi olduğunu gördükten *sonra*.”

“Anlaştık.”

“Bu akşam orada olurum. Olduğun yerden kıpırdama yoksa anlaşıyor yatar.”

Bana verdiği adresi yazdım ve gelecekte mesajlarıma cevap vermesi konusunda onu uyardım. Sonra kibarca arabamdan indim ve kırmızı ahıra benzeyen posta kutusuna Nate’in telefonunu bıraktım.

Minyatür ahıra arkamı dönerken yolun diğer tarafından bana doğru gelen siyah arazi aracını fark ettim. Yaklaştığı sırada direksiyonu tutan iri, kel adamla göz göze geldik.

Çok ilginç. Korkunç, gizemli adamı sonunda görmüştüm.

Nate’in telefonunu alması artık imkânsızdı. Arazi aracı geçtiği sırada posta kutusunun içinden telefonu kaptım, sonra arabama geçip kamyonetin dönmesini izledim. Zevk alacaksa beni takip edebilirdi. Ben kamerası ve hukuk diploması olan koca bir kadındım, polislere gitmeye korkacak ucuz bir dolandırıcı değildim.

Otel odamı toparlayıp ufka doğru yol almadan önce bir yere daha uğramam gerekiyordu. Tulsa'da seçebileceğim birkaç lüks otel olmalıydı.

Arazi aracı otoyola kadar peşimden geldi, hemen arkamda değildi ama arada mesafe bırakmakla da uğraşmıyordu. İki olasılık vardı. Ya Küçük Köpek başlarını Roy Morris ile belaya sokan bir fikir bulmuştu ya da Kayla bulmuştu. Kayla'nın bulduğunu umuyordum çünkü Küçük Jane onun yaşındayken böyle yapardı. Ama kararları veren ve dayakları yiyen Brodie'ydi, o yüzden ne olduğunu anlamak zordu.

Futbol koçunun baskı altında söylediklerini düşününce, Kayla ya da Brodie'nin reşit olmayan bir kıza seks için para verdikten sonra ona şantaj girişiminde bulunduğunu tahmin ediyordum. Aynısını Bay Morris'e de yapmış olmalılardı, batan şirketinin arkasında daha zengin ve daha güçlü biri olduğunu fark etmemişlerdi.

Dev Keltoş bu durumun icabına bakmak istiyordu herhalde. Olaya paralı mafya gibi yaklaşıyordu, paniklemiş, orta yaşlı bir adam gibi değil. Annemin izini bulmuştu, onu kullanmıştı, sonra Küçük Köpek'i bulup ağzına sıçmıştı.

Arabam eski mahallem tanıtık sokaklarına ulaştığında eski benzin istasyonuna çekip Keltoş konuşmak istiyor mu diye bekledim. İstasyona girdi ama arabadan inmedi.

Emin olmak için Roy Morris'i Google görsellerde aradım ama direksiyonun başındaki değildi. Morris ellili yaşlarında, kırılmış saçları olan bir adamdı, yuvarlak yüzündeki dudakları rahatsız edici derecede pembeydi. Baktığım reklam fotoğrafında gülümsüyordu ama gülümsemesi arkadaş

canlısından çok kibirli ve kendini beğenmiş bir gülümse-meydi.

Arabanın motorunu kapatıp dışarı çıktım, bu durumu hal-letmek için iyi bir yer olduğunu düşünüyordum. İşe giden insanlar benzin ve kahve almak için sık sık uğruyordu, bu yüzden beni burada vuramazdı.

Arazi aracındaki adam telefonuna bakıyordu ve yaklaştığımı fark etmedi. Penceresine tıkladığımda zıpladı, telefonumu kaldırıp yüzünün fotoğrafını çektim. Ağır kaşları düşen demir bir perde gibi çatılınca gülmeye başladım. Penceresini açtı ve onu küçümsemişimi keşfettim, kolunu aniden uzatıp telefonumu almaya çalıştı.

“Hey!” diyerek uzanamasın diye geriye sıçradım, sonra kapıyı açmak için davrandığımda elimi kaldırıp durdurdum.

“Yapma. Yüzünün ve plakanın fotoğrafını avukatıma gönderdim, beni öldürmeyi planlıyorsan başka bir plan yapman lazım.”

“Kafayı yemişsin.”

“Kafayı mı yemişim yoksa kolay bir hedef değil miyim? İkisi aynı şey değil. Ayrıca telefonumu çalma girişiminde bulundun.”

“O suçlama için çok beklersin,” dedi ama arabasının kapısını kapattı.

Kontrolü tekrar ele almıştım ama onu küçümsemiş olmak hiç hoşuma gitmemişti. “Neden beni takip ediyorsun?” diye çıkıştım.

“Benzin almak için durdum.”

Bir fotoğraf daha çektim. “Demek gerçekten kafayı yemişim! Morris’ler için mi çalışıyorsun?” dedim.

Sonunda gözlerini kırptı. Camını kapamaya başladı.

“Hangisi? Bill mi Roy mu?”

Sakallı yanaklarının kırmızıya dönmesini izledim, camı kapandı. Arabasını çalıştırıp yola çıktığı sırada neşeyle el sallayarak veda ettim. Yine de zararsız görünmüyordu. Yaka düğmesi ilikli değildi, kumaş ve iplik iri boynunun kaslarını tutamamıştı. Elleri direksiyonun üstünde gülünç derecede büyük görünüyordu ve boğumları yaralarla doluydu. Bir de annemin gördüğü silah vardı.

Demek bir işe yaradığı da oluyordu.

Gıcırdayan tekerleklerle uzaklaştığı sırada eşyalarımı toplayıp bu eyaletten çıkmak dışında yapacak işim kalmamıştı. Arabaya benzin doldurup emniyet kemerimi bağladım. Tam motoru çalıştıracaktım ki tanıdık bir yüz gördüm. Sık sık şaşırın biri değildim ama bu sürpriz beni bile bayıltabilirdi. Eski İngilizce öğretmenim, Bay Hollingsway! Ne beklenmedik bir zevk!

Elinde büyük boy bir kahveyle arabasına dönüyordu, onu en son gördüğüm zamanki gibi acınası ve sefil görünüyordu. Ama daha yaşlıydı, zayıflamış ve grileşmişti. Öğretmenlik konusunda hiçbir zaman hevesli değildi ama onu seviyordum çünkü sınıfa çok dokunmuyordu.

Dokunmuyordu. Kendi esprime güldüm.

Bay Hollingsway son sene bana A vermişti çünkü onunla seks yapmıştım. Sonrasında pişmanlıktan ağlamış ve kendinden nefret etmişti ama ikimiz de istediğimizi almıştık. Acaba hâlâ en sevdiğim matematik öğretmeni olan Bayan Hollingsway ile mi evliydi? Bayan Hollingsway onun için fazla iyiydi, boşanmış olduklarını umuyordum.

Eskimiş gri Hyundai'sine bindiğinde peşinden liseye gittim. Birkaç dakika otoyola çıkmasam daha iyiydi. Keltoş'un kafası karıştırdı.

Eski okulum söz konusu olduğunda *lise* abartılı bir terimdi. Kasaba artık ayrı okulları destekleyecek kadar büyük değildi çünkü insanlar artık aile kurmuyor, düzinelerce çocuk yapmıyorlardı. Binanın bir cephesinde ilkokul vardı, diğerinde ise altıncı sınıftan on ikinci sınıfa kadar öğrenciler vardı.

Oraya gittiğim her sene büyük öğrencileri ilçe merkezindeki büyük ortaokullara göndermekten bahsetmişlerdi ama açık konuşmak gerekirse o okullar bizi istemiyordu. Hiçbir okul uzun servis rotaları ve düşük sınav sonuçları istemezdi. Bu yüzden hapishane kasabasının çocuklarını bize bırakmışlardı ama ben okurken sayıları yirmi beş kadardı.

Öğretmenlerin park yerine park ettim ve Bay Hollingsway okula doğru gönülsüzce ilerlerken arabadan indim. Önceden sade bir adamdı. Zayıf. Sessiz. Varlığı az da olsa acınasıydı. Ama orta yaşa, belki kırk beşine gelince yavaş yavaş gerçekleri fark etmişti. Tüm dünyası buydu. Hiçbir zaman iyi bir okulda öğretmenlik yapamayacaktı. Hiçbir zaman doktora yapmayacaktı. Cumartesi günleri ot paylaşıp güzel bir tartışma yapabileceği küçük, liberal düşünceli bir arkadaş grubu bile olmayacaktı.

Bay Hollingsway, hayatınızın geri kalanına hoş geldiniz.

Altı metre gerisinden gelerek okulun yan kapısından içeri girdim ve içerisinin hiç değişmemiş olduğunu gördüm. Boğucu gri, yeşil ve pis beyaz. Devlet kurumlarının renkleri. Huzursuz zihinlere işkence etmek, kimsenin burada olmak

istemediğini hatırlatmak için harika bir yöntemdi. Kimse burayı sevmiyordu; ne sen, ne öğrenciler, ne de yöneticiler.

Metal çerçeveli kapılardan geçtiğimde yıllar içinde bu sınıfların neredeyse hepsine girdiğimi fark ettim. İki cephe-deki koridorların hepsinde dolaplarım olmuştu. Ama gezinirken hiçbir şey hissetmiyordum.

Buraya gelip bu odalarda oturuyordum çünkü bu kaçmak için bir fırsattı ve bunu değerlendirecek kadar zekiydim. Hollingsway'in dersinden kolaylıkla A alabilirdim ama sıkıntıdan ve angaryadan hoşlanmıyordum, bu yüzden kısa yol seçmiştim. Birçok öğrenci aynı şeyi yapardı. Normal gençler bile kötü karar vermeleri, fevrilikleri ve sistemin kurallarına karşı çıkmalarıyla biliniyorlardı. Yükümlülük tabii ki de yetişkindeydi. Öğretmende. Otoritenin altın sahibinde.

Tuhaf bir şeydi. Öğretmen ve din adamlarının suçlarını cezalandırmak için sert kanunlar koymalarının bir nedeni vardı.

Bay Hollingsway sınıfta kayboldu. Aynı sınıftaydı. Pencereden bakıldığında manzara aynıydı, onun duvarına dik gelen duvarın boruları. Sandalyesine yığıldı ve kâğıtlarını düzenlemeye başladı.

Acaba ben hayatında iyi bir taraf mıydım? Korkunç bir suçluluk ve zayıflık anıydım, evet. Topluma karşı olan görevlerine büyük bir ihanettim. O öğlen, hatta sonraki aylarda her şeyini kaybedebilirdi. Hâlâ kaybedebilirdi.

Ama o acınası metal masası üstünde sımsıkı bir genç götürmüştü. Gençlerin kısa şortları, saygısızlıkları ve alay dolu göz devirmeleriyle başa çıkmak zorunda kaldığı noktada. Ne heyecan verici bir felaketti.

Belki hâlâ beni düşünüyordu.

“Hey, Bay H!”

“Merhaba,” dedi otomatik bir şekilde. Kahvesini koyup bilgisayar çantasını düzelttikten sonra kafasını kaldırdı. “Ne oldu?” diye sordu, sonra beni gördü. Yüzümü, gülümseme mi, kalkmış kaşlarımı gördü. Bir an düşüncelerin yüzünde örümcek gibi gezmesini izledim. Tanıdık görünüyordum ama kimdim?

“Ben Jane!” dedim yardımsever bir şekilde. “Büyüdüm!”

Yüzü donup kaldı. Hiçbir şey kıpırdamadı. Ne gözleri ne elleri ne de göğsü. Taşa dönmüştü. Odaya girip ikinci sıradaki eski yerime oturdum. Gerçi küçük randevumuzdan sonra dersine pek girmemiştim. Ne gerek vardı? Gerekli hizmeti sunmuştum.

“Baksanıza,” dedim. “Yeğenim Kayla’yı arıyorum. Kayboldu. Öğrencilerinizden biri mi?”

“Kim?” diye fısıldadı, gözlerini tuhaf bir şekilde kırptırıyordu.

“Kayla Stringer. Benim yeğenim oluyor.”

“Bu... ismi duymadım.”

“Öyle mi? Henüz dersinizi almıyor muydu? Ama onu etrafta görmüşsünüzdür.”

“Bilmiyorum.”

Devam eden şokunu görünce gülümsedim. Onun için geldiğimi düşünüyor olmalıydı, kâbusu sonunda rüyalarından çıkıp gelmişti. “Tuhaf oldu, değil mi?” dedim.

Kafasını iki yana salladı ve gözleri parladı, gözyaşları, gözlerinin beyazını sarmış kılcal damarları büyütüyordu.

“Öğrencinizse sizinle yatmıştır falan diye endişelendim.”

“Hayır! Asla. Asla!”

“Yapmayın. *Asla* demeyin, Bay H.”

“Ben...” dedi ve durdu, dudakları aralık kalmıştı, boğazı titriyordu. Bir an kusacak sandım ama sonra gözyaşlarına boğuldu.

“Yok artık ama,” diye mırıldandım boğuk, nefes nefese ağlarken.

“Lütfen kimseye söyleme!”

Omuzlarımı silkip sakinleşmesini bekledim. Bir süre durmadı.

“Hataydı,” dedi nefes nefese. “Üzgünüm. Bir daha... asla. Yemin ederim.”

İnsan hatalarının bu kısmını gerçekten anlamıyordum. Bu kadar pişmanlık yaşamak nasıl bir şeydi bilmiyordum ama bu kadar can yakıyorsa kaçınmak gerekmez miydi? Yaptığın bir şey seni mutsuz edecekse, yapma. Ama tabii, *yapmamak* istemesinden çok *yapmak* istiyordu, çözilemeyen problem de buydu zaten.

Aslında Bay Hollingsway’i tanıdığımda iyi bir hayatı vardı. Düzenli bir iş. İyi bir eş. Hatta iyi sayılabilecek bir ev. Hatta sonunda öğretmen emekliliği bekliyordu. Durumu iyiydi.

Benim öğretmenimken çocuğu yoktu ama olsaydı onları besleyebilir, giydirebilir, üniversiteye gönderebilirdi. Hatta senede bir kez ufak bir tatile bile çıkabilirdi.

Ama gördüğü tek şey elinde olmayanlardı. Yüzünün önünde olan ama dokunamadığı şeylerdi; bunları arzuluyordu. Sıkı

göğüslü, büyük gözlü, yumuşak ciltli bir kız. Onun *sahip olamadığı* şeydim ve beni çok istiyordu.

Gözyaşları tabii ki daha sonra gelmişti. Evet demesinden sonra. Donumu çıkarmasından sonra. Üstümü çıkarıp göğüslerimi kabaran ekmek gibi sıkmasından sonra. Neşeyle içime tekrar tekrar girmesi beklediğimden daha uzun sürdükten sonra. Hepsini suçluluk ya da tereddüt olmadan yapmıştı. Bu lezzetli adımları hevesle yaptıktan sonra yıkılmaya tenezzül etmişti.

Yine de beyni hasarlı sayılan bendim. Tehlikeli ve sorunlu olan bendim. En azından ben *tutarlıydım*. Bay Hollingsway gibi bir insanın köşeye sıkıştığında ne yapacağını tahmin etmek nasıl mümkün olabilirdi? Ya da azdığında?

Sözde normal insanlar iki bin yıldır büyü, Şeytan ve dolunaydan kaynaklı içlerinden çıkan kötü şeylerle ilgili aptalca hikâyeler anlatarak masum olduklarını iddia ediyorlardı. Lanetler, vücutlarını ele geçiren hayaletler ve bahar çılgınlığı. Hepsi de gerçek tutkularını açıklayıp bunları şeytanın baştan çıkarması olarak göstermek içindi. Belki de benim tarafımdan baştan çıkarılmayı açıklamaya çalışıyorlardı.

Yalanlar. Hepsi içlerindeydi, yüzeyin hemen altında saklanıyor, boğazlarını sıkıyor, dışarı çıkmak için onları zorluyordu. Benden üstün olduklarını düşündükleri için hepsinden nefret ediyordum.

Ağlayan Bay Hollingsway'e bakıp gözlerimi devirdim, odadan çıkmak üzere kalktım. "Görüşürüz, Bay H," dedim. Bana söyleyecek lafı yoktu.

Dışarı çıktığımda sınıfa giden sıska bir çocuğun yanın-

dan geçtim ve Bay Hollingsway'in ıslak yüzünü, kırmızı gözlerini nasıl açıklayacağını merak ettim. Belki de çocuk o kadar umursamaz davranacaktı ki fark etmeyecekti.

Dar koridorlar dolmaya başlamıştı, adımlarımı yavaşlatıp kalabalığın etrafımı sarmasına izin verdim. İnsan kalabalığını seviyordum. Duyguların yağlı enerjisi bana da geçiyor, bir anlığına kendiminmiş gibi kullanabileceğim bir tabaka bırakıyordu.

Telefonundaki mesaja delice gülen kızıl saçlı kız mesela. Arkadaşına gösterdi, ikisi de gülüyor, birbirlerine dokunuyor, sevgilerini dışa vuruyorlardı. Çok mutlu görünüyorlar ve neşeli hissediyorlardı.

Karanfil buketi taşıyan Hispanik çocuk ya da. Çok zevk-sizdi, renkleri mavi olsun diye renkli suya bandırılmışlardı ama çocuk heyecandan ölecek gibiydi, çilli yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Bir kıza ya da oğlana âşıktı. Bir bağ hissediyordu. Umut, gerginlik ve heyecan verici bir tutku hissediyordu.

Daha ileride birkaç kız bir dolabın başında toplanmıştı, omuzları ortadaki bir figüre doğru eğilmişti, hepsi onun somurtarak, büyük jest ve mimiklerle anlattığı endişe verici hikâyeyi dinliyordu. En uzun kız intikam arayan gözlerle koridorun sonuna baktı, yaralanmış arkadaşının hakkını arayan, sonuna kadar yanında olan bir kardeş gibiydi. Çok yakınlardı. Birbirlerine bağlılardı.

O kadar çok duygu vardı ki yürürken kollarımı açarak hepsini emmeye çalıştım.

Çocuklar anlayış göstermiyordu. Yavaş adımlarımın ya-

nından geçiyor, bana öfkeyle bakıyorlardı. Ben ise karşılık olarak gülümsüyordum.

Çocuklardan biri, “Kıpırdasana şişko götlü,” dedi, 43-46 beden kıcımın utanmam gereken bir şey olduğunu ima etti. Tatlı bir girişimdi ama ben utandırma oyununda ondan çok daha iyiydim.

“Aman Tanrım, sen!” dedim yüksek sesle. Geniş omuzlu, kırmızı boyunlu çocuk durdu ve arkadaşlarıyla beraber bana baktı. “Uzun zamandır görüşemedik, ufaklık. Umarım babanın küçük sikini almamışsındır! Onu da göremedim. Nasıl, iyi mi?”

Arkadaşları aniden tezahürat etmeye ve kahkaha atmaya başladılar.

“Siktir, orospu!” diye karşılık verdi, sığ repertuarının sonuna geldiği belliydi. Artık oyunu kaybetmişti. Yabancı bir kadına orospu demenin zekice bir yanı yoktu, arkadaşları isterik bir şekilde gülüyorlar, sırtına vuruyorlar, kahkahalar atıyorlardı.

Kırmızı kan yüzüne çıkıp üç numara saçlarına kadar tırmandı. “Orospu seni. Kimsin lan sen?” dedi.

Belki de liseye dönmeliydim. Buraya kendi isteğimle geliyor olsam çok daha eğlenceli olurdu. Ama ben bile on sekiz yaşında gösterebileceğimi düşünecek kadar kibirli değildim. Benim kadar çekici olsan da yer çekimi eninde sonunda kazanıyordu.

Birkaç metre ötedeki bir ofisten bir kadın çıktı. “Ne oluyor burada?” diye çıkıştı.

Çocuğun arkadaşları gerilmiş, kalkmış omuzlarını tutup

çekmeye başladılar, sonunda gönülsüzce sırtını döndü. Kadına gülümseyerek yanına yaklaştım. Kahverengi cildi ve geniş yüzü Yerli Amerikalı soyundan geldiğine işaret ediyordu, bu okulda çalışıyorsa, bu bölge için ilerleme sayılırdı. Ben burada okurken ırkçılık kusur değil, normaldi. Hatta konuştuğumuz sırada yanımdan geçen birinin tişörtünde Konfederasyon bayrağı gördüm. O da gördüyse bile görmemiş gibi yapmakta çok ustalaşmıştı.

“Merhaba,” dedim tatlı bir şekilde ve elimi uzattım. “Ben Kayla Stringer’ın halasıyım.”

“Merhaba. Ben Müdür Yardımcısı Sky. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Duydunuz mu bilmiyorum ama Kayla kayboldu.”

“Çok üzüldüm. Okula gelmediğinden haberim vardı ama telefonlarımıza cevap alamadık. Devamsızlığı hakkında şerife haber yolladım ama...Eh. Lütfen içeri gelin.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve küçük bir resepsiyon alanından geçip minicik, dikdörtgen şeklinde bir odaya girdik. “Yani polis sizinle konuşmadı mı?”

“Hayır. Öğrencilerimizden birinin kaybolduğunu söylemeler unutmazdım.”

“Evden kaçtığını düşünüyorlar ama çok genç olduğu için bu konuyu neden normal karşıladıklarını anlamadım. Başına her şey gelmiş olabilir. Aramaya yardımcı olmak için geldim,” dedim ve düzenli masasına kartvizitimi koydum. “Bana Kayla hakkında verebileceğiniz bilgi var mı?”

“Pek yok. Daha ikinci sınıf öğrencisiydi. Biraz... yani. Mahremiyet kanunlarını çiğneyemem...”

“Tabii ki.”

Masaya yüklenip gözlerime baktı. “Aile durumunun çok düzenli olduğunu düşünmüyorum,” dedi.

“Birkaç ay önce benim ailemin yanına taşınmış, onlar da pek iyi bir seçenek değil. Kendi deneyimlerime dayanarak konuşuyorum.”

Sempatik bir şekilde dudaklarını kapattı.

“Çok sıkıntılı olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Ama tabii ki genelde mağdur olan kızlar da öyle kızlar oluyor.”

“Maalesef öyle. Avcılar, sorunlu kızları hemen ayırt edebiliyor. Kayla da haylazlık yapıyordu. Buraya başladığı ilk hafta kavga etmişti. Çok agresif davranıyordu ama muhtemelen kendini korumaya çalışıyordu.”

“Kesinlikle. Dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?”

“Sanmıyorum. Oldukça sessizdi. Birkaç kez ceza aldı. Çok devamsızlık yapıyor ve derslere geç geliyordu.”

Okuldan çıkmadan önce ona teşekkür ettim ve bir şey duyarsa bana haber vermesini söyledim. Kayla hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım yoktu. Birkaç saat içinde buluşacaktık. En azından koridordaki varlığımı açıklamıştım ve kimse polisi aramamıştı. Bunu iyi bir okul günü olarak değerlendiriyordum.

Keşke o salak çocuğun arabasını bulup tekerleklerini patlatabilseydim ama fırsatım varken kaçmak en iyisiydi. Sınırları zorlamaktan hep zevk almıştım ama bugün zamanım yoktu.

Otel odama döndükten sonra yarım saatimi Roy Morris ve vali yardımcısını araştırarak geçirdim, tehlikeyi tarttım

ama bulduğum tek şey Roy Morris'in hayatında iki kez iflas ilan etmiş olduğuydu. Bunun dışında yirmi beş yaşında alkollü araba kullanmaktan ceza almış ve aynı şeyi otuz bir yaşında tekrarlamıştı. Çoğu iş adamının finansal becerilerinin ortalamanın üstünde olmadığını kabul edersek oldukça sıradan bir iş adamıydı. İflası ticaret yapmanın bedeli olarak görüyorlardı ama kendileri dışında borçlarını ödemeyen herkese beleşçi gözüyle bakıyorlardı.

İş e-postalarımı kontrol ederek North Unlimited konusunda Rob'a gönderdiğim bilgilere cevap var mı diye baktım. Fark etmeden ilk e-postayı açtım, yola çıkmadan önce detaylara göz gezdirecektim ama içindekileri okuyunca boğazımdan bir hırıltı yükseldi.

"Orospu çocuğu," dedim. North Unlimited'den birisi bana bir şey yollamıştı ama ben orijinal e-postayı görmemiştim. Orijinal e-posta, Rob'dan gelmişti ve *benim adıma* özür diliyordu. "Olamaz," dedim hırlayarak. "Yalancı orospu çocuğu."

Bir şeyi bok etmiş, onlara istedikleri rakamı sunamamıştı, sonra da suçu bana atmıştı. *Kusura bakmayın, iş arkadaşım Jane ailevi nedenlerden şehir dışında çıktı ve bu işi yarım bıraktı. İstedığınız belge ektedir.*

Tüm olayı buydu. Dersini almamıştı. Başkalarının sırtına tırmanıyor, sonra da uzunum diye hava atıyordu.

Yeter. Bu kadarı fazlaydı. Ona bir şans vermiş ve yardımcı olmayı kabul etmiştim. O ise hatasını düzeltmekte inanılmaz bir başarısızlık göstermişti. Zavallı Rob, yanlış kadına bulaşmıştı ve bu sondu.

Gülümseyerek e-posta hesabına girdim.

17. BÖLÜM

Rob'un bu sürprizinden sonra kasabadan beklediğimden geç çıkmıştım, sonra yolda gördüğüm çok tatlı, kovboy temalı bir kafede yavaş yavaş öğlen yemeği yemiştim. Tulsa'nın eteklerine ulaştığımda saat altı olmuştu. Küçük Köpek'i bekletmek konusunda endişeli değildim. Gelmemi beklerse daha iyi bir pozisyonda olurdum.

Önünde durduğum adres oldukça şaşırtıcıydı. Şehir merkezinden uzak, tuğladan yapılmış iki katlı bir evdi, büyüklüğüne göre gereğinden fazla süslü bir verandası vardı. *Dallas* dizisi zamanında petrol sektöründe çalışan insanların sevdiği gösterişli seksenler evlerindendi.

Gerçi düşününce, bu ev Küçük Köpek'in Oklahoma'daki kırsal malikânesiyle uyuşuyordu. Belki bu da ölen akrabalarının hediyesiydi. Vay be, bu çocuk kırsal zengin hayatını yaşıyordu! Ne de büyük bir gangsterdi.

Üstü kapalı garaj yoluna park ettiğimde başka araba gö-

remedim ama penceresiz garajın içinde araba olabilirdi. Ya da Kayla'yı tekrar kaçırmıştı ve şu anda Meksika'ya doğru ilerliyorlardı, böylece onları bulamadan Kayla'yı seks kölesi olarak satacaktı. Öf.

Minneapolis'e dönüp kedimi görmeye, ofisteki yeni hiyerarşiye alışmaya hazırdım. Ama bu olayı ahlaki bir zafere dönüştürmeye de çok yakındım. Kayıp yeğenimi bulup onu güvene alabilirsem bu yolculuğum işimde çok büyük avantaj sağlayacaktı, kızın kendisi hayal kırıklığı çıksa bile.

Fazla geniş, siyah boyalı kapıyı çalıp bekledim. Etrafımda cırcırböcekleri eş bulabilmek için çaresizce ötüyordu, bundan başka bir ses duymuyordum. Kimsenin kapıyı açmaması beni hiç şaşırtmamıştı.

Kahretsin. Şimdi Küçük Köpek'ten intikam almam gerekecekti. İç geçirerek kapıyı tekrar çaldım, sonra da zile bastım. Şaşırtıcı bir şekilde "Azizler Yola Çıktı" şarkısının zil versiyonunu duydum. Bu aile gerçekten de eski zenginlere benziyordu. Belki de gerçekte 1980'lerde geçen bir melodrama setindeydim.

Bu aptal kovalamacadan sıkılmıştım, telefonumu çıkarıp Küçük Köpek'e mesaj atmaya başlamıştım ki yaklaşan ayakların kısık *pat pat* sesini duydum. Başımı yana yatırıp buzlu camda hareket eden bir bölge gördüm. Merhaba. Demek evde birileri vardı.

"Kim o?" dedi kısık, tiz bir ses. Çizgi filmlerdeki çekingen farelerin sesine benziyordu.

"Jane," dedim. "Kapıyı aç."

Uzun bir duraksama oldu, sonra bir sürgü çekildi. Pirinç

kapı kolu döndü ve kapı bir santim açıldı. Kirli yeşil bir göz bana baktı.

Sonunda! Fotoğraftaki kayıp kınalı kuzu! Başarmıştım!

“Kim?” diye sordu aralıktan. Kapıyı bir santim açmak onu koruyor mu sanıyordu? Kapıya tekme atıp kafasına çarptıramam, onu bayıltamam mı sanıyordu? Bu kızın hiç sağduyusu yoktu. Şimdiden hayal kırıklığına uğramıştım. İç geçirip kafamı iki yana salladım. “Kayla mısın?”

“Evet.”

“Ben Jane halan. Babanın kardeşiyim.”

“Seni hiç görmedim,” dedi yavaş Oklahoma aksanıyla, kelimeleri sakız gibi çiğniyordu.

“Öyle bile olsa, ailen bana haber verdi, ben de geldim. Girmeye hazır mısın?”

“Olmaz. Küçük Köpek burada kal dedi.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Gitti mi?” diye sordum.

“Bu sabah gitti. Nereye gitti bilmiyorum.”

“Harika. İçeri girebilir miyim yoksa beni bütün gün dışarıda mı bekleteceksin?”

Kemikli omzunu silkti, sonra kapıyı açtı ve eliyle tembelce içeri girmemi işaret etti. Gerçekte daha da genç görünüyordu. Narindi, bilekleri inceydi, dirsekleri kollarında büyük kemik öbekleriydi. Kalçalarında hiç et yoktu ve eşofman altı dar kalçalarından sarkıyordu, sivri çenesi ona peri gibi bir görüntü veriyordu.

Ama güzel değildi. Narin bir aptala benziyordu. Hiç ışığı yoktu.

Taş kalbim biraz yavaşladı. Bu kız bana hiç benzemi-

yordu. Birisinin ona ne yapacağını söylemesini bekleyen pasif, ıslak bir bulaşık beziydi. Bu kadardı. İğrençti. Psiko-tik sıkıntım yine saldırmıştı. Günlük hayatın sıkıcılığından kurtulmak için benimle hiç ilgisi olmayan bir şeyin peşine düşmüştüm.

Ama egomun hakkını vermek gerekiyordu, huzursuzluğum genelde inanılmaz bir eğlenceye neden olurdu. Kendime çok kötü davranmak istemiyordum. Onu bulmuştum, yani yine de kahramandım.

Pirinç avizenin altında yavaşça döndüm. İçindeki tüm ışıklar yanıyordu, evin içi Küçük Köpek'in kırsal malikâne-sinden biraz daha günceldi. Geldiğime göre merakımı gide-rebilirdim, ev bu kızdan daha ilgi çekici olabilirdi. "Burası neresi?" diye sordum.

Yine kemikli omuzlarını silkti. "Küçük Köpek, teyzesiyle amcasının Arizona'ya gittiğini söyledi. Burada kalabilir-mişiz," dedi.

"Yani genç sevgililer tatile mi çıktı?"

"Neyse ne."

"Herkes seni arıyor, biliyorsun değil mi? Evden mi kaç-tın?"

"Galiba. Kasabadan uzaklaşmamız gerek dedi, o kadar."

"Neden?"

"Polisler falan. Emin değilim."

Tanrım, bu kızın aptallığı sınır tanımıyordu. Beyninin zekâsındaki boşluklara takılıp düştüğünü duyabiliyordum. Bunca zamanı hayatın çöplüğüne gidecek bir kız için har-camıştım.

Annem Kayla konusunda haklıydı, bunu düşündüğümü bilse acaba ne kadar muzaffer hissederdi. Tabii ki bunu ona itiraf edeceğime bok yemeyi tercih ederdim.

“Yani Küçük Köpek seni buraya bıraktı; sonra bir hafta sonra yanına geldi. Şimdi de oturmuşsun bekliyorsun. Neyi bekliyorsun?”

Yine omuzlarını silkti.

“Bu sabah nereye gittiğini söyledi mi?”

“Bilmiyorum. Belki Enid’dir.”

Enid mi? Yine Nate ile mi buluşuyordu? Para ya da elbise için mi? Silah mı? “Kola var mı?” diye sordum.

Kayla yavaşça buzdolabına ilerledi, kışındaki ironik KOCAMAN yazısı neredeyse hiç hareket etmiyordu. Peşinden salona gittim ve etrafta ipucu aradım. Toz gibi uyuşturucu ya da paradan eser yoktu. Görünürde silah da yoktu ama bunun önemsiz olmadığını biliyordum. Gördüğüm tek şey çöpteki fast food paketleri ve mutfak tezgâhındaki pis kül-lüktü. Televizyonda bir reklamın parlak renkleri oynuyordu ama ses kapalıydı.

Bana soğuk bir kola kutusu uzattı.

“Yani bu mu?” diye sordum sonunda. “İğrenç pezeven-
ginle burada mı kalacaksın? Senden bir şeyler istemesini mi bekleyeceksin?”

Sonra bir ışıltı gördüm. Kayla’nın yüzündeki kaslar bir anlığına seğirdi. “Hayır,” dedi ve gerginlikle geçen birkaç saniye sonra öfkeyle ekledi, “Bana ne yapacağımı söylemiyor. Pezevengim değil.”

“Öyle mi? Çünkü *gerçekten* çalışıyorsun, değil mi? Mola

tesisinde müşteri almıyor musun? İğrenç, yaşlı adamlarla yatmıyor musun? Seni kendi malıymış gibi oradan oraya sürüklüyor. *Oraya git, buraya gel.* Pezevengin işte. Yoksa sevgilinin dediğinde inandın mı?”

“Brodie’yi sikmiyorum,” dedi öfkeyle ve aptallığı ani öfkesinin rüzgârıyla sis gibi dağıldı.

Dikilip onu yakından inceledim. Uykulu gözleri artık parlak ve keskindi, kemikli omuzları gerilmişti. “Çok tuhaf bir anlaşma,” dedim sert, öfkeli yüzüne doğru gülümseyerek. “Malın tadına bakmadan satacak kadar iyi bir götün olduğunu nereden biliyor?”

“O benim için çalışıyor,” dedi ve kelimeleri taş gibi sertti, artık sesli harfleri tembel ağzıyla germiyordu. Gözlerini kısarak bana bakıyordu, küçük cüssesine aldırmandan kavgaya dalacak gibi bana bakıyordu.

“Peki,” dedim yavaş yavaş. “Sen de amma kendini beğenmiş bir kaşar çıktın.”

Hırladı, ince dudakları yukarı kalkarak saldırgan bir köpek gibi dişlerini gösterdi. “Büyükannem hep işe yaramaz bir orospu olduğunu söylüyordu zaten,” dedi.

Boğazımdan sert bir kahkaha yükseldi. “Orospu mu? Vay be, kapıyı açan çaresiz kıza ne oldu? Nereye gitti? KİLİSEYE mi?”

“Siktir lan.”

Bir adım atıp ona baktım, yumruk yaptığı ellerini, gergin omuzlarını inceledim. Artık narinden çok güçlü görünüyordu, boynundaki tendonlar ortaya çıkmıştı, gözleri beyaz cildi üzerinde pis, yeşil birer buz küpü gibiydi. Hiç de çaresiz değildi. Numara yapıyordu.

Ensem gıcıklandı ve kalp atışlarım hoş bir şekilde hızlandı.

“Kayla, demek konuşacak bir şeylerimiz varmış. Brodie’nin patronuysan senin için ne yapıyor?”

“Seni hiç ilgilendirmez.”

“İlgilendirir. Anlat.”

Kendi öfkesinden sıkılmış gibiydi, gözlerini devirip yalın ayaklarıyla ahşap ve granit mutfığa döndü.

“Burası güzel,” dedi çekmecedan bir paket sigara çıkarırken. Pespembe bir çakmakla bir sigara yaktıktan sonra dumanı bana doğru üfledi. Onu sanki bir sırrı açığa çıkaracak bir filmmiş gibi izliyordum.

“Saklanmak için güzel yer,” dedim. “Tam olarak kimden kaçıyorsunuz?”

“Nesin sen, polis mi?”

“Hayır, polis değilim. Ama zekiyim ve çok bağlantım var, yardıma ihtiyacın varsa isteme fırsatı ayağına geldi.”

“Yardıma ihtiyacım yok. Gayet iyiyim,” dedi ve bunu vurgulamak için salondaki geniş koltuğa geçip yattı, zayıf bacaklarından birini yastıklı kolun üstünden sarkıttı. Arkasındaki pencere ağaçlıklı yan bahçeye bakıyordu, argümanı için iyi bir noktaydı. Buradan bakıldığında her şey huzurlu ve varlıklı görünüyordu.

“Tamam. O zaman Roy Morris neden peşinde?”

Boynu rahat pozisyonunda kasıldı ve küçük gözleriyle bana baktı. “Onu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Zekiyim demiştim. Ayrıca hayatın *Da Vinci Şifresi* değil canım.”

“Ne?”

“Evet. Aynen,” dedim koltuğa oturup ona bakarak. Koltuk temiz çamaşır gibi kokuyordu. Gerçekten de iyi bir yerdi. “Bak, Kayla, ben seni kurtarmaya gelen sosyal hizmet görevlisi falan değilim. Hayat berbat ve dünya korkunç bir yer, akraba olduğumuz gerçeği, senin hayatının bu sapkın dünyanın her sokağında istismar edilen, yok edilen, unutulmuş kızların hayatından daha trajik kılmıyor. Anladın mı?”

Gözlerini devirip sigarasından bir nefes daha aldı.

“Seks işçisisin, bu da kimsenin umurunda değilsin demek. İster on sekiz ol, ister on altı, ister on dört. Kimse yardım etmeyecek. Sekse rıza verecek yaşta olmasan bile polisler seni tutuklayıp ıslahevine gönderecek. Hatta seni tutuklayıp yetişkin olarak hapse gönderecekler. Seni arayan tek kişi benim. Bunun farkında mısın? Kimse umursamıyor. Bence sırtımayı bırak ve ne yaptıysan anlat.”

Beni görmezden geldi ve sigaranın külünü parkeye döktü.

Onun peşinde gibi hissediyordum ve bu hoşuma gidiyordu. “Onlara şantaj mı yaptın?” diye sordum.

Bu kartları saklayamıyordu çünkü gururu izin vermiyordu. Daracık yüzünde yavaş, geniş bir gülümseme oluştu, neredeyse tatlıydı. Gözleri memnuniyet dolu küçük hilallere dönüştü. “Ne dediğini anlamadım,” dedi.

“Tabii, tabii,” dedim gülümseyerek. “Nasıl yaptığını anlat,” dedim. Egosunun buna karşı koyamayacağını biliyordum. Çünkü benimkinin de koymayacağını farkındaydım. “Hadi. O adamları kandırdın. İkimiz de biliyoruz. Nasıl yaptığını anlat.”

Sessiz bir saniye daha gururunun tadını çıkardıktan sonra ayağının çağrısına kulak vererek sigarasının külünü tekrar söktü. “Kaç yaşında olduğumu biliyorlardı, o yüzden kandığımı söylemeye çalışma. Bazıları daha da küçük olduğumu sanıyordu. Manyanın teki on bir yaşında olduğum konusunda ısrar etti, ben de sonunda sıkılıp kabul ettim. Doğum günü partimmiş gibi yapmamı istedi. ‘Sonunda on bir olduğuma inanamıyorum. Bana hediye aldın mı?’”

“İğrenç.”

“Evet. İğrenç. Onların hatasıydı, benim değil.”

“O konuda sana katılıyorum. Nasıl yaptığını bilmek istiyorum o kadar.”

İki ayağını da yere koydu, yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu ama gözleri kirli bir kayanın içindeki zümrüt parçaları gibi parlıyordu. Onu çok ilginç bulmuştum, *beni* izlemek de böyle bir şey miydi acaba? “Çok da zor değildi,” dedi. “Hepsi benim bir *hiç* olduğumu düşündü. Dikkate değer biri olmadığımı sandılar. Mağdur olduğumu düşündüler.”

“Çünkü öyle düşünmelerine izin verdin.”

Sırtarak tüm dişlerini gösterdi ve alt dişlerinin yamuk, çürüklerle dolu olduğunu gördüm. Fakirler için diş bakımı ya da kontrolü diye bir şey yoktu. Ben yirmili yaşlarımda dişlerimi düzeltmek için birkaç bin dolar harcamak zorunda kalmıştım. Değmişti de. İyi dişler, bu dünyada çoğu insana bahsedilmeyen bir fırsat kapısıydı. Bundan yararlanmıştım.

“Onlara istediklerini verdim,” dedi. “Kullanıp bir kenara atabilecekleri zavallı, çaresiz, reşit olmayan bir kız. Ne heyecanlı gelmiştir. Hem yüzeyde gördükleri tam da hayallerindeki gibiyken neden yüzeyin altında ne var diye baksınlar ki?”

Demek o kadar da aptal değildi. Bedenim heyecanla sızladı.

“En iyi kısmı da o kadar heyecanlı oluyor ki işleri birkaç saniyede bitiyor. Kolay para. Ama” –dedi durup bana göz kırparak– “video sonsuza kadar yaşıyor tabii.”

Aha. Benim de sevdiğim numaralar arasındaydı. “Yani kayıt mı aldın?” diye sordum.

“Evet,” dedi ve omuzlarını silkerek sandalyeye yaslandı. “Herkes neden her şeyi kaydetmiyor anlamıyorum. İnsanların zorbalığa uğradığını ya da tacize uğradığını duyuyorsun, ee, kaydetsene! Neden yani? İlk adım bu olmalı.”

Vay be. Kendi düşüncelerimi başkasının ağzından duyuyordum. İçimde bir gurur dalgası yükseldi.

Ben de çok kayıt alıyordum ama genellikle kendi eğlenmem içindi. Ama ihtiyacın olduğunda o kayıtlar çok işe yarayordu. Özellikle de seks kayıtları.

Suçluluğun var olduğu seviye ereksiyon ile aynı değildi, dikkat ve sağduyu da aynı şekildeydi. İnsanların anın heyecanı ile gözden kaçırdıkları o kadar çok şey oluyordu ki.

“Yani,” dedim, “futbol koçu?”

Geniş bir şekilde gülümsedi. “Evet,” dedi.

“Gençlik danışmanı?”

“Evet.”

“Başkaları da mı vardı?”

“Çok değil. Yarım düzine.”

“Yani kayıt aldın, sonra ne yaptın?”

“Onlara videodan bir klip gönderdim ve birisinin ziyaretine geleceğini söyledim. Sonra Brodie gidip onlardan para alıyordu, genellikle bin dolar, biz de mutlu mesut yaşıyorduk.”

“Sonra parayı bölüşüyor muydunuz?”

“Ha, tabii! Brodie’ye bir yüzlük veriyordum. Ne de olsa zor işi ben yapıyordum. O sigorta olarak oradaydı. Parayı almaya ben gitsem beni öldürüp cesedimi bir çukura atarak problemi çözeceklerini düşünürler. Ama Brodie’ye bir şey yaparak *bana* zarar veremezler. Aptal değilim.”

“Evet, değilmişsin,” dedim. Yüzünde hiç suçluluk yoktu. Hiç utanmıyordu. Sinir hücrelerim küçük ürperti dalgaları gibi gelen heyecanla sızlıyordu. “Peki Morris ile ne oldu?”

Yuh çekti ve bu tiki annemden mi kaptı diye merak ettim.

“Tanrım. Vali midir ne baktır, onun akrabası olduğunu bilmiyordum. Zengin, sapık bir iş adamı sandım. Manyak herif bana küçük öğrenci forması bile hazırlatmıştı. Şirketi vardı, videoda apaçık görünüyordu, bu yüzden Brodie’ye bin yerine beş bin istemesini söyledim.”

“Ha, yani açgözlülük yaptın?”

“Daha çok öder diye düşündüm.”

“Ödedi mi?”

“Hayır. Brodie parayı almaya gittiğinde o kel adam arabadan inip ona silah çekmiş. Beni ve telefonumu getirmesini, söylediği yere gelmemizi istemiş yoksa Brodie’yi vuracaktı. Adam gider gitmez Brodie bana mesaj attı ve hemen kaçtım. Bir çanta hazırladım, Brodie beni alıp buraya getirdi. O zamandan beri buradayım.”

“Zekice.”

“Evet, ben de öyle sandım.”

“Brodie eve mi gitti?”

“Evet. Burada kalabileceğimi söyleyip gitti; onun hak-

kında bir şey bilmediklerini söyledi, adını bile bilmiyorlarmış. Ama izini buldular. Onlara büyükannemlerin adresini vermiş ama onu zaten biliyorlarmış, sonra kel adam bunu dövmüş. Son uyarı olduğunu söylemiş.”

“Büyükannenler için endişelendin mi?” diye meraktan sordum çünkü benim gibiyse kimse için endişelenmezdi.

“Tabii,” dedi öfkeyle. “Onlar benim için ne kadar endişeleniyorsa o kadar endişelendim. Babam hapiste. Annem keş. Ama o şerefsizler Noel’de bile yemeğe çağırmaya üşendiler, ancak babam aralık ayında hapiste olmazsa. Sikmişim onları.”

Haksız değildi. Annemin onu satıp kel adama Brodie’nin adresini verdiğini söylemedim. Burayı öyle bulmuşlardı. Bu gerçek dünya hakkında bilmediği bir şeyi ortaya çıkarmayacaktı. “Peki planın var mı? Morris’in sizi unutacağını düşünmüyorsun herhalde?” diye sordum.

Yüzü acı dolu bir somurtmaya dönüştü. Hayır, henüz bir planı yoktu. Sıkışmıştı. “Belki burada kalıp biraz çalışırım. Müşterilere gitmeden önce isimlerini Google’da aratırım. Böylece sürpriz saçmalıklarla karşılaşmam,” dedi.

Hayatı boyunca soluduğu santral dumanı onu mahvetmişti. Gerçekten benim gibiyse ucuz bir dolandırıcıdan çok daha fazlası olabilirdi ama çevresinin onu boğduğunu fark edemiyordu. Belki annesinden aptal geni almıştı ya da karınıdayken çok fazla uyuşturucuya maruz kalmıştı ve hayatı boyunca soluduğu zehirli havanın ötesini göremiyordu.

Soru şuydu: Neden umurumdaydı? Beni gençliğime döndüren eğlenceli bir zaman yolculuğu muydu? Belki. Muh-

temelen. Ama aniden olayla ilgilendiğimi hissettim, daha önce böyle hissettim mi bilmiyordum ama cildimin ilgiyle yanıp tutuşması çok hoşuma gitti.

Kendi başına kalırsa babası gibi olacaktı, hapse girip işe yaramaz biri haline gelecekti. Ama öyle olmak zorunda değildi. Babasından üstündü. Tıpkı benim gibi.

“Notların nasıl?” diye sordum.

“Not mu?” diye güldü. “Kimin umurunda?”

“Aptal mısın diye soruyorum.”

“Siktir, kibirli kaşar. Herkesten üstün olduğunu düşündüğünü biliyorum. Herkes öyle diyor.”

“Evet, eminim milyon kez duymuşsundur.”

“Evet. Babam senden nefret ediyor.”

“Duyguları karşılıklı. Hangimiz hayatının yarısını hapis-te geçirmedi peki? Karşında özgürlüğüyle hava atan kibirli kaşar. Birkaç gün önce işe yaramaz kışını ziyaret salonunda bırakıp çıkınca taş kalbim sıcacık oldu.”

Bunu duyunca hafifçe gülümsedi.

“Ailemiz bir sonraki suç ya da bağış sonrasını düşünemiyor. Başka bir işe yaramıyorlar. ‘Bu akşam ne oluyor ve kendime nasıl bir parça koparabilirim?’ Seksen yıl boyunca yaşamak istediğin hayat bu mu?”

“Ne olursa olsun en büyük parça benim olacak.”

“Bok pastasının dörtte üçünü alsan bile elindeki yine bok, Kayla. Anlıyor musun? Yoksa diğerleri kadar aptalsın da o yüzden mi sinirli ve sinsisin?”

“Siktir git, salak değilim.”

“O zaman neden hâlâ bok pastası için kapışıyorsun?”

Sinirlenmişti, çenesi inatçılıkla kasılmıştı ama sessiz kaldı, beni dinliyor, ondan ne istediğimi öğrenmeye çalışıyordu.

Ondan *ne* istiyordum?

Bacak bacak üstüne atıp kolamı yudumladım, uzun bir süre bakışlarına karşılık verdikten sonra sıradaki sorumu sordum. Ama sakın kaldım. Bu sorunun önemli olduğunu anlarsa yalan söylerdi. “Kendini farklı hissediyor musun?” dedim.

“Nasıl farklı?”

“Etrafındaki insanlardan farklı. Annenden. Kardeşlerinden. Arkadaşlarından. Yani arkadaşın varsa.”

“Arkadaşım var,” diye çıkıştı ama olmadığına emindim.

“Hiç şey hissettin mi...?” dedim ve nasıl ifade edeceğimi düşündüm. Duygularımın derinliklerine inmek konusunda başarılı değildim. “Dünya ile *bağının olmadığını* hissediyor musun?”

Öylece baktı.

“Uzak gibi. Sanki etrafındaki insanlar sevmediğin bir dizide oyuncuymuş gibi.”

“Evet. Onları neden umursayayım? Onlar beni hiç umursamadı.”

Görebildiğim kadarıyla bu düz mantıktı ama çoğu insan böyle hissetmiyordu, canavarlar tarafından yetiştirilmiş olsalar bile. Çoğu insan zalimliklere ve ihmale rağmen annesinin sevgisini istiyordu. Belki de bunlar yüzünden istiyorlardı. Boktan çevrelerde büyüyen insanların çoğu sevgiyi dolaylı yoldan da olsa bulmaya kararlı oluyordu. Kızın babası onu terk ediyordu, bu yüzden ona iyi bir kız olduğunu

çıkartan ilk gördüğü manyağa âşık oluyordu. Oğlanın an-
 nesi içip orospuluk yapıyordu, bu yüzden adam ilk gördüğü
 sarhoş kadını eve kapatıyordu.

En tipik olanı da işlevsel olmayan bir ailenin fertlerde
 zıtlık bir yakın kalma isteği yaratmasıydı; iletişimi koparmı-
 yorlar, işleri yoluna sokmaya çalışıyorlardı. Bunu hepimiz
 milyonlarca kez görmüştük.

Ama bunu hiç anlamamıştım çünkü suçluluğum ya da
 durumu düzeltmek istememe neden olacak pişmanlıklarım
 yoktu. Belki Kayla'nın da yoktu.

“Düzeltebilecek kadar genç olabilirsin,” dedim onu bi-
 raz test etmek için. Utanıyor muydu? *İyileşmek* ne anlama
 gelirse gelsin, bunu istiyor muydu?

Bu duruma doğru yaklaşan çocuklar için terapiler vardı.
 Empatiyi tamamen hissedemeseler de empatiyle davranma
 yöntemlerini öğrenebiliyorlardı. Küçük bir sosyopat yeterin-
 ce erken teşhis edilirse eğitilerek... boyun eğmeyi öğrenebi-
 lirdi. Belki de hayatında ilerledi. Ama on altı yaşından emin
 değildim. Nevroz açısından biraz uzun bir dönem gibiydi.

“Neyi düzeltmek?” diye homurdandı. “Benim düzeltil-
 mek bir şeyim yok.”

“Muhtemelen sosyopatsın,” dedim.

Bir anlığına şaşırmış gibiydi. Gözleri yarım saniyeliğine
 büyüdü ama tekrar kıstı. “Ne diyorsun bilmiyorum. Onlar
 seni katil falan,” dedi.

“Hayır. Değil. Aslında oldukça sıradan bir şey. Yüz in-
 sandan biri. Çoğumuz cinayet işlemiyoruz; sadece hayatta
 ilerlemek konusunda çok başarılıyız.”

“Biz?”

“Evet. Biz.”

“Sen manyak falan mısın yani?”

“Evet, öyleyim,” dedim çok ufak bir gururla.

Homurdanıp bir sigara daha aldı. Dezavantajlı olduğunu hissediyordu, bu da hoşuna gitmiyordu. Beklediği şeyleri söylememiştim, bu yüzden hemen yeni bir plan üretmeye çalışıyordu.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu; sonra aniden öne eğilip ağzının kenarından duman üfleyerek bana kibirli bir şekilde gülümsedi. “Kızları mı seviyorsun?” diye sordu, gözlerini vücudumda gezdirerek. “Olay bu mu? Kızlarla da birlikte oldum.”

“Tanrım, gerçekten de tek numaran varmış.”

“O ne demek?”

“Seks. Başka bir şey bilmiyorsun.”

“Yani, çok iyiyimdir. İstediklin her şeyi yaparım. Her şeyi. Ama parayı alırım. Burada hayat kurmak için biraz paraya ihtiyacım var.”

Dudaklarımı dümdüz yaparak ona baktım.

“Korkuyorsan telefonumu al, kaydetmediğimden emin olursun. Hemen. Şimdi. Bin dolar.”

Dizlerime vurarak ayağa kalktım. “Tamam. Ben gidiyorum,” dedim.

“Beş yüz,” dedi. “Aile indirimi.”

“Tanrım. İstersen benimle gelebilirsin. Yemek yeriz. Konuşuruz.”

“Hiçbir yere gitmiyorum. Seni tanımıyorum bile.”

“Erkeğin Küçük Köpek senin sevgi dolu kollarına dönsün diye mi bekleyeceksin?” diye sordum.

“Hayır, arabana binersem beni ÇKH’ne götürürsün.”

“Götürecek olsam polise götürürüm. Çocuk Koruma Hizmetleri!” diye güldüm. “Söylediğim gibi, ben iyi biri değilim.” Değildim ama bu hikâyeye kahraman gibi nokta koyabilmek için onu yetkililere vermem gerekiyordu. Ama ne istediğimi öğrenmesine izin veremezdim yoksa sırf bana gıcıklık olsun diye kaçırdı.

“Neyse,” diye mırıldandı. “Ben burada iyiyim. Nereden geldiysen oraya dön.”

“Bak, Kayla, anladım. Sertsin. Kendi başının çaresine bakmak istiyorsun. Tamam. Ama iyi bir otel odası tutup bu gece burada kalacağım. Benimle gelersen daha güvende olursun. Yanlış adamlara bulaşmışsın.”

“İyiyim ben.”

“Peki ama kendimiz hakkında konuşabilirdik. Eğlenceli olmaz mı? Tuhaf kafandan geçenler hakkında konuşsak?”

“Bende bir terslik yok,” diye çıkıştı. “Diğer insanlardan daha güçlüyüm o kadar.”

Doğruydum. Çok doğru. “Evet,” dedim. “Öylesin. Ve bu gücü boşa harcayacaksın. Şimdilik bir numaran var. Bunu kullanıp normalde seni erkeklere karşı zayıf kılan şeyi silaha dönüştürebilirsin. Ama bu en fazla iki sene daha işe yarar, eğer o kadar yaşarsan. Sonrasında on sekiz yaşında, liseden bile mezun olamamış, sabıkalı biri olacaksın. Vücudun da reşit olan tüm kadınlarla aynı değerde olacak. Eyalet hapisanesinin kraliçesi mi olmak istiyorsun? Yoksa daha iyi bir şey olmak mı?”

“Siktir git.”

“Peki. Yine de numaramı bırakıyorum,” dedim mutfaktaki kupondan bir parça koparıp telefon numaramı yazdım. “Küçük Köpek seni Morris’e satmaya karar vermiş olabilir. Bu adresi bulmuş olabilirler. Ama şu anda senden sıkıldım, başın belaya girerse ararsın. Ya da arama. Karar sana kalmış,” dedim kapıya doğru yönelerek. “İyi geceler.”

“Bekle.”

Arkamı döndüm, elim soğuk kapı kolundaydı, doğru yolu bu kadar çabuk bulması beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Güzel bir küvette uzun bir banyo yapmak ve otel barında birkaç içki içmek istiyordum.

“Yirmilik borç versene. Yemek bitti, Küçük Köpek de arabayı götürdü, pizza söylemem lazım.”

Buzdolabında çok yemek vardı ama beni dolandırma girişimi hoşuma gitmişti, bu yüzden ona doğru bir yirmilik atıp el sallayarak dışarı çıktım. Daha iyi bir odaya yerleşmenin, lüks içinde aklımın bir köşesinde oluşan aptal fikri değerlendirmenin vakti gelmişti.

Aptalcaydı... ama eğlenceli olabilirdi.

18. BÖLÜM

Boğuk bir titreme sesiyle rahat uykumdan uyandım. Bedenim lüks bir karyolanın içindeydi ve tüylü, mükemmel bir yorganın altında sıcacıktım. Harika hissediyordum. Güçlüydüm ve doğruydum.

Gözlerimi araladığımda sabah olduğunu gördüm ama bembeyaz perdelerin arasından sızan renksiz ışıktan saatin erken olduğunu anladım. Titreme sesini duymazdan gelip uyumaya devam ettim.

Aynı sese tekrar uyandığımda ışık sararmıştı, daha makul bir saat olduğuna karar verip telefonuma uzandım. Sabah sekizdi. Gece yarısından önce yatmışım, bu yüzden gerineyerek bildirimleri kontrol ettim. Kayla'dan da bir şey gelmemişti, Luke'tan da.

Luke'tan bir şey gelmemesine şaşırmadım. Önceki gece küvetteyken onunla uzun uzun konuşmuştum. Kayla'yı bulduğumu söylemişim ve çok sevinmişti. Hatta nefesi kesilmişti, bu da gülünç fikrimi daha da güçlendirmişti.

“Bana çok benziyor,” demiştim ona. “Ona yardım edebilirim belki,” dedim. Nasıl olduğunu söylemedim. İpucu bile vermedim. Bu fikir tehlikeydi ve sırrın verdiği heyecandan zevk alıyordum.

“Kesinlikle etmelisin,” dedi duygusal bir sesle. “Elinden ne geliyorsa yapmalısın. Tanrım, gerçekten bulduğuna inanamıyorum. Aslında inanabiliyorum. Ne diyorum bilmiyorum. Harikasın, Jane. Yardım edebileceğim bir şey olursa söyle.”

Yardımcı *olabilirdi*. Mümkündü. Daha karar vermemiştim.

işimi yaptım ve doğum kontrol hapımı alıyordum ki yine titreme sesini duydum. Benim telefonum değildi. Benim telefonum yatakta sessizce duruyordu.

Somurtarak çantamı karıştırdım ve içinden bir ışık saçıldığını gördüm. Gizemli ışığı tutup Nate’in cep telefonunu çıkardım. “Ha, merhaba küçük! Seni unutmuşum!” dedim.

Pencerenin yanındaki rahat sandalyeye oturdum ve Nate’in mesajlarını açtım.

KÜÇÜK KÖPEK ÖLDÜ

Ha siktir. Çok şaşırtıcıydı. Ben uyurken neler olmuştu? Kayla da mı ölmüştü?

nceki gecenin ilk mesajına baktım, kayıtlı olmayan bir numaradandı ama Nate göndermiş olmalıydı çünkü Telefonum nerede???? Yazıyordu.

Sonrasında birkaç saatlik bir sessizlik olmuştu, bu sabah erken saatlerde üç kişiden mesajlar gelmişti. “B”, “Rodney”

ve “K” aynı haberi iletiyordu: Küçük Köpek öldü. KÜÇÜK KÖPEK ÖLDÜ!

Daha fazla bilgi veren tek kişi Rodney’ydi, birinin onu “ortadan kaldırdığını” söylüyordu. Anlaşılan doğal bir ölüm değildi. İlginç.

Kayla bu durumdan etkilendi mi öğrenmem gerekiyordu ama numarasını almayı unutmuştum. Gerçi olsa da bu noktadan sonra telefonunda numaram olsun istemezdim. Durumu iyi olsa da beni ölü birine bağlayan kanıt istemiyordum. Küçük Köpek’i birkaç gün önce aramış olmam bile yeterince kötüydü. Dün gece ona mesaj atmadığıma çok sevinmişim.

Nate, polislere Brodie’yi arayan yabancı, orta yaşlı bir kadının evine girip telefonunu çaldığını kesinlikle söylerdi. Bu yüzden Nate’in telefonunu kapattım, sonra SIM kartını ve pili çıkardım. Yoldayken bir yere atacaktım.

Mesajları ve telefonu takip ederek geceyi geçirdiğim yeri bulabilirlerdi, bu yüzden buraya sağlam bir bahaneyle geldiğime memnundum. Kayıp yeğenimi arıyordum. *Tabii ki* Brodie’yi aramıştım. *Tabii ki* evine gitmişim. Nate istediği kadar eve zorla girdiğimi söyleyebilirdi ama ben kapıyı çaldığımı ve uzun süre açılmayınca endişelendiğimi söylerdim. Polisler kime inanacaktı? Ölü bir çocuğun evinde kalan keşe mi? Yoksa profesyonel, başarılı bana mı?

Kapım çalınınca sessizce ayağa kalkıp dikkatli adımlarla kapıya ilerledim. Polis ya da katil gelmiştir diye delikten baktım ama kahvaltım gelmişti.

Kahvaltı! Dün gece kapı koluna sipariş bıraktığımı unutmuştum.

Kapıyı açıp büyük tepsiyi taşıyan minik adama gülümse-
dim. “Teşekkür ederim!” dedim, aniden kurt gibi acıkmıştım.

Faturayı imzaladığım sırada benim dışımda her yere ba-
kacak kadar kibardı, üstümde sadece don ve atlet olduğunu
fark ettim. İnsanın utanç duygusu olmayınca bu tür şeyleri
fark etmesi zor oluyordu. Centilmenlik yaptığı için ona bü-
yük bir bahşış verdim, sonra televizyonu açtım ve masada
yemek yemeye başladım.

Fransız usulü kızarmış ekmek mükemmeldi ve bir değil,
iki kap tereyağı getirmişlerdi, bence kahvaltı servisinin zir-
ve noktası da buydu. Pastırma konusunda cimri davranmış-
lardı ama taze meyveler dikkatimi dağıttı.

Kahvaltım bitmişti ve kahvemin yarısını içmiştim ki ace-
le etmem gerektiğini hatırladım. Önceki gece çok kötü bir
şeyler olmuştu ve Kayla ne kadar kibirli ve asi davranmış
olsa da onu yalnız bırakmamalıydım.

Gerçi Kayla tehlikedeyse çoktan ölmüştür demekti; öl-
müşse de acele edip etmemem umurunda olmazdı, bu yüz-
den bir fincan kahve daha koydum ve ilginç bir şey var mı
diye finans haberlerini açtım.

Hiçbir şey yoktu. Hepsi sıkıcıydı.

Önceki gece fevri bir karar verip Oklahoma’da bildiğim
en lüks otelden yer ayırtmıştım. Burada daha önce hiç kal-
mamıştım ama gençlik yıllarımda bile adını duymuştum.
Hızlı gelişimin yaşandığı yirmilerde popülerleşen bu Ok-
lahoma City gökdeleni günümüzde hâlâ petrol sektöründe
ileri gelenler tarafından tercih ediliyordu.

Kayla’nın böyle bir şey hiç görmediğini tahmin ediyor-

dum ve parlak bir şey görmesi gerekiyordu. Daha büyük bir hedefe ulaşmak için iyi davranmasını gerektirecek bir şey. Benim gibi insanların sabırlı olması kolay değildi. *Eğer o da benim gibiyse.* Karar vermeden önce onu biraz daha incelemek istiyordum.

Onun yaşındayken iyi notlar almak, böylece kasabamdan kurtulup iyi bir okula gitmek hayatımın en zorlu dönemiymi. Dişimi sıkmam gerekiyordu. Sınavlara çalışmam, ödevlerimi yapmam ya da en azından Bay Hollingsway ile olduğu gibi başka bir yol bulmam gerekiyordu. Aileme, abime ve kasabamdaki tüm şerefsizlere göğüs germem gerekiyordu. Ve başımı belaya sokmamam gerekiyordu.

Yani... kötü bir şey yaparken *yakalanmamam* gerekiyordu diye düzelteyim. Kötü bir şey *yapmamak* beni delirtirdi.

Arada sırada araba çalıp geziyordum. Sürekli bir şeyler çalıyordum. Ama asla yakalanmadım. Beyazdım ve kızdım, bu yüzden karanlık yanımın istediklerini yaparken insanlara yakalanmamak kolaydı.

Kayla o kadar zeki değildi. Hiçbir şeyi umursamıyordu ki bunu anlayabiliyordum. Gerçekten. Ama sonsuza dek işe yaramayacaktı. Diğer insanlardan güçlü olma konusunda haklıydı ama onlardan zeki de olması gerekiyordu. Babası gibi hapse gireceğini düşünüyorlardı, bu gidişle gerçekten de girecekti, aptallık ediyordu.

Tabii eğer bir yabancının evinde ölmezse. Brodie'nin teyzesi birkaç ay sonra Arizona'dan döndüğünde ne büyük bir şok yaşardı.

Öldürülmüşse kahraman olarak dönemezdim ama en

azından trajik, sempatik bir figür olurdum. Yardım etmeye çalışmışım ama çok geç kalmışım!

Sonunda temizlendim, giyindim ve bavulumdan çıkardığım birkaç şeyi tekrar koydum. Tulsa'nın daha lüks mahallelerinin yeşillikli caddelerine çıktım.

Verandanın önüne park ettiğimde düzenli, hoş ev aynı görünüyordu, bu iyi bir haberdi. Polis arabası yoktu, polis bandı yoktu, Brodie'ye benzeyen araç yoktu. Onun boyası çıkmış eski model bir araba kullandığını düşünüyordum. Belki de büyükannesinin 1988 model maun rengi Mercury Grand Marquis'i ile Oklahoma'nın dört bir köşesine gidiyordu.

Bu hayale gülerek arabadan indim. Yapabileceğim tek şey kapıyı çalıp açmasını beklemektir. Açmazsa ciddi kararlar vermek zorunda kalacaktım. Dönüp bu olayı geride mi bırakacaktım? Camı kırıp gerçeği mi keşfedecektim? İçeride ceset varsa iyi bir fikir olmayabilirdi ama bu düşüncesiz tarafımın hoşuna gitmişti.

Sonunda sürpriz bir şey oldu. Kayla kapıya birkaç saniye içinde cevap verdi. Saçları hâlâ iplik iplik ve yıkanmamış görünüyordu ama tayt ve uzun, mavi bir tişört giymişti.

"Hey," dedi duygusuzca, ağzındaki sakız etrafa üzüm koku yayıyordu, muhtemelen diş fırçalamak ve diş ipi kullanmak yerine bulduğu çözüm buydu.

"Buraya gelen oldu mu?" diye sordum.

"Hayır."

"İyi çünkü Küçük Köpek öldü."

Kaşları seğirdi ama başka bir tepki vermedi. "Öldü mü?" dedi.

“Evet. Öldürülmüş.”

“Vay be.”

“Evet, vay be. Buradan uzaklaşman iyi olabilir. İster benimle gel ister kendi başının çaresine bak, sen bilirsin,” dedim umursamıyor gibi davranarak. “Dediğim gibi, seni kurtarmaya ya da sosyal hizmet görevlin olmaya gelmedim.”

“Tam olarak nereye gideriz?”

“Güzel bir otel odası tutup konuşuruz diye düşündüm. Kız kıza, eğlenceli bir sohbet.”

Dudaklarının bir kenarı havaya kalktı. “Demek fikrini değiştirdin,” dedi.

“Hayır. Hayatta gördüklerinden sonra bu tuhaf gelebilir ama bir çocukla ensest ilişki yaşamak istemiyorum. Güçlü hissetmek için sahte masumiyetini çalmama gerek yok. Yeterince gücüm var. Anladın mı?”

Konuşmamın üstüne cevap olarak göz devirdi. Tüh. Ben-
ce çok iyiydi.

“Her fırsatta ortaya çıkardığın cinsel numaralar dışında bir şey var mı öğrenmek istiyorum. Sence orada başka bir şeyler de var mıdır?” dedim göğsüne işaret ederek.

Büyük, mor bir balon patlattıktan sonra tekrar ağzına çekti ve yan yan baktı. “Brodie öldüyse burada kalamam. Biraz bekle, eşyalarımı toplayayım,” dedi.

“Tamam.”

Ceket kolumu kullanarak buzdolabının kapağını açıp soğuk bir kola daha aldım. Önceki kola kutumun hâlâ çöpte olduğunu görünce daha sonra Nate’in telefonu ile birlikte atmak için aldım. Ulu orta yerde parmak izi bırakmama gerek yoktu. Ne olur ne olmaz.

On beş dakika sonra Kayla sırt çantası ve içi giysi dolu bir çöp torbasıyla döndü. Hazır görünüyordu, ayaklarında parmak arası terlik falan vardı ama salonda yavaş yavaş ilerlerken telefonuna bakıyordu. “Kevin dün kasabanın dışında bıçaklandığını söylüyor,” dedi.

“Hangi kasaba? Burası mı orası mı?”

“Burası. Jenks’te olmuş. Nehrin diğer tarafı.”

“Hım. Enid’e gidiyor demiştin.”

“Evet, bilmiyordum. Biriyle konuştuğunu duydum, buluşma planlıyordu.”

“Kimle buluştuğunu sormadın mı?”

“Sordum ama çoktan dışarı çıkmıştı, endişelenmememi söyledi.”

“Seni sattı mı?” diye tahmin ettim.

“Sattıysa da anlaşılamamışlar.”

“Ne olur ne olmaz, biz gidelim,” dedim. Mantıklıydı. Kayla için iki yüz dolar getireceğimi düşünüyordu. Bu anlaşma karşılığında Kayla elinden gitmiş olacaktı ve onu Morris’e karşı koruyamayacaktı. Eve döndüğünde o iri, kel adam hâlâ onu bekliyor olacaktı. Bu yüzden onu bana vermek yerine Morris’in adamına verip daha çok para almayı tercih etti. Düşündüğümünden daha zekiymiş.

Hayır. Tabii ki zeki değildi. Zeki davranmaya *çalıştı* ama ölmüştü ve numarası başarısız olmuştu. Ne parası vardı, ne güvenliği ne de hayatı.

Bir dakika içinde arabaya binmiştik ve evden uzaklaşıyorduk ama ağaçlarla dolu mahalleden çıkana kadar dikiz aynamı kontrol etmeyi bırakmadım. “Tulsa’ya ilk geldiğim-

de bu kadar yeşil olduğuna inanamadım,” dedim. “Gerçi hâlâ benim yaşadığım yere benzemiyor. Minneapolis’te her yer ağaç dolu. Her yerde göller var. Şelaleler ve göller var. Çok güzel bir yer.”

“Minneapolis... Sibirya gibi değil mi?”

“Hayır, Sibirya gibi değil.”

Terliklerini çıkarıp ayaklarını konsola uzattı. Zevksiz, simli pembe ojeleri iki ayağının da üçüncü parmağında silinmişti. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Oklahoma City’de Skirvin diye bir otele. Adını duydun mu?”

“Hayır,” dedi ve bir balon daha patlattı.

“Müzik falan açmak ister misin?”

“Hayır.”

Çoğu gencin tersine, sürekli kulaklıkla dolaşmıyordu. Tıpkı benim gibi şarkılardaki duyguları anlamadığını tahmin ettim. Dünyadan uzaklaşmak için bir yöntem ihtiyacı yok gibiydi. Diğer insanlar onu etkilemiyordu. Diğer insanlar onu *gerçekten* etkilemiyordu. Ölü arkadaşı hakkında hiçbir duygu belirtisi göstermemişti.

“Bu nedir?” dedi konsoldaki bardak tutacağına koyduğum Lladró figürünü eline alarak.

“Sanat,” diye cevap verdim. “Yerine koy.”

“Brodie’nin evinde de böyle şeyler var.”

“Vardı.”

Geri koyduğu sırada yüzünde ifade var mı diye aradım. Yoktu. “Sence Brodie’yi Morris mi öldürttü?” diye zorladım.

“Muhtemelen. Zaten silahla tehdit edip dövmüşlerdi. Başka kim yapacak?”

“Aramızda yanlış anlaşılma olmasın diye soruyorum... öldürülmüş olması seni pek etkilememiş gibi.”

“Bana ihanet etmek için gitmişken neden üzüleyim? Hiç mantıklı değil.”

Bence de mantıklı değildi ama çoğu insan böyle tepki veriyordu. Normal bir genç kızın daha çok üzüleceği kesindi. Daha çok korkardı. Ve daha çok pişman olurdu. Ne de olsa bu iş onun fikriydi. Onun dolandırıcılık numarasıydı. Brodie’yi işin içine aracı olarak sokmuştu ve onun yüzünden ölmüştü.

Huzurlu bir şekilde camdan dışarıya bakıyordu, köprüye uzanan kıvrımlı yolda ilerlediğimiz sırada gölü izliyordu. Koltuğumun arkasından çikolatalı mini çörek paketi çıkarıp ona uzattım. Altı tane yedikten sonra paketi alıp son iki tanesini ağzıma atmayı başardım.

Gençler işte.

İkimiz de boş muhabbet ile sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmiyorduk, bu yüzden Oklahoma City’e gelene kadar neredeyse hiç konuşmadık. Luke bir kez aradı ama sesli mesaja bıraktım. Bayan Sinsi kişisel aramalarımı dinlesin istemiyordum.

Gişeden hızla geçtiğimiz sırada türbinlerin manzarasını özledim. Bu yolda billboard ve fast food tabelaları dışında bir şey yoktu. Ha, bir de inekler. Bir sürü inek vardı.

Sonunda şehre gelmiştik, şehir merkezinin derinliklerine daldım. Skirvin’in geniş caddesine girdik ve arabayı vale-

ye verdim. Kayla, umursamazlığının birazını yitirdi, fal taşı gibi açılan gözleriyle etrafa baktı. Skirvin tişörtlü çocuğa anahtarlarımı attığı sırada beni izlediğini fark ettim. Eşyalarımızı –ve Kayla’nın çöp torbasını– alan adama birkaç dolar verip içeri girdim, Kayla hemen arkamdaydı.

“Oha,” dedi lobiye girdiğimizde. Mimarlık konusunda hiç bilgim yoktu ama buradaki her şey lükstü. Her şey parlıyordu, her şey koyu renkli ve cilalı ahşap kaplıydı. Asansör kapıları pirinç ve yeşim taşından oyulmuş gibi duruyordu. Üç katlı tavandan iki buçuk metrelik avizeler asılmıştı. İçerisi serin ve yankılıydı, kendi aralarında mırıldanan iş adamları mobilyaların üstüne portrelerdeki kadınlar gibi yayılmıştı. Kayla arkamdan gelirken terlikleri parlak mermer zeminde sinir bozucu bir ses çıkarıyordu.

Etrafta serin bir limon ve taze çiçek kokusu vardı. İçime çekip gülümsedim. Burada hava kirliliği yoktu.

“İyi günler!” dedi göğüs boyundaki ahşap masanın başında duran kız. Ona adımı verdim, kaydımızı yapıp kartımı aldığı sırada kibarlıktan ölecek gibiydi. Sonra masanın arkasından çıkıp bize süslü asansör kapılarına kadar bizzat eşlik etti. “Süitiniz hazırlandı. Lütfen böyle buyurun hanımlar,” dedi.

“Sadece bir hanım var,” diye düzelttim gülümseyip asansöre geçerek.

Şaşkınlıktan gülümsemesi bir an kayboldu.

“Bu neymiş öğreneceğiz,” dedim kafamla Kayla’yı işaret ederek. O da bana pis bir bakış attı.

Küçük asansör kabini bizini sonunda en üst katta indirdi

ve otel görevlisi göz alıcı ahşap kapılarla çevrili, halı döşenmiş koridorda bize eşlik etti. Kapıların her birine sarmaşıklar ve çiçekler boyanmıştı. Koridorun sonuna kadar yürüdük, *Başkanlık Süiti* yazan bir tabelanın önüne kadar.

Kadın anahtarı okutup gururla kapıyı açtı. “İşte geldik! En iyi süitimiz!” dedi.

Yanından geçip kısa, ahşap kaplama koridordan devasa bir salona çıktım, etrafımızdaki binaların manzarası görünüyordu. “Harika,” dedim.

“Ha siktir ulan,” dedi Kayla.

Tabii ki süiti turladık. Bu ayrıcalık için para vermiştim. Burası pahalıydı, Kayla’nın bunu bilmesini istiyordum ama mesela New York standardına göre savurgan değildi. Hatta bu paraya Tokyo’da küçük süit bile tutamazdım. Ama bu bir gecelik lüks, Kayla’ya bambaşka bir evren gösteriyordu. *Sen de bunlara sahip olabilirsin; yapman gereken tek şey psikolojik uzmanlığına odaklanman.*

İnsanlar bizden korkuyordu. Sosyopat kelimesi onları korkutuyordu, bizi seri katiller ve katliamcılar ile aynı kefeye koyuyorlardı. Ama ben kimseyi öldürmemiştim. Muhtemelen de hiç öldürmeyecektim.

Ama gerçeği bilseler daha çok korkarlardı. Sayımız çok fazlaydı. Her yerdeydik. Evet, küçük hırsız ve dolandırıcı olanlarımız da vardı ama aynı zamanda CEO, cerrah ve askeri lider olanlarımız da vardı. Tüm dünyanın hayran olduğu insanlar. Neden başarılıydık? Çünkü hiçbir şeyden korkmuyorduk ve milyonlar veren risk/ödül durumlarını kabul etmeye hazırdık. Bunun için *hevesliydik*.

Tabii ki görebileceğiniz en kötü CEO, cerrah ve askeri liderlerdik ve bizimle kesinlikle evlenilmemesi gerekiyordu ama gülü seven dikenine de katlanırdı.

İnsanları umursamıyorsak bu bizim suçumuz muydu? Diğer psikolojik durumlardan ne farkı vardı? Benim beynim pişmanlık hissedemiyordu. Sempati kapasitem yoktu. İstesem de acıyamıyordum ama ne kadar şanslıym ki acımak istemiyordum.

Beynim doğal olarak bu şekilde gelişmişti, genetik yapım ve yıllarca gördüğüm istismar ve ihmalin üstüne bu boktan, boktan dünyadaki kısa süreli duygusal deneyimim binmişti ve bu katmanları oluşturmuştu. Öğretmenler, çökmüş gözleriyle kirli giysilerimi görmezden geldi. Ailem travma nedeniyle yatağa işememle dalga geçmişti. Siyasetçiler en temel, hayvani ihtiyaçlarımı görmezden gelmişti.

Kendi başımın çaresine bakmam gerekiyordu. Öyle de yapmıştım.

Kayla, hapishanede değilken eyaletteki tüm kadınların yumurtalarını dölleyen bir babaya sahipti, bu yüzden durumu daha da kötü olabilirdi. Evinden geçen erkeklerin sayısını tahmin bile edemiyordum. Onu aile bonusu sayan onca adam. Sormayacaktım da. Bu hikâyeleri hepimiz milyonlarca kez duymuştuk, sadece detaylar değişiyordu ve ben zaten sempati hissedemiyordum.

Yüzünün hayretle dolmasını izlemek bana büyük bir tatmin verdi. *Evet, kızım. Buna istediğin zaman sahip olabilirsin. Evet, bu benim kimliğim, sana verebileceğim şeyler. Yere gömülü küvete bak. Üç metrelik karyola başlığına bak.*

Beni özel hissettirmek için aceleyle yukarı çıkarılmış taze meyve sepetine bak.

Sen de bunlara sahip olacak kadar iyi misin?

Kapı çalındı ve görevli kız topuklularıyla koşarak kapıyı açtı. “Çantalarınız geldi!” diye seslendi.

Yatak odasında yavaş yavaş dönen Kayla’yı bırakıp görevlilere gitsinler diye onar dolar verdim. Yatak odasına döndüğümde Kayla’nın yatağa atlamak üzere olduğunu gördüm. “Aklından bile geçirme. Salonda çekyat var. Yatak benim. Söylediğim gibi, iyi biri değilim,” dedim.

Kayla ofladı. “Neyse. Umurumda değil. Orada da televizyon var,” dedi.

“Evet, banyoda da televizyon var. Saçlarını yıka, küvette uzun bir banyo yap, sonra alışverişe çıkarız. Tamam mı?”

“Olur tabii.”

“Hiç manikür yaptırdın mı?”

Kaşları öfkeyle V şeklini aldı, onunla dalga geçtiğimi düşünüyordu.

“Mani-pedi de yaptırınız. Kız günü. Lobiyi arayıp önerilerini sorayım.”

“Neden yapıyorsun bunu?” diye sordu işten gelen maille- re bakmak için uzaklaştığım sırada. Ofisten bir sürü e-posta geliyordu. Galiba büyük bir şeyler oluyordu.

Dizüstü bilgisayarımı açtığım sırada küvetin dolduğunu duydum ve mutlu bir şekilde şarkı mırıldandım. En azından banyo yapmaya gönüllüydü, her ne kadar kendini motive etmese de.

Ortaklardan gelen e-postayı açtım ve boş odaya “Olamaz!”

diye bağırdım. Elimi dramatik bir şekilde göğsüme koyup daha duygulu bir şekilde denedim, “*Olamaz!*”

Rob’un müşterisi büyük sorunlar yaşamıştı! Tam bir skandal! Ah, inanmıyorum, hepsinin sorumlusu da Rob’dur!

Klasik bir hata yapmıştı. North Unlimited ile çalışmak isteyen iki okul yönetimine birkaç belge gönderecekti ama yanlış dosyaları eklemişti. Bir tanesi –ah, Rob, ah– donmuş tavuğun müşterinin söz verdiği gibi Brezilya’dan değil, Çin’den geldiğine dair kanıt içeriyordu!

Anlaşma tamamen mahvolmuştu. Eyalet hapisanesinin dava açacağı bile söyleniyordu. Okul yönetimleri dehşete düşmüştü. Bu şirket çocukları –savunmasız küçük çocukları– kimyasal işlem görmüş, yasa dışı yollarla ülkeye sokulmuş tavuk yemeye itiyordu!

Hepsi de Rob yüzündendi. Tanrım. Bu ölümcül bir hataydı. Hatta kariyerine son verebilirdi.

Müşteriye hemen gereğinin yapılacağı söylenmişti. Rob kesinlikle kovulacaktı ama kimsenin onun için endişelendiğini düşünmüyordum. Dört ayak üstüne düşüp kısa zamanda iş bulurdu. Becerikli olduğu bir konu vardıysa o da kendini pazarlamaktı.

Önemli olan Rob’un bir daha ofisime girmeyecek olmasıydı. Artık durmadan zırvalamayacak, kendi yapması gereken işleri başkalarına yükleyemeyecekti. Ve bana müşteriler hakkında bir daha asla yalan söyleyemeyecekti.

Ortağa hızlı bir e-posta gönderdim, durumun hâlâ kötü olduğunu ama kayıp yeğenimin bulunduğunu ve bu akşam küçük kıza uygun bir yer bulduktan sonra hasarı en aza indirmek için elimden geleni yapacağımı söyledim.

Lütfen beni aramaktan çekinmeyin. Konu hakkında bilgim var ve yardım etmek için elimden geleni yapmaya hazırım. Gerekirse aramanıza cevap vermek için hastane odasından çıkabilirim. Lütfen bu krizde size yardımcı olmak için elimden geleni yapmaya hazır olduğumu unutmayın, şu anda orada olup üstüme düşeni yapamadığım için de çok üzgünüm.

Bunu gönderdikten sonra geri kalan e-postaları okudum. Rob'un adresinden gönderdiğim e-postaya kendimi de cc yaptığım için iki tarafında azarlarını görebiliyordum. Tabii ki yediğim en lezzetli yemek Rob ve önünü alamadığı ünlem işaretleriydi; bir çeşit sabotaj olduğuna yemin ediyordu. O e-postayı da o dosyayı da göndermemişti!!!! O değildi!

Sanki bunun nasıl olduğu tarafların umurundaydı da. Anlaşma bitmişti. Rob da öyle.

Ona yardım etmeye çalışmıştım. Gerçekten. Tamam, *o kadar* gerçekten değil. Ona yardım ettim çünkü çıkarım olduğunu düşündüm ama Rob onu da berbat etmeden duramadı. Kendi çukurunu kazmıştı, artık işsiz olduğu için de çukura girebilirdi. İyi uykular, Rob.

Bunu tabii ki kendim için yapmıştım ama aslında gelecekte Rob ile tanışacak herkese bir hizmette bulunmuştum. Buna engel olmasaydım tüm hayatını başkalarının başarısını üstlenmekle geçirecekti. Bu taktik çok işine yaramıştı. Kötü alışkanlıkları yüzünden başarılı olmuştu ve bu alışkanlıkların düzeltilmesi gerekiyordu.

Şimdi, daha küçük bir hukuk şirketinde iş bulduğunda sıranın en altındaki adam olacaktı. Lekeli geçmişini telafi

etmek için uslu olması gerekecekti. Elinden geleni yapıp iyileşmek zorunda kalacaktı.

Rica ederim, Rob.

Banyodan bir bağırış duydum ve odaklanmak için kafamı kaldırdım. “Ne?” diye bağırdım.

“Wi-Fi şifresi nedir?” diye çılgılık attı.

Şifreyi bağırdım ve ofisten gelen e-postayı açtım. *Çok teşekkür ederim, Jane. Yeğenin iyi olduğuna çok sevindim, hepimiz sağlığına kavuşacağını umuyoruz. Lütfen bugün ailenin yanında kal, bir ihtiyacımız olursa seni ararım. Tabii ki ne kadar çabuk gelebilirsen o kadar iyi olur. Rob'un müşterileri tekrar dağıtılacak, çoğu hakkında bilgi sahibi olduğumu da biliyorum.*

Hızlı, alçakgönüllü bir cevap verdikten sonra sırtarak dizüstü bilgisayarımı kapattım. Ne gündü ama.

Çoktan duş almıştım ama alışverişe çıkmadan önce daha moda bir şeyler gitmek istiyordum, bu yüzden bavulumu yatak odasına taşıdım. Tuvalet kapısının önünden geçtiğimde şuh inlemeler ve küçük bir ekranda izlenen pornonun tiz homurtularını duydum. Herhalde kızın ihtiyaçları vardı, beni ilgilendirmezdi ama bu akşam küvet yerine duşu kullanmayı aklıma not ettim.

Siyah dar kot pantolonumu çıkardım, pembe kazağımın altına siyah botlarımı giydim; sonra oda servisi menüsünden lezzetli bir öğlen yemeği seçtim. Bazlama, acılı tavuklu ve avokadolu sandviç, patates kızartması ve birkaç tatlı. Ayrıca benim için bir kadeh şarap ve onun için bir kola ekledim ve yemek gelene kadar uyuklamak için yatağa uzandım.

Bir su damlasıyla uyandım. Gözlerimi yavaşça açtığımda Kayla'nın başımda durduğunu gördüm, bornozun içindeydi, saçları *Halka*'daki hayalet kız gibi iplik iplik sarkıyordu. "Ne?" diye çıkıştım.

"Kapıda biri var."

"Evet, oda servisi. Öğle yemeği söyledim. Aç işte."

"Polisler olabilir," dedi sakince.

"Polisler neden gelsin?"

Omuzlarını silktiler ve onu dirseğimle kenara iterek kapıya yöneldim. Tahmin ettiğim gibi oda servisiydi.

Kayla'nın çalacağını düşündüğüm için garson yiyecekleri yemek masasına dizdiği sırada şarabımı yudumladım. Kayla'ya sandviçin ve bazlamanın yarısını verdim, ikisini de neşeyle kabul edip patates kızartmalarını kendi tarafına çekti.

İyi. Benim de şarabım vardı.

"Burası çok havalı," dedi ısırlıklar arasında.

"Beğendin mi?"

"Evet. Güzel."

"Öyle. Neden polislerden endişelendiğini söyle. Sabah kapını çaldığımda endişelenmemiştin. Brodie ile mi ilgili?"

Omuzlarını silktiler ağızlarına yemek sokmaya devam etti.

"Kayla, bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Neden?" diye sordu, harika bir soruydu. Hayatında kimseye dürüst olmadığından emindim, gerçeğin ne önemi vardı ki zaten?

Ben kime karşı dürüst olmuştum? Kimseye.

Luke sosyopat olduğumu bilmiyordu, tıpkı Minneapolis'te tekrar buluştuğumuzda yaşadığım çifte hayatı bilmediği gibi.

En iyi arkadaşım ölmüştü ama hayattayken ona çoğunlukla duymaya ihtiyacı olan şeyleri söylüyordum, böylece arkadaşım olmaya devam ediyordu çünkü dünya ile tek bağlantım oydu.

İnsanlara işime yarayan ve onları yakınımda tutan şeyler söylüyordum, Kayla'nın da aynı numarayı öğrendiğine emindim. Geçineceksek benim yanımda kendisi olabileceğini kanıtlamam için aylar geçmesi gerekiyordu. Belki de yıllar. Ve gerçekten geçinmemizi istiyordum.

Sığ, düşüncesiz bir hareketti ama uzmanlık alanım buydu. Kedimi de öyle almıştım ve birlikte çok mutluyduk.

Artık aileydik. Sadece benim için.

Bazı insanlar çocuk sahibi olmak istiyordu, böylece kendilerini seven insanlar yaratıyorlardı. Sürekli yanlarında olabilecekleri, boşanma ya da ihanetin mümkün olamayacağı insanlar yaratıyorlardı. Ešte sorun yoktu ama *çocuk*... Bu çok daha kalıcıydı. Arkadaşlar, sevgililer ya da eşler ufacık bir şeyden çekip gidebilirdi ama çocuğunu kaybetmen için gerçekten sıçıp batırman gerekiyordu. En kötü günlerinde bile seni seveceklerdi, "en kötü" kısmı doğal kişiliğin olsa bile. Bunu etrafımdaki çarpık ilişkilerde milyonlarca kez görmüştüm.

Ama ben sevgi istemiyordum. İnsanların kendi çocuklarında aradığı diğer büyük şeyi istiyordum. *Kendilerini*.

Benim gibi olduğuna karar vermiştim. Vahşi, küçük bir bendi. Koltuklarımı kabartan, ilgimi çeken bir aynaydı. *Bir miras*. Kayla'da gördüğüm buydu. Beni heyecanlandıran da buydu. Bu aile kurmak değildi, kesinlikle farklıydı.

Haline bak, yiyeceklere saldırıyor. Arkadaşı öldü, sayısız

gün geçirdiği, kendi çıkarı için kullandığı çocuk öldürülmüştü ve ölüm haberini aldığından beri yüzü bile asılmamıştı. Ne de olsa öldürüldüğünde muhtemelen ona ihanet ediyordu. Neden umursayacaktı ki? Bunu anlıyordum. En derin noktalarımda hissedebiliyordum. Ben olsam benim de umurumda olmazdı.

Kayla on dört, on beş yaşından beri yetişkin adamları müşteri olarak alıyor, onlardan para koparıyordu. Yirmi yaşında neler yapabileceğini hayal edemiyordum. Belki de otuzunda. Eğitim, klas ve dünyanın nasıl işlediği hakkında geniş bir bilgi dağarcığıyla her şeye sahip olabilirdi. *Benim* sayemde.

Dikkatli olmam gerekiyordu. Kız fırtına gibiydi ve çok ama çok tehlikeli olabilirdi. Ama tehlike sarhoş edici değil miydi? Güvenli bir hayat yaşamamanın eğlencesi var mıydı?

Luke ile direndiğim şey de buydu. Yerleşmenin verdiği kan dondurucu dehşet. Anladığım kadarıyla düzenini kurmak sabırla ölümü beklemek demektir. Her şeyi bastırıp derinlere itiyordun, sonunda hiçbir şeyi umursamıyordum ve ebedi karanlığın kollarına seve seve gidiyordun.

Sikerim öyle işi. O boşlukla sonuna kadar savaşacaktım, beni zorla gırtlaklayıp içine çektiği güne kadar.

Kayla hiçlik değildi. Heyecandı. Olasılıktı. Riskti. Ona kol kanat gerersem neler olabileceğini kim bilebilirdi? Çok hoş bir sürpriz olabilirdi. Belki aramızda sevgi ve gerçek bir anlayış bile olabilirdi.

İnsanlar bizim duygularımız olmadığını düşünüyordu ama bu doğru değildi. Yalnız hissediyorduk. Yanımızda

birileri olsun istiyorduk. *Bir kereliğine* gerçek bir bağ hissetmek için insanların peşinden koşuyorduk. Kayla ve ben tehlikeli yapboz parçaları gibi birleşebilirdik.

Tatlıları Kayla'nın önüne itip bir tane seçmesini söyledim. Teşekkür etmeden fırınlanmış dondurmayı aldı. Bir kez bile teşekkür etmemişti. Karşılığında ne istediğimi söylememi bekliyordu çünkü bu kız dünyadaki kimsenin nedensiz yere kibar olmadığını biliyordu. İstedğim bir şey olacaktı, o yüzden minnet gösterip sonradan da aptal gibi görünmenin anlamı var mıydı?

Haklıydı. Sevgi bile belli kurallarla geliyordu. İnsanlara âşık olma nedenimiz bize hissettirdikleri şeylerdi. Önümüze çıkan rastgele birine âşık olmuyorduk. Bu hayranlıktan öte bir şeydi. Acı bir ihtiyaçtı. Senin ihtiyacın, onun değildi. Senin hoşlantın, senin isteklerin, senin *ona* olan arzun...

Bence herkes canavardı. Yalnız değildim.

Luke iyi ve nazik biriydi. Çok çalışıyor, doğru olanları yapıyordu, kardeşini, kardeşinin eşini ve tatlı yeğenini seviyordu. Hepsini seviyordu çünkü hayatına sıcaklık ve neşe katıyorlardı. Peki annesi? Birlikte yaşanmayacak bir kâbusa dönüştüğünde onu sevmeyi bırakmıştı, iyi de yapmıştı. Bu durum çoğu normal insanın kaldırabileceği bir şey değildi.

Ama beni neden seviyordu biliyor musunuz? Ben biliyorum. Çünkü annesinin fevri, takıntılı sevgisiyle geçen yıllar sonrasında benim mesafeli duruşum onu rahatlatıyordu. Çünkü ihtiyacı olduğunda egosunu şişiriyordum ve onu güldürüyordum. Çünkü ona akıl almaz oral seks yapıyordum ve her istediğinde seks yapmaya hazırdım.

Bu kadar. Aşk buydu. Üstüne şiirler dizmeye gerek yoktu; bulmacayı çözmüştüm.

Yani hayır, Kayla'nın sevgisine ihtiyacım yoktu. Ama yoldaşlığının kıvılcımını gerçekten ama gerçekten istiyordum.

Dondurmadan kocaman bir ısırik alıp neşeyle mırıldandığını görünce genişçe gülümsedim. “Yemeğin bitince alışverişe çıkıp seni düzeltiriz. Yeni elbiseler. Kuaför. Güzel ayak parmakları,” dedim.

Kayla kafasını evet anlamında sallayıp gülümsememe karşılık verdi, küçük burnunun ucunda kalan krem şantiyle çok tatlı görünüyordu. Ama gözleri soğuk ve dikkatli kalmaya devam etti, bekliyordu.

Aferin kızıma.

19. BÖLÜM

Şehirde harika bir gün geçirdik. Sıkıcı detayları tekrar yaşayıp bunları günlüğümüze yazmanın anlamı yoktu. Eğlenceli bir alışveriş günü nasıl olur herkes bilir.

Kayla'nın saçı kontrol altına alınmıştı. Neredeyse aynı boydaydı ama keskin bir açıyla kesilmişti, öne doğru kayıyordu, omzunun önündeki kısım sırtına düşen kısımdan yaklaşık altı santim daha uzundu. Kirli sarı saçları daha parlaktı, ön kısımlara açık renkli gölgeler atılmasını istemişti. Gözleri eskisi kadar kirli değildi, daha yeşil görünüyordu.

El ve ayak parmakları deniz mavisiydi, iki elinin serçe parmağında da küçük, yeşil kristaller vardı. Pahalı kot pantolonu ve beyaz yapay elma terlikleri üstünde güzel görünüyordu. Fırfırlı siyah gömleği neredeyse yüz dolardı ve soluk cildini parlak gösteriyordu.

Heyecan doluydu, kan akışı hızlanınca hastalıklı solgunluğu geçmişti. Artık sokaklarda büyümüş aç bir çocuk ye-

rine sağlıklı bir tay gibi görünüyordu. Bu ilişki ikimizin de ihtiyaç duyduğu bir Şey olabilirdi.

“Akşam yemeğini dışarıda mı yiyelim odaya mı söyleyelim?”

Torbalarımızı yemek masasının yanına bıraktığımız sırada salona alıcı gözle baktı. “Buradaki  ğlen yemeği güzel-di,” dedi.

“Kaliteliydi ama büyük bir günden sonra çıkıp yeni tırnaklarını, saçlarını ve elbiselerini göstermek çok daha heyecan verici. Başa birinin çalıŐmasının meyvelerini yiyorsun.”

“Kaliteli bir yere gidebilir miyiz?” diye sordu çenesini kasarak, itirazlara karşı gelmeye hazır gibiydi.

“Tabii ki. Yelp’e baktım ve yakınlarda lüks bir Kuzey İtalya restoranı buldum. İyi mi? Yoksa biftek mi istersin?”

“Köfte seviyorum,” dedi, ben de omuzlarımı silkip on beş dakika sonraya iki kişilik bir yer ayırttım. Kuzey İtalyan olsa da olmasa da Amerikalıların köfte bekleyeceğini biliyor olmalıydılar.

“Masa ayırdım. Gidelim.”

Lobiye indik. Terlikleri granit üstünde yürürken eski terlikleriyle aynı sesi çıkarmaya başladı ama en azından artık her adım attığında ıŐıldayıp parlıyorlardı. BakıŐlarının otel barındaki mutlu kalabalığa yöneldiğini gördüm. Düzinelerce adam vardı, hepsi koyu takım elbiseler giymişti, zaten gevşek olan ahlaki anlayıŐlarını içkiyle daha da gevŐetiyorlardı. Paralarını sayıyormuŐ gibi gözlerini kıstı.

“Hadi, kızım. Şu anda mesaide değilsin.”

“Ne?” diye çıkıştı sert ve tiz bir sesle. “Bir Şey yapmıyordum.”

“Bu seks numarasını bırakabilecek misin yoksa başka bir şey yapamıyor musun?”

“Neyse,” diye mırıldandı. “Etrafa bakıyordum o kadar.”

“Peki, tamam.”

Alışverişten döndüğümüzden beri rüzgâr şiddetlenmişti, yürüdüğümüz sırada üşüdüğü belliydi ama itiraf etmiyordu çünkü ona kazak falan almasını söylemiştim ve almamıştı. Yeni, cici elbiselerini kapatmak istemiyordu. Bunu anlıyordum ve rüzgâra karşı yumruklarını sıkması, kollarını bağlamayı bile reddetmesine hayran kalmıştım. Köşeyi döndüğümüz sırada diken diken olmuş tüylerine bakıp gülümsedim.

Birkaç dakika sonra sokak manzaralı bir masaya oturduk. Kendime süslü bir cin ve soda, Kayla’ya da İtalyan kremalı sodayı denemesini söyledim. Garson ekmek getirdi ve Kayla, garson ekmeği geri götürecekmış gibi bir dilim kaptı.

Ekmeği çiğneyerek bana soğuk bakışlar attı.

“Isınabildin mi?” diye sordum.

Bunu duymazdan gelip çenesini kaldırdı. “Bu olayın amacını açıklayacak mısın?” diye sordu.

Kafamı yana yatırıp bir anlığına onu inceledim. “Güzel elbiselerini beğendin mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Yeni saçını, tırnaklarını?”

“Tabii ki.”

“Parası olan insanları ayırt edebiliyorsun değil mi? Farklı göründüklerini, kendilerini farklı taşıdıklarını anlayabiliyorsun?”

Omuzlarını silkti.

“O görüntü için para veriyorlar. Parlak saç, güzel tırnaklar, tam ölçülü ve dikili pantolonlar. Güzel görünüyorlar çünkü bunlara verecek paraları var. Skirvin’de süit tutacak, rahatlamalarına yardımcı olacak masajlara verecek paraları var. Tatillere çıkıyorlar. Kumsalda yatıp iş yapmıyorlar. Cilt bakımı yaptırıyorlar. Kişisel koçları var.”

“Evet, biliyorum.”

“Sen de bunlara sahip olabilirsin. Hayatının her gününü savaşılarak geçirmek zorunda değilsin. Ama bu para için çalışman lazım.”

“Zaten...”

Elimi kaldırdım. “O şekilde değil. Gerçek para istiyorsan öyle olmaz, Kayla. Seksin de hırsta yeri var ama tek aracın o değil,” dedim.

“Neyse ne,” diye hırladı.

“Ben de seninle aynı yerden geldim, şimdi halime bak,” dedim. Bakmadı. “Ciddiyim. Bak bana. Saçıma, cildime, botlarıma bak. Şehirde harika müstakil bir evim var. Güzel bir arabam var. İsteddiğimde yemeğe çıkıyorum. Başka ülkelere gidiyorum. Parayı düşünmeden alışveriş yapıyorum. Hepsini de kendi isteğime göre yapıyorum, bana arada sırada para verecek, kırışik taşaklı bir adamla anlaşarak yapmıyorum. Bunlar *benim*, Kayla. Anlıyor musun?”

Gözlerini acıyla bana doğru çevirdi.

“Bu hayatı hak ettim. Yüzde birin standartlarına göre zengin değilim ama hayatımda bir daha boktan bir kasabadan çıkmak için sapık tır şoförlerine otostop çekmem gerek-meyecek. Asla.”

“Ne güzel. Yani... ee? Beni vasiyetine falan mı ekleyeceksin?”

“Öyle yaparsam çok büyük bir hata yaparım,” dedim ve sırtım, sonunda onun da yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve saklamak için kafasını eğdi. Utandığından değil, benim ölüp eşyalarımı ona bırakmam düşüncesi o kadar komikti ki gülmeden edememişti.

“Neyse ki,” dedim, “o kadar salak değilim. Hayır, söylemek istediğim iyi bir hayat istiyorsan okulda sıkı çalışıp kendini kontrol etmeyi öğrenmen lazım.”

“Aman Tanrım,” diye inledi, gözlerini o kadar şiddetli devirdi ki gözleri acıdı mı diye merak ettim.

“Sana moral konuşması vermiyorum, o yüzden kapa çeneni küçük kız.”

Garson siparişimizi almak için yanıma gelmişti ama durduğunu, tereddüt ettiğini gördüm.

“Bir dakika,” dedim sonra Kayla’ya elimle menüye bakmasını işaret ettim. “İstedğini söyle,” dedim. Kendi menümü aldığımda karidesli ravioli gördüm ama seveceğimden emin değildim, bu yüzden birkaç dakika seçenekleri inceledim. “Osso buco,” dedim yüksek sesle.

Kayla somurttu, “O nedir?” diye sordu.

“Hayatında yiyebileceğin en iyi etli güveç gibi bir şey. Ama kimseye böyle açıklama. Senin tam bir cahil olduğunu düşünürler.”

“Yani lüks mü?”

“Evet.”

Somurtarak menüye bakmaya devam etti.

“Denemek istiyorsan aperatif olarak köfte söyleriz. Böylece hem köfte yemiş olursun hem de yeni bir şey denersin.”

“Olur. Evet, öyle yapalım. Denemek istiyorum.”

“İyi seçim,” dedim ve garsona bir bakış attım, gerginlikle bekliyormuş gibi hemen yanımıza geldi. Yiyecekleri sipariş ettim ve cinli sodamı hatırlattım. Otuz saniye sonra içeceklerimizle döndü. Kayla biraz daha ekmek yedi.

“Biz aynıyız,” dedim. Gözleri bana baktı ve pasif bir şekilde izlemeye devam etti, devam etmemi bekliyordu. “Ya da aynı şey olmaya yakınız. Sana önceden sosyopat olduğumu söyledim. Ne demek olduğunu biliyor musun?”

“İnternette baktım.”

“Ne diyorsun? Sence uyuyor mu?”

Omuzlarını silkip sodasından bir yudum aldı, hâlâ bekliyordu. Hâlâ durumu değerlendiriyordu. Diğer insanların utancına sahip değildi. Sessizliğe dayanabiliyordu.

“Tabii ki doktor değilim. Ben de hiç psikiyatriste gitmedim. Ne gerek var? O yüzden yanılıyor olabilirim ama ikimiz de doğru söylediğimin farkındayız, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Seni bulmaya geldim çünkü benim gibi olabileceğini duydum. Merak ettim. Şimdi daha da meraklıyım. Benimle Minneapolis’te yaşamak ister misin?”

Sözlerim sonunda ilgisini çekmişti. Dudaklarını pipetten ayırdı ve gözlerini kısarak sert bir bakış attı. “Seninle yaşamak mı? Sibiry’a da mı?” dedi.

“Şu anda hapisane kampında yaşıyor sayılırsın, neden burun kıvırıyorsun anlamadım. Evet, kışın soğuk oluyor ama şu andaki çevrenden çok daha iyi.”

“Zaten boktan, psikopat bir annem var. Bir tane daha gerekmiyor, sağ ol.”

“Boktan ya da değil, senin annen olmak istemiyorum. Kedim var, onunla onlarca yıl idare edebilirim. Akıl hocan olurum. Olağandışı yeteneklerini kullanarak hayatta başarılı olmayı öğretirim.”

“Neden?”

Bu sefer omuz silkme sırası bendeydi. “Çünkü kulağa eğlenceli geliyor. Şu anda hayatım çok *dengeli*. Bazen, her şey çok dengeli olduğunda düşüncesiz şeyler yapıyorum. Sıkılmaktan nefret ediyorum.”

“Evet,” diye cevap verdi.

“Şu anda kabasın. Cilalanman lazım. Sana büyük resmi göstermek, içindeki yerini bulmana yardım etmek istiyorum. Bana hâlâ zeki olup olmadığını söylemedin.”

“Yeterince zekiyim.”

“Okulda notların nasıl?”

Garson Sezar salataları getirdi ve Kayla pencereden dışarı baktığı sırada ben yemeye başladım. Hâlâ soruya cevap vermiyordu ama sarımsağı çok sevdiğim için neşeyle yiyordum. Herhalde sebze sevmiyordu.

“Dördüncü sınıfta beni özel bir sınıfa almak istediler,” dedi sonunda. “Aptal çocuklar için.”

“Ve? Gittin mi?”

“Hayır. Sınav sonuçlarım çok yüksek olduğu için gönderemediler, ne yapacaklarını bilemediler.”

“Anladım.”

“Ama okuldan nefret ediyorum. Gitmek istemiyorum, gitmeye zorlanmam da yanlış. Çok aptalca.”

“Tabii ki gitmek zorundasın. Günün her saatinde sokaklarda koşturan vahşi, eğitimsiz çocuklarla mı uğraşacağım? Bak, okulda iki yılın daha var. Şimdiye kadar zorlandın, notların muhtemelen düşük ama toparlayabilirsin. Yenilgiden dönme hikâyesi çok tutar. İki sene çalışırsan üniversite bursu kazanabilirsin.”

“Saçmalama. O para zenciler ve Kızılderili...”

“Yapma. Konuşma. Tüm hayatın boyunca bu şerefsizlerin söylediği hiçbir şeye inanmadın da *buna* mı inanıyorsun? Yaptıkları tek şey hayatlarını değerlendirmedikleri için bahane sunmak. Sen istismar görmüş, fakir bir aile çocuğusun. Annen uyuşturucu alıyor. Baban hapiste. Üniversiteler bunlara bayılıyor. Notlarını yükseltirsen ve kendini yıkıcı aile dinamiklerinden ayırıp *gelişmeyi* öğrendiğin hakkında güzel bir makale yazarsan otomatik olarak alınırsın.”

Çenesini eğdi, kirpikleri arasından bana baktı, gözleri buz gibiydi. İçkimi ve salatamı bitirdikten sonra sonunda bir parça ekmek alabildim. Köfteler gelince bir cinli soda daha sipariş edip arkama yaslandım.

“Gerçekten üniversiteye gidebilir miyim?” diye sordu.

“Evet. Belki Harvard olmaz ama eyalet okullarından birine kesin gidersin. Büyük bir burs kazanırsan pahalı okullara bile gidersin. Hawaii? Florida? Kaliforniya?”

Kaşları ilgiyle kalktı.

“Ama çabalaman lazım. Bu adamlara yaptığın gibi planlar yapıp uygulaman lazım. Bu uzun bir oyun, Kayla. Üniversiteye gitiğinde lisedekinden çok daha fazla eğlenebilirsin. Ama sınırı aşmaman lazım. Gerekli çalışmaları yap ya da başka birine yapması için para ver.”

“Bunu yapabiliyor musun?”

“Tabii. Sistemi içeriden kendi yararına kullanmayı öğren. Para orada. Güç bu. *Onlar* gibi davranabilirsin. Anladın mı?”

“Senin çıkarın nedir hâlâ anlamadım. Tabii gerçekten seks istiyorsan bilemem.”

“Seks falan istemiyorum. Yeğenim ve *çocuk* olman bir yana –Tanrım, bunu söylemem gerektiğine inanamıyordum– penislerden hoşlanıyorum ve sevgilimin harika bir penisi var. Seni öksüz bir seks bebeği gibi toplamak istemiyorum. Göt satmıyorum. Bedavaya harika seks yapıyorum zaten, teşekkürler.”

“Peki. Yani... hep çocuk falan mı istedin?”

“Hayır, çocuk falan istemedim. Hiç çocuk görmedin mi? Ama bence biz... ne bileyim işte,” dedim kafamı eğip gözlerine bakarak. “Arkadaş olabiliriz. Ya da... hala ile yeğen olabiliriz.”

Kendi esprime güldüm. “Kimse benim durumumu bilmiyor, Kayla. Kimseye söylemedim. Bilseler bile gerçekten *anlayamazlar*. Hayvanat bahçesindeki tuhaf bir hayvanmışım gibi bakarlar. Ama sen ve ben birbirimizi anlıyoruz. Daha doğrusu anlayabiliriz. Senin yanında numara yapma gerek kalmaz, senin de öyle. Birbirimizin nasıl düşündüğünü ve hissettiğini anlayabiliyoruz.”

Bir köfte alıp tabağına koydu, ben de aynısını yaptım.

“On altı yaşında bunu takmayabilirsin. Ben de takmazdım. Ama benim yaşı otuzu geçti ve yüzüne baktığımda gördüğüm şeyin ne olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Diğer insanlar çok tuhaf.”

“Evet. Doğru.”

İkinci içkim geldi ve kısık sesle “Şükürler olsun,” diyerek garsonun elinden aldım. Samimi konuşmalar yapmaya alışık değildim ve bunu yapmak çok enerjimi almıştı. Ya anlayacaktı ya da anlamayacaktı. Bu gecelik dürüstlük kotamı doldurmuştum. Yüzüm gergindi ve sızlıyordu, hiç hoşuma gitmemişti. Öf.

Köfteleri bitirdik ve antreler gelene kadar ikimiz de ağzımızı açmadık. Boş bardağımı gösterdim ve garson kafasını salladı. Bu akşam araba sürmeyecektim, o yüzden rahat rahat sarhoş olabilirdim.

“Ben de kremalı soda alayım yine,” dedi Kayla. “Bu sefer kirazlı.”

Aniden sesi on altıdan çok daha büyük çıkmıştı. Sakin ve kontrol sahibiydi. Ona gülümsedim, onu harika biri yapacağımı düşünerek hoş bir gurur kıpırtısı hissettim.

“Yani nasıl olacak?” diye sordu. “Seninle yaşarsam? Odam falan mı olacak? Yiyecek? Hepsi olacak mı?”

“Evet. Kira da almayacağım,” dedim. Ama dürüst olmak gerekirse bunu planlamamıştım. Hep içimden geleni yapıyor ve hızlı hareket ediyordum. Ama istediğimi elde etme konusunda uzmandım. “Ama önce anlaşmamız gereken noktalar var. Kurallarım olacak. Sevgilim var. İyi biri, sapık değil. Onunla uğraşmayacaksın.”

“Öyle mi?” dedi gözleri bir anlığına parladı.

“Dinle beni. Onun hakkında yalan söylemeyeceksin. Onu kaydetmeyeceksin. Onunla flört etmeyeceksin. Ona yan gözle bile bakmayacaksın. Ona ne olduğumuzu da söylemeyeceksin. Luke normal biri. Biraz saf ve beni seviyor.”

Güldü.

“Evet, biliyorum. Aptalca. Ama gerçek bu. Anlamayı kolaylaştıracaksa ona çok sevdiğim bir eşyam gözüyle bak. Bu kırmızı çizgim ve sınırı aşarsan her şeyi yaparım. İkimizi de olmadığımız bir şey gibi göstermeye çalışma yoksa hem seni hem de istediğin her şeyi mahvederim.”

“Oha. Biraz sakinleş istersen?”

“Normal insanlar nasıl işliyor anlamıyorum ama Luke sana iyi, sadık bir amca olmak için elinden geleni yapacak. Bırak yapsın.”

“Ya gizliden gizliye sapıksa ama anlamadıysan?”

Güldüm. “Değil. Ben sapıkları anlarım, merak etme. Öyleyse de gelip hemen bana söyle. Onun dışında o benim korumam altında ve ona saygı göstereceksin, bunu yapmak için ruhunun en karanlık köşelerine inmen gerekse bile.”

Kayla cevap vermedi ama ilerlemeden önce kabul etmesini sağlayacaktım. Yüksek sesle söyletecektim.

“İkinci olarak, şu anda müstakil bir evde yaşıyorum. Bir kedim var. Kediye zarar verme yoksa ben de sana zarar veririm. Evimi de bok etme. Birkaç hafta koltukta yatacaksın. Şu anda ev arıyoruz?”

“‘Biz’ mi?”

Evet, biz. Luke’un ilişkiyi ileri götürme teklifini kabul etmeye karar vermiştim. Düzen kuracaktım. Sessiz bir örümcek gibi. “Ben ve Luke,” dedim.

“Yani kesinlikle kendine ait bir odan ve büyük, güzel bir evin olacak. Yiyecek de olacak. Hem de bol bol.”

“Tamam.”

“Üçüncü olarak, okulda çalışacaksın ve gereksiz problem yaratmayacaksın. Arada sırada herkes kavga edip sinirlenebilir ama fuhuş çetesi kurma ya da müdürü para hortumlamaktan içeri attırmaya çalışma.”

“Ha!” dedi neşeyle gülerek. “Güzeldi.”

“Nasıl düşündüğünü anladığıma inanmaya başladın mı?”

“Bence umut vaat ediyorsun.”

Bir an durup yemek yemesini izledim. “Osso buco güzel miymiş?” diye sordum.

“Evet. Güzel. Bu nedir?” dedi etin altındaki sarımsı yığını çatalıyla iterek.

“Risotto. Süslü pirinç. Seversin.”

Küçük bir ısırık alıp kafasını salladı. “İyiymiş,” dedi.

Soğumadan kendi risottomu yemeye başladım. Çok lezzetliydi, bu yüzden birkaç dakika susup yiyeceğimin tadını çıkardım.

Luke’a planımı henüz söylememiştim ama –en kötü ihtimalle– kendi evimi satın alıp onunla ilişkiye devam ederdim. Ya da şehir merkezinde daha büyük bir yer alırdım. Öyle de olurdu.

Ama şehir merkezi, Kayla’nın belaya bulaşması için daha çok olasılık ve gözlemem gereken daha çok şey demekti. Becerebilirdim çünkü ona hiç güvenmiyordum ama daha çok iş çıkardı. Evin her yerine kamera koymam gerekirdi. Ayda bir peşine özel dedektif takıp mahallede yaptıklarını takip ederdim.

Oynayacağımız küçük ajanlık oyununu düşününce bu haylaz insana karşı bir sevgi hissettim.

“Teklifimle ilgileniyor musun ilgilenmiyor musun?” diye sordum sonunda.

“Belki.”

“Bu iğrenç yerden kurtulmuş olursun. Sana ahlaki bir hayat yaşa, nazik ya da cömert ol demiyorum. Umurumda değil. Başını belaya sokma ve çalışmalarına odaklan o kadar.”

“Anladım.”

“Ayrıca hayatımı bozma. Bu kadar. Anladın mı?”

“Neyse ne.”

Tanrım, gençler ve yarım ağız cevapları. “Çok sinirimi bozuyorsun. Tamam mı değil mi? Ayrıca ‘Aptal hayatımı kurtardığın için teşekkürler Jane Hala’ desen de fena olmaz.”

“Hayatımı kurtarmadın.”

“Birkaç ay önce *annemle* yaşıyordun çünkü en iyi seçeneğin buydu. Hayatını yaşamaya başlamadığın belli ama sen bunun farkında değilsin.”

“Siktir,” diye mırıldandı ama yemeye devam etti. Küçük bir kız olmasına rağmen çok yiyordu, buna hayran kalmıştım. Yemek bulunca yiyecektin.

Hiçbir şey söylemediğim halde omuzlarını silkti. “Yani plan nedir? Beni eyaletten kaçıracak mısın?” diye sordu.

“Hayır. Bunu yasal yoldan yapmamız lazım ki seni okula yazdıracak belgeleri alabileyim. Joylene sana iyi örnek olacağıma dair ifade verir sanırım. Ama annen ne yapar bilmiyorum.”

“Ben onun icabına bakarım,” dedi Kayla.

“Öyle mi?”

“Millet sigortadan para alsın diye yaktığı birkaç bina var,

bir torbacıyı da polislere sattı. İmza atmazsa herkese söylemekle tehdit ederim.”

“Güzel,” dedim gerçek bir minnetle.

“Sağ ol.”

“Gerekirse ailedeki herkesi satın alabiliriz. Ama gerek kalmaz. Ben onlardan endişeli değilim. En büyük endişem vali yardımcısının adını bilmesi. O problem yaratabilir.”

“Onu hallederim,” dedi Kayla sonunda sırtına yaslanıp bir lokma daha yiyemeyecekmiş gibi elini karnına koyarak.

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Yani kayıt elimde ve kullanmaya karar verdim. Hatta bu öğlen editledim. Yüklenmeye hazır Roy Morris’in yaptığı ortaya çıkınca toparlanmaya çalışmakla o kadar meşgul olacak ki beni unutacak.”

Açıkçası şaşırmıştım. Öğlen tuvaletten duyduğum ses porno değildi. Şantaj malzemesi hazırlıyordu.

Bu planı sevmiştim. Daha öncesinde eğlence ve çıkar için benzer numaralar yapmıştım. Ama tehlikeliydi.

“Bu çocuk pornosu. Yapmak, izlemek ya da paylaşmak yasa dışı. Videodaki sen bile olsan. Öylece gönderemezsin.”

“Geçici bir IP adresinden sahte bir e-posta hesabı açarım. Sorun değil.”

“Peki büyük bir işe girmeye çalıştığın sırada yüzün ortaya çıkarsa?”

Omuzlarını silkti. “Neyse ne. İzlemek yasa dışı değil mi? Endişelenecek bir şey yok.”

“Henüz göndermedin mi?”

“Henüz değil. Sonraki adımımı belirlemek istedim.”

“Öyle mi? Sonraki adımın nedir?”

“Senin yanına taşınmak,” dedi öylece.

Demek plan yapmıştık.

Yine de kafamı iki yana salladım. “Bak, ben de herkes gibi kamuoyunun önüne pislik atmaktan hoşlanıyorum ama bu sefer işe yaramaz,” dedim.

“Gazetelere göndermeyi planlıyorum.”

“Gazeteler bu konuda çok dikkatli davranır, en iyi ihtimalle gördüklerini ima eden bir yazı yazarlar. Ama reşit olmadığını kanıtlayamazlarsa bunu sapkın bir dedikodu olarak değerlendirirler, bu da onların işi değil. Reşit olmadığından şüphelenirlerse videoyu polise gönderip elleri yanıyor gibi kaçarlar çünkü izlemeleri yasak.”

“İnternete mi yükleyeyim?”

Masaya vurup düşünmeye çalıştım. Bulmacaları seviyordum ve en azından doğru yoldaydı, boş bir evde oturup bir şeyler olmasını beklemiyordu.

Kayla pipetini bardağına daldırıp beni izledi. “Ne kadar yanlış olduğuyla ilgili bir şey söylemedin,” dedi.

“Yanlış mı?”

“Evet. İşte...”

“Bedenini kullanmak mı? Kayıt yapmak mı? İnsanlara göndermek mi?”

“Hepsi.”

Güldüm. “Evet. Doğru ve yanlış ayırt etmede pek becerikli değilim. Neyin işlediği ve neyin işlemediğiyle daha çok ilgileniyorum. Daha doğrusu yanıma kalacak ve kalmayacak şeylerle. Sonuç olarak o bundan kaçamıyor ve bu onun problemi.”

Cevap olarak gülümsedi.

“Yanlış mı yaptın konusuna gelirsek... Yani, ben sosyopatım o yüzden *en yanlış* şeyin bir çocuğa para verip ona tecavüz etmek olduğunu söyleyebilirim. Yani... yok artık. Mantıklı düşünürsek senin kayıt yapman nefsi müdafaa sayılmaz mı?”

Gülümsemesi sinsî bir sırıtmaya dönüştü. “Öyle de denebilir,” dedi.

“Kimliğini ve yüzünü göstermemeyi başarabilirsek kullanabiliriz. Ama o videonun olduğu alete üç metreden fazla yaklaşmam. Bilmem ya da görmem yasak. Ama sana tavsiye vermek...”

“Evet?”

“Teorik konuşuyorum.”

“Tamam.”

Çenemi ona doğru kaldırdım. “Telefonunu masaya koy ve kapat,” dedim.

“Neden?” dedi, gözlerinde o kadar büyük bir masumiyet vardı ki nedenini anladığını hemen fark ettim. Ama telefonunu masaya koyup kapattığını görünce devam ettim.

Kollarımı masada birleştirip sesimi kısıtım. “Şantajın yasa dışı olduğunu biliyorsun değil mi? Suç işliyorsun,” dedim.

“Evet, biliyorum,” dedi.

“Tamam. Ama burada bir nüans var, bence bunu kullanabilirsin. Mesela vali yardımcısının ofisine bir dosya göndersen ve bu dosya dikkatle editlenerek yüzünün silindiği bir dosya olsa bunu koz olarak kullanabilirsin. Şantaj ya da para için değil, güvenliğinin garantisi için. Videonun kamuoyuna

verilerek zavallı kızın bir kez daha mağdur olmasını istemediğini söylersin. Kimsenin bunu istemediğini, mağdur kızın korunması gerektiğini vurgularsın. Tehdit etmediğin, para istemediğin halde çalışanları bunun tehdit olduğunu anlar.”

“Yani anonim olarak ofisine gönderip peşimi bırakmalarını söyleyeceğim.”

“Evet. Ama...” bir anlığına tereddüt ettim, söylemek üzere olduğum lafı tarttım. Kendimi olaya sokmak beni de tehlikeye atabilirdi ama bu adamı görmek istiyordum. Yüzüne bakmak, kendi oyununda onu yendiğimi göstermek istiyordum. Sapık Roy Morris’i değil, güçlü kardeşini görmek istiyordum. Güce ve paraya sahip olan adamın karşısına dikilmek istiyordum. Hissettiğim heyecan nabzımı hızlandırdı.

Gülümsedim. “Sonrasında ben vali yardımcısını ziyaret edip büyükannesiyile karavanda yaşayan fakir bir kız olduğunu ve kaset kamuoyuna verilirse tekrar mağdur olacağını, davalar açılacağını söylerim. Bu tehditten çok ona iyilik olur aslında.”

“Hım. Ama hiç para alamayacağım.”

“Hayır ama ölmeyeceksin de. Mahkeme sürecini başlatmak için o eyalete dönmemiz gerek. İsterse süreci durdurabilir ya da kasabaya giren otoyolda seni vuracak birilerini tutabilir.”

“Doğru,” dedi. Garsonun getirdiği hesabı aldığım sırada sesini çıkarmadı ama sonra kafasını salladı. “Düşüneyim,” dedi.

“Değerlendirdiğin için teşekkürler,” dedim duygusuzca ve hesabı inceledim.

Kredi kartımı çıkardığında gözlerinin hesap toplamına kaydığını fark ettim. Aramızdaki anlaşmayla kendine ne tür bir hayat aldığını öğrenmek istiyordu. Zekâsının bir kanıtı daha.

“İnternette izlerini gizlemeyi biliyor musun?” diye sordum.

Kafasını salladı. “Problem değil,” dedi.

“Tamam o zaman,” dedim hesap defterini kapatıp masanın kenarına iterek. “Plan tamamdır.”

20. BÖLÜM

Kayla, süitin salonundaki çekyata uzanmıştı; yorganlar, iri yastıkları ve de en önemlisi televizyon kumandasıyla birlikte. İçeri geçtiğim sırada yeni yapılı tırnaklarını havaya kaldırmış, televizyonun mavi ışığında inceliyordu.

Dark web'deki şifre korumalı bir sunucuya videodan çok kısa bir bölüm eklemişti ve kendi yüzünün görünmediğini ama Roy Morris'in görüldüğünü söylemişti. Bu kararı ona bırakmıştım. Onun düşüncelerinin tersine, kimsenin annesi olmak istemiyordum. Daha da önemlisi, bunu yapabilecek kapasitem yoktu.

IP adresini ve şifreyi küçük bir karta yazıp vali yardımcısının ofisine giriş olarak kullanmayı planlamıştık. Böylece önümüzü kesecek bir plan yapması için pek zamanı olmayacaktı. Kardeşini suçüstü gördüğünde benimle tanışmak isteyeceğini düşünüyordum. Bu düşünce üstüne hafifçe kırdadım. Yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum.

Yatak odamın kapısını kapattıktan sonra büyük yatağıma geçip Luke'u aradım. Onu manipüle edip Kayla'nın yanımıza gelmesini kabul ettirebilirdim ama acelesi yoktu. Şimdi evet demese bile eninde sonunda diyecekti. Çok derin olan ikna yeteneğim ve çok sığ sabrımı sonuna kadar kullanmaya razıydım. Ayrıca Luke hayır diyemeyecek kadar nazikti.

Uyudun mu? Yazdım Luke'a.

Heyecanlı bir gülücük gönderince ara tuşuna bastım ve daha bir kez çalmıştı ki telefonu açtı. "Hey, seksi," dedim şuh bir şekilde.

"Sana hey. Ne oluyor? Bütün gün sabırsızlıkla bekledim. Kayla iyi mi? Sen iyi misin?"

"Evet ikimiz de iyiyiz. Onu alışverişe götürdüm. Saçlarını yaptırdı. O tür şeyler. Kötü durumdaydı," dedim. Yani aslında iyiydi ama tırnak çevreleri berbat durumdaydı.

"Vay be. Yani... Jane. İyi mi peki?"

"Bence bolca ilgi ve biraz güvenlikle iyi olacak ama zaman alacak."

"Evet, anladım. Huzura ve desteğe ihtiyacı var. Ne olduğunu öğrenebildin mi? Neredeymiş?"

İç geçirip devasa yastık yığını üstünde gerindim. Yastıklar biraz kaşındırıyordu ama yine de güzel bir prenses gibi hissediyordum. "Her şey çok deliceydi, Luke. Fırtına gibi. Patolojik derecede bağımsız olsam da neredeyse keşke burada olsaydın diyeceğim."

"Ah, bana söylediğin en tatlı şey bu," dedi ve ikimiz de güldük. Hiçbir zaman tatlı bir sevgili olmayacağımı biliyordu ve umurunda değildi. Çok fazla şey talep etmemem hoşuna gidiyordu. Ona *ihtiyacım yoktu*. Sadece *istiyordum*.

Bir açıdan Luke da en az benim kadar hasarlıydı ama kırıklarımızın keskin uçları birbirine uyuyordu. O soğuk bir sükûnet istiyordu, ben de başka bir şey veremiyordum. Tabii ki olayları karıştırmaya hazır olduğum zamanlar dışında.

“Bana çok benziyor,” dedim iç geçirerek. “Aynı aileden tabii ki. Aynı sorunlar. Çok da zeki. Çok becerikli.”

“Eminim öyledir.”

“Ama burada kimse onunla ilgilenmiyor,” dedim botlarımı çıkarıp yere düşmelerine izin vererek. “O pezevenk, yetişkin bir adamla belaya bulaşmış sonra Kayla’yı da yanında götürmüş. Boş bir evde oturuyor, pezevengin söylediklerini yapıyordu.”

“Orada mı buldun?”

“Evet. Adamın izini bulup... Kayla’yı satın almayı teklif ettim.”

“Tanrım.”

“Daha kötüsü var.”

“Olamaz. Yaralı mı? Hamile mi?”

“Hayır,” dedim. Umarım değildi. “Hayır, o değil. Adam. Pezevenk...”

“Küçük Köpek mi?”

“Evet. Ben aradıktan sonra kaçtı. Başka bir grupla daha iyi bir anlaşma peşinde olduğunu düşünüyoruz, Kayla’yı başkasına satacaktı. Kızları araba gibi satıyorlar. Ama Kayla’nın yanına dönmedi. Öldürüldü. Bıçaklanmış.”

“Tamam, Jane. Oradan hemen uzaklaşman lazım. Ciddiyim. Tehlikedesin. Hemen eve dön.”

“Tehlikeli olduğunu biliyorum. Sorun yok, gerçekten.

Tulsa'dan bu sabah ayrıldık. Şu anda Oklahoma City'de bir oteldeyiz. Kimse burada olduğumuzu bilmiyor. Tamamen güvendedeyiz."

"Belki de ben oraya gelsem daha iyi."

Sözleri beni gülümsetti çünkü benimle gerçekten ilgilenmek istiyordu. Kayla ile de ilgilenmek isteyecekti çünkü öyle biriydi. Bu iyi haberd. Gerçekten iyi haberd.

"Bu gecelik buradayız," dedim rahatlatıcı bir şekilde. "Yarın yetkililere gideceğiz."

Uzun bir nefes verdi, alnını ovduğunu görebiliyor gibiydim. Yeğeni yüksek ateşle acile kaldırıldığında da aynısını yapmıştı.

Luke iyi bir adamdı. Hayatımda çok fazla iyi adam tanımamıştım. Dürüst olmak gerekirse Luke'tan önce bir tane bile tanımamıştım ama bir şekilde onu bulmuştum. Ne şanslıydım.

"Kayla'nın eve ihtiyacı var," dedim.

Hattın diğer ucunda derin bir nefes aldı. "Tamam. Ama ne demek bu? Orada mı kalacaksın?" diye sordu.

"Burada mı?" dedim, neredeyse çığlık atacaktım. "Hayır. Hayır, öyle demek istemedim! Velayetini üstüme alıp Kayla'yı yanımda getirmeye çalışacağım. Lisenin son iki yılında ona yol gösterirsem, akıl hocalığı yapabilirsem üniversiteye girebilir ve hayatını değerlendirebilir. Burada kalırsa hiç şansı olmaz. Bu insanlar..." dedim laf etmek yerine hırlayarak.

"Ha," dedi Luke. "Anladım."

"Bu insanlar onu çiğ çiğ yiyor. Duygu konusunda benimle aynı zorluklara sahip. Bu nasıl bir şey biliyorum. Ona yar-

İmci olabilirim ki çoğu çocuk hakkında söyleyebileceğim bir şey değil bu.”

“Evet,” dedi. Kelimesi biraz kısık çıkmıştı ama sonra boğazını toplayıp şokunu atlattı. “Tabii ki yardım etmen lazım.”

“Tabii ki. Onu bırakamam. Yanlış olur.”

“Benden istediğin bir şey varsa söyle yeter. Senin için büyük bir değişiklik olacak.”

Sert bir kahkaha patlattım. “Yılın en yetersiz lafı galiba,” dedim.

“Dinle,” dedi. Şimdiden yardım etmeye karar verdiğini duyabiliyordum, sesi kararlılıkla çıkıyordu. “Zaten yetişkin oldu sayılır. Sen de onun halasıydın.”

“Doğru.”

“İhtiyacı olan şey, birkaç sene destek olunması ve doğru yolun gösterilmesi. Bunu kolayca yapabilirsin. Hiç problem değil.”

“Evet. Yapabilirim.”

“Kesinlikle.”

O anda gerçekten evde, onunla birlikte olmayı istedim. Hatta dikkatini sekse çevirmeden önce kollarında birkaç dakika yatabilirdim bile.

Gerçek olmasam bile bana gerçek gibi davranıyordu ve bazen onun yanında olmak bile sevgi gibi bir şey hissetmemen neden oluyordu. Bu hisse ulaşmak için hep sekse ihtiyacım olmuştu, Luke ile de ihtiyacım oluyordu ama bazen, çok özel durumlarda seks olmadan da ona yakın hissediyordum. Şu anda hayatımdaki stresi azaltmaya çalışıyordu ve bir sosyopat bile bunun değerini anlayabilirdi.

En büyük adımın zamanı gelmişti, dikkatli yaklaşmam gerekiyordu. “Daha büyük bir eve ihtiyacım olacak,” dedim ve bir saniye durdum. “Kayla en fazla birkaç hafta koltukta yaşayabilir. Ona haksızlık olur. Evi var gibi hissetmesi lazım.”

“Evet,” dedi Luke sessizce.

“Ama bu senin problemin değil. Eve döndüğümde bunları konuşuruz. Şu anda çözmem gereken bir sorun değil.”

“Evet. Zaten yeterince işin var. Endişelenme, tamam mı? Sadece Kayla’ya odaklan.”

Bu eğlenceli, yeni macerayı düşününce lezzetli bir beklenti hissettim.

“Onu yanına almak için neler yapman lazım?” diye sordu Luke.

“Araştırdım,” dedim. “Koruyucu ailede kalıyor olsaydı daha karmaşık olurdu. Bir sürü belge, mahkemeler ve eyaletler arası anlaşmalar gerekirdi. Ama ilk bakışta annesi bana geçici velayet verebiliyor gibi görünüyor, özellikle de Kayla da kabul ederse. Yapmam gereken tek şey herkesi Kayla’nın benim yanımda daha iyi olacağına inandırmak.”

Kıkırtısı sıcak ve rahatlatıcıydı. “Söylediğin kadar kolay olmayacağına eminim,” dedi.

Olmayacaktı ama Bill Morris ile planladığımız buluşmadan bahsetmedim. “Eh, benim ailemle başa çıkmanın yolu hep aynı. Para isteyecekler. Ödül ve tehdidi doğru şekilde karıştırmamız gerekecek o kadar. Kayla, kendi annesini ikna edebileceğini söylüyor.”

“Stresli,” diyerek iç geçirdi.

“Evet. Ama her şey yolunda giderse birkaç güne evde olabilirim.”

“Seni görmek çok güzel olacak, Jane. Sensiz çok yalnız hissediyorum.”

“Eh,” dedim şuh bir şekilde, “gece sende kalamam ama döndüğümde sana bir uğrarım. Hızlıca sevişmek senin için de uygunsa.”

Güldü. “Uygun olduğunu biliyorsun,” dedi.

“Tamam. Yarın haber veririm. Görüşürüz.”

“Harika bir iş çıkaracaksın,” dedi.

Evet, ben de öyle düşünüyordum.

Kitap Kurdu

21. BÖLÜM

Kayla, vali yardımcısının ofisine gelmek konusunda ısrar etmişti, onunla çok gurur duydum. Saklanırsa güvende olacağını söylemiştim ama bana kulak asmadı. “Ben rastgele bir restoranda kızarmış patates yerken beni bu şerefsize satmana izin verirmişim gibi,” demişti.

Aferin.

Dijital tehdidin çok büyük olduğu bu dönemde orada olması onu gerçekten tehlikeye sokmayacaktı. Kendisi ortadan kalksa bile ortaya koyduğu tehdit yok olmayacaktı. Artık değil. Olaya ben dâhil olduktan sonra değil. Roy Morris ve kardeşi bu olayı çok uzatmışlardı ve iş çığırından çıkmıştı.

Bill Morris’in yapabileceği en iyi şey olay daha da kötüleşmeden sapık kardeşiyle bağlarını koparıp kendini bu durumdan kurtarmaktı. Ama ayrıcalıklı insan büyük bir at gözlüğü takıyordu. Benim görevim bu at gözlüklerini koparmak ve büyük resmin göz bebeklerine vurmasını sağlamaktı.

Vali yardımcısını ziyaret etmeye gitmek kulağa önemli ve büyük bir iş gibi geliyordu ama Oklahoma senatosu tatildaydı, bu yüzden işimiz Oklahoma City merkezinde, Bill Morris'in sondaj şirketinin olduğu ofise gitmekten ibaretti. Burada mermer koridorlar ya da kabartmalar yoktu, gri halılar ve bizi dokuzuncu kata çıkaran bir asansör vardı.

İnternette vali yardımcısının senato başkanlığı ve "vali tarafından verilen diğer görevleri" karşılığında yılda yüz bin dolar kazandığı yazıyordu. Senato yılda sadece birkaç ay toplanıyordu, yani yapabilen için iyi bir işti.

Kayla, yanımda parlak terlikleriyle yürüyordu ama bu sefer üstünde kısa şort ya da süslü yeni bluzu yoktu. Yolda durup yeni bir giysi almıştık: gösterişsiz, diz boyunda biten etek ve üstünde tek boynuzlu at olan sarı bir tişört. Narin ve genç görünüyordu, özellikle de havalı yeni saç stilini örgüyle saklayıp dar kafasındaki kulaklarını ortaya çıkarınca.

Resepsiyonist masasına geldiğimizde utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Merhaba," dedim sessizce. "Vali Yardımcısı Morris ile randevumuz vardı."

Kısa, gri saçlı beyaz kadın kibarca gülümsemeye devam etti ama kafasını iki yana salladı. "Bugün programda randevu görünmüyor, Bayan...?"

"Bize gelmemizi söyledi, bu randevu için kendi programımı değiştirmem gerekti. Aklından çıkmıştır. Ona kartımı verirseniz hatırlayacaktır."

"Şey... olur herhalde. Lütfen oturun. Birazdan geleceğim." Kartvizitimi verdim, Minneapolis'teki bir hukuk şirke-

inde avukat olduğumu gösteriyordu. IP adresini yazdığım kartı da hemen arkasına gizlemiştim.

Kayla ile deri koltuklara oturduk ve süslü bir mimari dergisi alıp sayfaları çevirmeye başladım.

“Telefonla görüşüyor,” dedi kadın masasına döndüğünde, “ama kartınızı bıraktım.”

“Teşekkür ederim.”

Bu arada hukuk firmasındaki ortaklara e-posta gönderip grup e-postalarında Rob’un müşterileriyle ilgili gördüğüm soruları cevaplandırımdı. Kayla telefonunda oyun oynuyor ve ayaklarını sallıyordu, sonunda terliklerinden biri ayağından uçtu ve kalkıp alması gerekti. Yaramaz bir şekilde gülmüşedim, sonra da resepsiyoniste bakarak sevgi dolu bir şekilde gözlerimi devirdim. Kadın sessizce güldü.

On dakika sonra resepsiyonist irkildi. “Ha! Sizinle görüşecekmiş. Burada beklemek ister misin küçük hanım? Sana kola verebilirim.”

Kayla kafasını hayır anlamında salladıktan sonra yanıma koşup elimi tuttu.

“Benimle gelecek,” dedim küçük elini sıkıca kavrayarak, kadının peşinden uzun bir koridora girdik ve akçaağaçtan yapılma bir kapıdan geçtik.

“Bay Morris,” dedi kadın kapıyı açıp bizi içeri aldığı sırada. İçeri girerken Kayla yanımdan ayrılmadı, solgun eli beni sıkıca kavramıştı.

“Merhaba Bill,” dedim karanlık bir şekilde, böylece resepsiyoniste daha sonra dedikodusunu yapacak bir şey vermişim. Ona ilk ismiyle hitap ediyordum ve gizemli, kayıt-

sız bir buluşmaya çocukla mı geliyordum? *Ah, Bill Morris, ne yaptın?*

Adam pis bakışlarını bana yönlendirmeye çalışıyordu ama gözleri birkaç kez Kayla'ya kaydı.

“Sorun değil,” dedim Kayla'yı sandalyelerden birine yönlendirirken. “Otur bakalım. Bir şey olmayacak.”

Kayla beni bırakmaktan çekindiğini göstere göstere oturdu, sonra o kadar geriye yaslandı ki terlikleri yerden kesildi.

Ben de oturdum ve bacak bacak üstüne attım, o sırada resepsiyonist kapıyı yavaşça kapattı.

“Bu pislik de ne?” diye hırladı Bill Morris, kartı masaya vurarak.

“Bilmiyorum, Bay Morris,” diye cevap verdim. “Bu tür içeriği izlemek bile yasa dışı, bunun farkındasınızdır.”

“Ne izlediğimi bilmiyordum bile!”

“Bu Kayla,” dedim kafasını utanç içinde sarkıtan solgun kızı işaret ederek. “Kardeşiniz, yeğenime cinsel tacizde bulunduktan sonra onu korkutmak için yardımınızı istediğinde durumu açıklamıştır herhalde?”

“Yeğeniniz,” dedi. Hâlâ kızgındı, gözlerinin üstündeki kaşları öfkeyle çatılmıştı ama sözleri sorudan çok teslimiyet dolu bir cümle olarak çıkmıştı.

“Evet. Kayla benim yeğenim ve on beş yaşında sizin hasta kardeşinizle... *karşılaştı*. O zamandan beri arazi aracı süren kel bir adam tarafından takip ediliyor. Bu adamın sizin elemanınız olduğunu düşünüyorum. Aynı adam çocukluk arkadaşı Brodie'ye de saldırdı. Brodie'nin iki gün önce ölü bulunduğunu biliyor muydunuz? Çünkü bence çok ilginç.”

Gözlerini sertçe kırttıktan sonra devasa deri sandalyesine yaslandı. “Anlamadım?” dedi.

“Söylemedi mi?”

“Kim söylemedi mi? Ne anlatıyorsunuz anlamıyorum.”

“Kardeşinizi arayıp Brodie’yi sorun o zaman. Küçük Köpek olarak da biliyor olabilir.”

“Bayan...”

“Bakın, ben yurt dışında seks kaçaklığı mağdurlarına yardım ettim. Eve döndüğümde yabancı ülkelerde savaştığım canavarların yeğenimi mağdur etmiş olduğunu öğreneceğim aklıma bile gelmezdi. Sizi temin ederim ki bu çocuğu korumak için gerekli adımları attım ve bu adımlar arasında saldırının kanıtını farklı yerlerde korumak da bulunuyor, hem internette hem de çeşitli güvenli yerlerde saklı duruyorlar ve bize bir şey olursa ne yapılması gerektiğine dair yönergeler bulunuyor. Ne kadar şiddete ve tehditlere başvursanız da bu problem ortadan kaybolmayacak. Kayla artık yalnız değil. Bir ay önceki çaresiz kız değil.”

Kayla iç geçirip elime dokundu. Parmaklarına kısa bir süre dokunduktan sonra tekrar sandalyeye çöktü. Bu kız usta bir oyuncuydu ve gülmemek için kendimi zor tuttum.

Morris kollarını masa üstünde bağlayıp uzun bir süre beni inceledi. “Yine de ofisime geldiniz. Polise gitmediniz,” dedi, gözlerinin masadaki telefona gittiğini gördüm. Konuşmayı kaydettiğini tahmin ettim, şantaj girişiminde bulunaçağımı umuyordu.

“Ne işe yarayacak?” diye sordum. “Kolunuz nereye kadar uzanıyor bilmiyorum. Kardeşinizin cezasını göreceğini

garantilemenin tek yolu bunu kamuoyuna göstermek ama o da savunmasız bir çocuğu daha da zedelemek olur.”

“Anladım. Yani yetkililere gitmeyeceksiniz.”

“Henüz değil.”

“Peki. Yani ne kadar istiyorsunuz?”

“Bu ne cüret!” diye çıkıştım. “Buna açgözlü bir finansal durummuş gibi nasıl bakarsınız! Ben bir avukat, hala ve iyi bir insanım. Ama ailenizi düşünürsek belki de bunları daha önce hiç görmemişsinizdir, nasıl etkileşime gireceğinizi bilmiyorsunuzdur.”

Özgüveni sonunda bir tık azalmıştı. Omuzlarının çökmesini izledim ve saldırdım.

“Kardeşiniz sapık ve toplum için tehdit teşkil ediyor. Adalet bulacağımızı düşünüyor olsam sonuna kadar giderdim. Ama baksanıza, sorun hâlâ yeğenimmiş gibi davranıyorsunuz, asıl saldırgan, tecavüzcü, pedofili kardeşinizi sorumlu tutmanız gerekir!”

“Ben asla...”

“Kesinlikle yaptınız. Sizin kirli paranızı istemiyoruz, Bay Morris. Kardeşinizin detaylı bir tedavi görmesini ve yeğenimin bu eyaletten uzaklaşıp güvenli bir yere gitmesini istiyorum. Bir çocuk öldü! Bunu anlıyor musunuz? Onu bulmasam yeğenim de öldürülmüş olabilirdi.”

“Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Kardeşimi hiçbir şeye zorlayamam...”

“Kardeşinize istediğinizi yaptırabilirsiniz. Bana bu saçmalıklarla gelmeyin. Hayattaki uzmanlığınız insanları kontrol etmek. Eyalet gelişim kurulunun liderisiniz, ekonomik

büyümede konsey liderisiniz, sigorta konseyinin üyesisiniz. Örümceklerden çok kolunuz var, önünüze gelen her şeyi yok ediyorsunuz. Bir kere olsun gücünüzü iyilik için kullanın.”

Sustuğumda yutkunma sesini beş metreden duymak mümkündü. “Ben kötü biri değilim ve kardeşimin kâhyası olduğumu düşünmeyin. Bahsettiğiniz ölümden haberim yok. Ama Roy’u tedavi görmeye yönlendirmeye çalışacağım. Alkolle ilgili sorunları var ve...” gözleri Kayla’ya kaydı, sonra tekrar bana baktı, “bazen düşünmeden hareket ediyor.”

Bu sefer ben Kayla’nın eline uzandım. Elini tutup kafamı salladım. “Yeğenim travma yaşadı ve bunu geçmişte bırakmasına, iyi bir eğitim almasına yardımcı olmak istiyorum. Annesinin velayeti bana devretmeyi kabul edeceğini düşünüyorum ama yine de çok belge doldurmamız gerekiyor. Sizden tek istediğim üstümüze saldırdığınız köpeklerinizi geri çekmeniz ve buradan gitmemiz için yardımcı olmanız. Kayla’yı yeni bir ortama sokmak herkes için iyi olacak.”

Gözlerini kıstı. “Tüm istediğiniz bu mu?” diye sordu.

“Evet. Size şantaj yapmaya gelmedim. Sizden doğru şeyi yapmanızı istiyorum... tabii doğru nedir biliyorsanız.”

“Peki... kanıtlar?”

Omuzlarımı silktim. “O konuda bir şey yapamam. Verebileceğim fiziksel bir kayıt yok. Yok olduğuna dair bir kanıt da olmayacak. Yapabileceğiniz en iyi şey, kendinizi kardeşinizden olabildiğince uzaklaştırmak, Bay Morris. Onu reddedin. Bırakın kendi başının çaresine baksın. Böyle yaparsanız onun suçunun kanıtları sizi etkilemez çünkü gelecekleriniz birbirine bağlı olmaz. Endişelenecek bir şeyiniz kalmaz.”

Bağladığı kollarını çözerek ellerini masaya bastırdı. “Yani bu olayın ortaya çıkmayacağına dair bir garanti vermiyorsunuz,” dedi.

İleri eğildim ve gözlerimdeki doğal karanlığı görmesine izin verdim. “Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bu durumda mağdur taraf siz değilsiniz, ben buraya size garanti vermeye gelmedim. *Sizin* korumaya ihtiyacınız yok. Hasar gören *siz* değilsiniz. Size kardeşinizin tecavüz ettiği, sizin de kendisine gösterdiğiniz destekle iyice yaralanmış küçük bir kıza karşı doğru şeyi yapma fırsatı veriyorum. Hiçbir garanti vermiyorum ve yine bir şeyler yapmaya çalışırsanız diye otomatik önlemler aldım. Bu önlemlerin kusursuz ve yasal olduğunu da belirtmek isterim. İsteddiğiniz garanti bu mu, Bay Morris?”

“Evet. Evet, öyle,” dedi. Doğru şeyi söylüyordu ama yine sinirlenmişti, köşeye sıkışmaktan nefret ediyordu. Ama sorun değildi. Gücün bende olduğunu bildiği sürece istediği kadar nefret edebilirdi.

“Peki bahsettiğimiz değişiklikler?” diye zorladım.

Boğazını temizledi, öfkesini bir kenara bıraktığını gördüm. O bir iş adamıydı ve artık ticaret yapıyorduk. “Velayet başvurunuzun hızlandırılması için elimden geleni yapacağım,” dedi.

“Köpeklerinizi de geri çağırarak mısınız?”

Çenesi kasıldı. Tekrar kasıldı. “Kardeşimle konuşup herhangi bir yolla bağlantı kurmamasını sağlayacağım. *Eğer* sorumlusu oysa tabii.”

Olaya karıştığını itiraf etmeyecek kadar zekiydi, buna saygı duyuyordum, o yüzden kafamla tamam dedim. “Bana ya da Kayla’ya bir şey olursa hiç kimse mutlu olmaz,” dedim.

“Anladım.”

“Güzel. Umarım kardeşiniz ihtiyacı olan yardımı alır.”

Bu sefer kafasını sallama sırası ondaydı.

Ayağa kalktım ve Kayla’yı da kaldırdım. Çıktığımız sırada kafasını kaldırmadı, terlikleri yere vuruyordu. Ensem kancalandı, hayvani içgüdülerim Bill Morris’in masasından bizi izlediğini söylüyordu.

İstediği kadar izleyebilirdi ama kardeşinin kapısının önüne çürüyen fare gibi bıraktığı bu probleminden kurtulmanın kolay bir yolu yoktu. Kayla’yı yalnızken yakalamış olsalar belki çözebilirlerdi. Ama artık yanında ben vardım.

Resepsiyoniste el sallayıp asansöre bindiğim sırada yüzümde büyük bir gülümseme vardı.

Kayla elini çekti. “Çok para alabilirdik!” dedi.

“O siyasetçi, Kayla. Fazla zorlarsak bizi şantajdan polise verirdi, sonra da kardeşinin suçlarından haberi olmadığını söyleyip masum numarası yapardı. Sonrasında da biz dava beklerken çocuk istismarına karşı bir polis ekibi oluştururdu.”

“Neyse ne,” diye çıkıştı.

“Kayıt hâlâ sende. On sekiz yaşında istediğini yaparsın.”

“Şu an da istediğimi yapabilirim.”

“Buradan çıkmak istiyorsan yapamazsın. Videoyu etrafa saçmaya başlarsan tek başına kalırsın. Sen beş bin dolar ve dark web’te kalıcı bir hayran kitlesi kazanacaksın diye ben hayatımdan olamam. Korumam gereken bir hukuk lisansım var, sen de dinleyip öğrenirsen geleceğin *olabilir. Belki.*”

Gözlerini devirerek ağzına üzümlü sakız attı.

“Harikaydın,” dedim ve ifadesi biraz aydınlandı.

“Öyle mi?”

“Müthiş rol yaptın.”

“Sağ ol.”

“Okul tiyatrosuna girmen lazım.”

“Aptalca,” diye cevap verdi ama öfkesi yok olmuştu, övgü tarafından yok edilmişti. Onun gibi küçük bir kız ne isterdi biliyordum. Övgü ve hayranlık. Biliyordum çünkü ben de aynı şeyleri istemiştim, hâlâ da istiyordum.

Mor bir baloncuk patlattı. “Arabaya giderken bize saldırmaya çalışırsa tek başınasın. Ben daha hızlıyım,” dedi ve bana sert, acımasız bir bakış attı ama gülümsedim. Sonra kıkırdadım. Sonra o kadar çok gülmeye başladım ki düşmek için asansördeki korkuluğa tutundum.

“Tuhafsın,” diye mırıldandı ama umurumda değildi. Beni seviyordu.

22. BÖLÜM

Polisle uğraşmam gerektiğini tamamen unutmuştum.

Kayla kayıp çocuk olarak bildirildiği için ifadeler alındı, raporlar yazıldı ve annesini ihmalkârlıkla suçlama ihtimali ortaya çıktı. Kayla'yı okuldan kaçmakla suçlayacaklarına dair söylentiler bile vardı ama bunları engellemişim.

Kayboluşunu soruşturmakla o kadar az uğraşmışlardı ki Brodie ile bağlantısını bile keşfetmemişlerdi, bu yüzden ölümüyle ilgili soru sorulmadı. Onu da umursamadıklarını tahmin ediyordum. Acaba evi şimdi kime kalacaktı?

Tabii ki, Kayla ve ben yetkililere çok daha lezzetli bir hikâye uydurmuştuk. Otostop çekip bir süre sokaklarda yaşadığını söylemişti. Annesinin durumu hakkında yapılan ciddi sorgulamalar, kararının hızlanmasını sağladı. İlk günün sonunda bana geçici velayet verip olaydan kurtulmak için can atıyordu. Annesi tam bir sevgi abidesiydi.

Kalıcı velayet daha uzun sürecekti ama hızlandırmak için

elimizden geleni yapmıştık. Hâkim, Kayla'nın Minnesota'ya gönüllü taşınmasını hemen kabul etmişti, bir avukatın bu zavallı kızı koruması altına aldığından ne kadar memnun olduğunu belirtmişti.

Geçici bir durum ikimiz için de daha iyiydi. Yeni lüksünü kolayca kaybetme riski olursa onu yönlendirmek daha kolay olurdu. Söz konusu yeni filizlenen bir sosyopatsa, yönlendirilebilir olması hep daha iyiydi.

Dağ başında üçüncü günümüzü geçiriyorduk ve hiç belaya rastlamamıştık. Oklahoma City'e dönerken saldırıya uğrama ihtimalimiz tabii ki vardı ama Bill Morris'in anlaşılmayı kabul ettiğini düşünüyordum. Hâkimle yaptığımız acil duruşma şüpheli derecede hızlı sonuçlanmıştı.

Şehre dönüp uçağa binmeden önce durmamız gereken bir yer daha vardı. Evet. Babaanne ve dedeye veda etme zamanı gelmişti!

Tabii ki şaka yapıyordum. Kayla onların yanına taşındığında getirdiği eşyaları almak istiyordu. Ona boş vermesini söylemişim ama Minnesota'ya götürmek istediği, işe yaramaz bir şeyler vardı herhalde. İyi. Ebeveynlerimin evine gittik ve ikimiz de çatırdayan kahverengi çimenlere bastık.

Dramaya bayılan annem Kayla'yı gördüğü anda karavandan dışarı fırladı. "Ah yavrum!" diye bağırdı. "Döndüğünü duymuştum!" Üstünde bol, beyaz bir kot pantolon ve pembe bir Hallmark kazağı vardı. Torununa kavuşmak için ne kadar da uygundu.

Kollarını Kayla'ya sardı, Kayla şoke olduğu için donup kalmıştı, anın bitmesini bekliyordu. "Canım Kayla'm! Nerelelerdeydin?" dedi.

“Anne, burada kamera ya da sosyal hizmet görevlisi yok. Numarayı bırak.”

Kayla’nın omzu üstünden kudurmuş bir köpek gibi hırladıktan sonra onu bıraktı. “Süslü elbiselerine bak,” dedi sızlanarak.

“Evet, harika,” dedi Kayla.

“Yerleş bakalım,” dedi annem. “Odana birkaç şey koydum ama o kutuları çıkarabilirsin, sorun değil.”

“Benimle eve dönüyor, anne. Numarayı bırak dedim.”

Nazik babaanne rolü tamamen yok olmuştu, arkasına dönüp bana pis bir bakış attı. “Ne zırvalıyorsun sen?” dedi.

Yorgunlukla susmasını işaret ettim, bu sırada Kayla, babaannesinin yanından geçip metal fırtına kapısından içeri girdi.

“Torunumu götüremezsın, daha yeni geldi.”

Kocaman gözlerle etrafıma baktım. “Cidden, kime numara yapıyorsun? Burada kimse yok, ilk geldiğimde Kayla hakkında söylediklerini de duydum.”

“Velayeti bende, eyaletten çıkarmak için benim iznim gerekiyor. Ne kadar güçlü olduğunu düşünürsen düşün, izin vermiyorum.”

İzin. Demek istediği paraydı; hep para istiyordu ve beni dolandıracak kadar zeki ya da dengeli değildi. Yapabildiği tek şey saldırmaktı çünkü istedikleri için yalvarmaktan nefret ediyordu.

Eskiden arada sırada para gönderiyordum. Gönderiyordum çünkü en iyi arkadaşım göndermem gerektiğini söylemişti. “Onlar senin ailen,” diye ısrar ederdi. “Başka ailen ol-

mayacak.” Tanrı’ya şükürler olsun ki haklıydı. Ayrıca Meg benim tek vicdanımdı, artık ölmüştü, bu yüzden annemin şansı da tükenmişti.

Beni büyütmişlerdi, evet. Ama yavru köpek çiftlikleri de dandik kulübeler ve boktan yiyeceklerle köpek yetiştiriyordu, hayvanları canlı tutacak kadar ilgi gösteriyordu ve kimse o çiftliklerin sahiplerine sevgi borçlu olduğunu düşünmüyordu. Konu ebeveynlere gelince neden iş değişiyordu bilmiyordum.

“Velayet sende değil, anne. Burada yatıyordu ve ondan kira parası alıyordun. Kayla’nın annesiyle olayı hallettik bile.”

“Her zaman yaptığın gibi yalan söylüyorsun.”

“Mahkeme onaylı belgeyi gösterirdim ama açıkçası pek umurumda değil. Kayla eşyalarını alacak, sonra da gideceğiz.”

Annemin yüzü artık geriliyor, çaresiz bir ifadeye bürünüyordu. Benden nefret etse de hep kontrolü altında, etrafında olmamı istemişti. Kayla’ya da aynısını yapıyordu. “Onun odasını tuttum! Giysilerini sakladım! Bunun parasını vermeniz lazım,” dedi.

“Kimse sana para vermeyecek, anne. Özellikle de ben. Belki diğer torunlarını dolandırabilirsin ama en azından Joylenc’i uyaracağım. Artık kaç torunun vardır kim bilir?”

“Bana bak seni...”

“Hayır, *asıl sen* bana bak. Kayla’ya o adama Küçük Köpek’in ismini verdiğini söylemedim. Haberi yok. Söylememi ister misin?”

Yüzü çarpıklaştı, bir anlığına çirkin bir maskeye dönüş-
tükten sonra çaresizliğe döndü. “Tehlikeli olduğunu bilmi-
yordum,” dedi.

“Bu arada, o çocuk öldü, yani kararın çok yanlıştı. Bizi
dolandırmaya çalışmaktan vazgeç.”

Mucizevi bir şekilde vazgeçmişti. İki kısa adım atarak ka-
ravana ulaştı, sonra bana her şeyi çalacakmışım gibi bir bakış
attıktan sonra arkasını döndü. Kayla’ya ne yapmaya çalışı-
yordu emin değildim ama üniversiteye kaçmamı nasıl sabote
etmeye çalıştığını hatırlıyordum. Minnesota’dan gelen mek-
tupları atmış, reddedildiğime dair aradıklarını bile söylemişti.

Belki de bir çeşit terk edilme korkusudur. Kimin umu-
runda?

Gözüm son kez eski yatak odamdaki çatlak cama ilişti.
Arkasındaki öfkeyi hatırlıyordum. Kana susamışlığımı.

“Adı neydi?” diye sordum.

“Ne?” dedi annem ellerini açarak. “Kimin?”

“O adamın. Kiracının. Bana Pete Amca de demişti ama
tanıdığım kimsenin akrabası değildi. Adı neydi?” diye sor-
dum. Belki de onu araştırırdım. Belki hâlâ çevredeydi. O
zamanlar yaşlı görünüyordu ama elli yaşında biri küçük bir
kıza dinazor gibi görünebilirdi. Hayatta olması muhtemeldi.

“*Pete mi?*” diye somurttu. “Bilmiyorum. Low? Lowell?
Öyle bir şey. Yıllardır görmedim.”

“Belki de küçük kızlara tecavüz etmekten hapse girmiş-
tir, anne.”

“Tanrım,” diye mırıldandı. “O pisliği kendine sakla.
Adam babanmış gibi kucağına çıkıyordun,” dedi.

Benim pisliğim. Güvende ve sıcak olmak isteyen yedi yaşında bir kızın pisliği. Canavar olabilirdim, hepsini o karavanda canlı canlı yakmadığım için şanslılardı.

Kafamı eğdim çünkü... hâlâ yapabiliyordum. Pencereye baktım, on yaşında herkesten nefret ettiğim için geçirdiğim sinir krizi sırasında çatlatmıştım. Yumruk atmamıştım. O kadar düşüncesiz değildim. Abimin Noel sabahı sırtıma sürdüğü aptal uzaktan kumandalı kamyonetin aptal kumandasıydı.

Ebeveynlerim bana hediye alacak paraları olmadığını ve benim zaten orospunun teki olduğumu söylemişlerdi. Bu yüzden ucuz bir dudak kremi ve ucuzcudan alınmış çakma Barbie dışında bir şey vermemişlerdi. Genç abim ise istediği uzaktan kumandalı canavar kamyonu almıştı.

Tüm gün üstüme sürmüş, bacaklarımda ve sırtımda yaralar açmıştı. Sonra “oynamama” izin vereceğini söyleyip kasıklarını göstermişti. “Beş dakikaya beş dakika,” demişti. Annem de gülmüştü.

Çaktırmadan sigara içmek için dışarı çıktığı anda uzaktan kumandayı çalmış ve duvara fırlatmıştım. Sonra tekrar fırlatmıştım. Sonra tekrar. En sonunda tatmin edici bir çatırtı sesiyle pencereden sekmişti. O sırada pencere yerine kafasını çatlatmış olmayı istiyordum. Hâlâ da istiyordum. Keşke hepsinin kafasını kırsaydım.

O eski karavanın içi çöple doluydu, kolayca alev alabilir ve yanındaki yepyeni kamyonete sıçratabilirdi; yeni karavanın üstü hâlâ yanabilir kimyasalların kokusuyla kaplıydı. İçindeki yaşlı kadına ve havale geçirmiş kocasına ulaşırdı,

sıcak ve dumandan dışarıya çıkamazlardı. Temiz bir sayfa. Kayla, ben ve neredeyse yetmiş yıldır bu insanlara maruz kalan herkes için yeni bir başlangıç.

Ama hayır.

Değmezdi. Artık gerçek bir hayatım vardı. Harika bir evim, güzel bir kedim, yeni bir arabam ve potansiyelle dolu bir yeğenim vardı, dahasını isteyen başarılı bir sevgilim de vardı. Amerikan rüyası. Annemin asla sahip olamayacağı her şeye sahiptim.

Bu yüzden Kayla, eşyalarını doldurduğu bir spor çantasıyla dışarı çıktığında annemi geride bıraktım. Hâlâ ona borçlu olduğumu bağıırıyordu. Onu geride bıraktım çünkü ona borçlu olduğum tek şey intikamdı ve artık ona bile değmezdi.

23. BÖLÜM

Onu, çok ilginç bir televizyon dizisi izliyor gibi izliyordum. Üstündeki elbiselerle birlikte kişiliği de değişiyordu. Bugün üstünde seyahat elbisesi vardı: havalı, siyah bir tayt ve moda gereği kesilmiş pembe bir tişört. Kız şimdiden alışverişe bağımlı hale gelmişti ama yakında bu harcamaları karşılamak için iş bulacağını açıkça belirtmiştim.

“Gerçek bir iş,” diye uyarmış ve tatlı bir şekilde gülümsemiştim. Tanrı’nın beni bu çocuk canavarın planlarından koruması için dua ediyordum.

Uçağa binmeye ve havaalanında smoothie içmeye alışık, zengin bir Dallas genciymiş gibi aksanını yumuşatmıştı ama gözlerindeki hayreti görebiliyordum. Beş yaşındaki bir çocuk kadar hayret içindeydi ama hiç masumiyeti yoktu.

“Burası business class,” diye açıkladım uçağa binip koltuklarımızı bulmaya çalıştığımız sırada.

“Birinci sınıf değil mi?”

“Birinci sınıfın nasıl olduğunu kendi paranla öğrenirsin. Bence küçük poponla bu koltuklarda rahat edersin.”

Önümüzdeki deri koltuklara kısık gözlerle baktı. “Zaten havalı kapsüller falan olacak sanmıştım. Bunlar dedemin çirkin televizyon koltuğuna benziyor,” dedi.

“Çok fazla reklam izlemişsin,” diye mırıldandım ama beni dinlemeyi çoktan bırakmıştı, uçaktaki eğlence sistemini kurcalıyordu. Gerçek bir anne gibi hissediyordum.

Şaka yapıyordum. Suçluluk ya da endişe olmadan yapması çok daha kolaydı. Havalanır havalanmaz bilgisayarımı çıkardım ve yeni müşterilerim üzerine çalıştım. Ofise dönüp harika işler yapmak için sabırsızlanıyordum. Yeni, Rob’suz bir dönem başlıyordu ve sahneye çıkmaya hazırdım!

Gökyüzüne yükseldiğimiz sırada sıkılıyor gibi görünmeyi başardı. Hostes geldiğinde Kayla kola sipariş etti ve üç atıştırmalıktan birini seçmesi istendiğinde üçünü birden istedi. Kadın gönülsüz bir şekilde Kayla’ya fıstık, kurabiye ve de granola bar verince içimde bir sevgi kıpırtısı hissettim. Sonunda bana benzeyen birini bulmuştum.

Doksan dakika sonra Kayla’nın yanına uzanıp güneşliği açtım. “Aşağı bak,” dedim.

“Ha. Bu su nedir? Sel mi basmış?”

“On bin göl eyaleti.”

Bana anlamsızca baktı.

“Minnesota’ya öyle diyorlar. On bin göl eyaleti. Seveceksin.”

“Neyse ne,” dedi ama alçalış için önüme döndüğümde pencereden baktığını fark ettim. Yeni ve farklıydı, bir süre

ilgisini çekmeye yeterdi. Yeni bir ev, yeni okul, yeni insanlar da olacaktı. Bu çok kolay olacaktı.

“Gerçekten de koltukta uyumak zorunda mıyım?” diye sordu aniden.

“Birkaç haftalığına. Yeni bir ev bulacağım.”

“Ben senin yatağında yatsam, sen de sevgilinle kalsan? Bana bir şey olmaz.”

“Tabii, sonra herkesi çağır ve evi mahvet.”

“Bir şey yapmam,” diye söz verdi iri gözlerle.

“Yapma.”

“Mahremiyet istiyorum,” dedi sesini biraz yükselterek. “Seni tanımıyorum bile! Beni eyalet dışına çıkarıp satabilirsin! *Dateline*’da yaptıklarını gördüm!”

Yan taraftaki kadının kasılıp bize doğru döndüğünü fark ettim, o yüzden ben de sesimi yükselttim. “Korktuğunu biliyorum, zor bir dönem olacak ama ihtiyacın olan tedaviyi göreceksin ve artık yangın çıkarmamanı sağlayacaklar, Kayla. Aileni geri getiremeyiz ama başkasının canını yakmamanı sağlayabiliriz,” dedim.

Kayla bana baktı. Ben de ona baktım. Sonunda kahkaha-lara boğuldu, ben de ona katıldım. Bu kız çok tuhaftı.

“Bir daha bunu yapma,” diye uyardım ve bana başparma-ğıyla tamam yaptı. Gençler sınırları zorlamayı severdi. Ben bile bunu biliyordum.

“Normal olmanı beklemiyorum,” dedim daha kısıp bir sesle. “Normal olsan hayal kırıklığına uğrarım. İster inan ister inanma ama arkadaş olabiliriz.”

Aşağılayıcı bir şekilde homurdandı.

“Ben de senin gibiyim,” dedim azalan bir sabırla. “Bu önemli.”

“Göreceğiz.”

Derin bir nefes aldım ve kendime benim de insanlara güvenmediğimi hatırlattım. Yaşamamın tek akıllıca yolu buydu. “Evet,” dedim. “Göreceğiz.” Bir iki ay sabredebilirim. Muhtemelen. Belki. Bana güvenmeyi öğrenecekti. Sonra ikili olacaktık.

Uçaktan inip bagaj alım bölümüne yürüyorduk ki onu gördüm. Luke.

İki buket çiçek ve üstünde “Eve Hoş geldin!” yazan aptal bir balon tutuyordu. Tam bir aptaldı. Beni görünce endişeli dudakları neşeli bir gülümsemeye dönüştü ve bunu hissettim. *Hissettim*. Beklenmedik şekilde göğsümde saf mutluktan bir baloncuk belirdi.

Burada olduğu için rahatlamıştım. Onu gördüğüme sevinmişim. Ve konu seks bile değildi.

“Jane!” diye seslendi ona bakmıyormuşum gibi. Ne tatlı bir aptaldı ama.

Bize doğru geldi ve bana kırmızı-siyah yıldız çiçeklerinden bir buket verdi, bu çiçek benim için mükemmel değilse ne mükemmeldi bilmiyordum. Kayla’ya ise parlak renkli papatyalardan bir buket verdi ve kaba kişiliğiyle hediyesinin zıtlığına güldüm. Somurtarak hediyesine baktı.

“Kayla, ben Luke. Seninle tanıştığıma sevindim.”

“Evet,” dedi Kayla ama gözlerimi kısıp onu uyardığımda tekrar denedi. “Harika! Merhaba, Luke Amca!”

Luke’un gülümsemesi çok az da olsa titredi ama kafasını salladı. “Yolculuk nasıldı?” diye sordu.

Çiçekleri diğer elime alıp kolumu Kayla'nın beline dola-
dım. "Kayla ilk defa uçağa bindi," dedim.

"Ne heyecanlı!" dedi Luke neşeyle.

"Evet," diye cevap verdi Kayla. "Çok havalıydı."

Onu hafifçe bagaj alıma doğru çevirdim. "Kayla, sen gi-
dip bavulunu bekle. Üç numaralı sırada."

"Nasıl istersen, Jane Hala," dedi ve sakızını patlatıp ter-
likleriyle kalabalığa doğru ilerledi.

Luke'a dönüp kaşlarımı kaldırdım. "Balon da mı aldın?"
dedim.

"Dalga geçme," diye kızdı ama yüzünün kızarmasına
rağmen gülümsüyordu.

"Asla."

"Seni görmek çok güzel," dedi ve bana sarıldı. Kocaman
sarılıyordu, beni kollarına çekti ve ilk defa hemen geri çe-
kilmedim.

Olayların icabına bakmayı seviyordum, bu konuda iyiy-
dim de. Kontrolün tamamen bende olmasını seviyordum.
Ama ihtiyacım olursa bana bakacak birinin olduğunu bilmek
güzeldi, özellikle de ihtiyacım olmayacağını bildiğim için.

Beni seviyordu. Onunla devam etmek istiyordum yani
belki ben de onu seviyordum. Ne de olsa diğer insanlar ben-
cil ve kaba davranabiliyor ve korkunç şeyler yapabiliyordu,
bu sevgi hissetmedikleri anlamına gelmiyordu.

Ben o kadar farklı mıydım?

"Biraz haylaz," dedim göğsüne doğru.

"Sorun değil. Bir çaresini bulursun," dedi sonra geri çe-
kilip bana baktı. "Bir çaresini *buluruz*. Birlikte."

Birlikte. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. En iyi arkadaşım hayattayken bile tüm planların doğru erkek tarafından bozulabileceğini biliyorduk; bu plan hızlı bir sevişme için eve taksiyle dönmek de olabilir ya da kira sözleşmesini bozan uzun süreli bir ilişki de olabilirdi. Ama Luke bunu birlikte çözeceğimizi söylüyordu, öyle de yapacaktık.

Gittiğimde bundan kaçıyordum. Ama artık istiyordum. Hepsini istiyordum.

Onunla evlere bakmak, ben gergin ev kadınıymışım, o da güçlü erkekmiş numarası yapmak istiyordum. Üç çocuğumuza yapacağım kekleri anlatırken gülmemeye çalışacaktı. Sırf emlakçının tepkisini görmek için “yetişkin oyun odası” istediğimizi söylediğimde kızaracaktı. Bu oyunu onunla oynamak yalnız oynamaktan daha eğlenceli olacaktı.

Somurtkan gencimizi evde bırakacaktım. Seçtiğim evi kabul edecekti, onun bencil fikrine ihtiyacım yoktu.

Belki hepsi eğlenceli olurdu. Belki kırsal bölgede oyunlar oynayabilir, Kayla’ya öğrenmesi gereken şeyleri öğretirken yürümek istediğim yolu çizebilirdim. Belki, belki, keskin ve kurumuş kalbim yeterli olurdu.

24. BÖLÜM

“Yerleştin mi?” diye sordum yeni evimde, Kayla’nın yeni yatak odasının kapısında dururken.

“Herhalde hayatta kalırım,” dedi duygusuzca.

Buradaki ilk gecemizdi, gerçi geçen hafta boş odalarda biraz zaman geçirmiş, renkleri ve mobilyaları düşünmüştük. Kayla mor çizgili gri duvarlar istemişti, mat siyah, sayvanlı bir yatak seçmişti; yatak modern bir plaza dairesinden çıkmış gibi duruyordu, özellikle de beyaz çarşaf ve süs yastıklarıyla. Onun yaşındayken böyle bir odam olsun diye cina-yet bile işlerdim.

Duvara tek bir şey asmıştı: bir Batman filmindeki Harley Quinn’in posterı. Eşyalarının olduğu koliler hâlâ dolabın yanında duruyordu. Bir süre kutuları açmayacağını düşün-düm çünkü üç saat önce odaya girdiğinden beri kutulara dokunmamıştı.

Küçük bir evdi, kırsal bölgede değildi ama şehrin iyi bir

bölgesinde, harika bir liseye yakındı. Penceresine yaklaşp dışarı baktım ama yılın bu döneminde görececek pek bir şey yoktu. Çitin üstüne komşunun çam ağacının gölgesi düşüyordu ama akça ağaçların yaprakları dökülmüştü.

Yatak odası mutfağın yanında, evin ön tarafındaydı. Ana yatak odası, 1940’larda yapılmış bu küçük eve sonradan eklenmişti ve evin arka tarafındaydı, onun meraklı gözlerinden ve kulaklarından uzaktaydı.

Ev bana aitti ama Luke da buradaydı. Çocuk yetiştirecek kişi ben olduğum için evin benim üstüme olmasına karar vermiştik. Luke’tan kira falan almıyordum. Ne de olsa sevgilimdi. St. Paul’daki evini kiraya vermeyi düşünmüştü ama sonunda satmıştı. Sattığına memnun olmuştum. Kolay bir çıkış yolu olmasını istemiyordum. Burada olmasını istiyordum.

Evimi seçerken onu da düşünmüştüm. Bu mahalleyi çok beğenmişti ve kardeşinin evi arabayla beş dakikalık mesafedeydi, böylece küçük yeğenini istediği zaman görebilecekti.

Endişelenmeyin. Kayla’nın bebek bakıcılığı yapmayacağını açık açık belirtmiştim. Böyle bir belaya ihtiyacım yoktu. Onu okula alıştırmak oldukça zor olmuştu zaten. Test sonuçlarına göre ileri matematiğe alınmıştı, sonra sınavdan kalsa daha iyi olacağını fark etmişti. Zavallı kız. Olmak istediğinden daha zekiydi.

İspanyolca dersinden de nefret ediyordu ama rehberlik öğretmeni yabancı dilin “üniversite yolundakiler” için gerekli olduğu konusunda ısrar etmişti. Kayla karşı koymuştu ama yine de İspanyolca dersine giriyor, aktif olarak beğenmiyordu. Öğretmen erkekti, bu yüzden olay kontrolden çık-

masın diye yakından takip etmem gerekecekti. Bunun dışında normal derslere giriyorlardı ama el işi dersinin bir hata olacağını hissediyordum. Bu kızı kesim aletlerinin etrafında görmek istemiyordum.

Genel olarak geçtiğimiz ay... iyiydi diyecek cesaretim var mı? Bu düşüncemi desteklemek ister gibi kedim pencere pervazına zıplayıp mırladı, benimle birlikte dışarıdaki dünyaya baktı. Her yerde boş kutular olduğu için cennette gibiydi, yeni aile durumundan onun da hoşlandığını düşünüyordum.

Çenesini okşadıktan sonra Kayla'ya doğru baktım.

Gerçekten iyiydi. Emindim. Luke ile olan sıcak ilişkiyi bozmuyordu, Luke arkasını dönünce bana gizlice gülümsüyordu. Tabii ki onu umursamıyordu ama çoğunlukla kibar, en azından hoşgörülü davranıyordu.

Luke ise ona karşı gereğinden fazla arkadaş canlısı davranıyordu, sitcomlardaki arkadaşların babası gibiydi. İzlemesi komikti. Tatlı bir şekilde hevesliydi ve elinden geleni yapıyordu. Ben de öyleydim açıkçası ama çok çabalamama gerek yoktu. Kayla iyiydi. Ve zekiydi. Ve ben sosyopattım. Hiçbir konuda pek endişelenmiyordum.

İş tabii ki harika gidiyordu. Şehre döndüğümde Rob'un bıraktığı en büyük müşterilerden birkaçını kapmıştım ve ofiste kahraman olmuştum! Ortaklar etkilenmişti. Çalışma saatlerimi azaltmam bile gerekmemişti çünkü ailemin yeni üyesi teknik olarak kendi kendine yetebiliyordu. Yöneticiler bu tür ebeveynliği çok severdi.

Cuma gününden beri Kayla okulda kavgaya girmemiş ve

bildiğim kadarıyla bir şey çalmamıştı ama telefonu erkeklerden gelen mesajlarla dolup taşıyordu. Heyecanını anlayabiliyordum. Yeni kız olma fırsatından yararlanması zekiceydi.

“Daha sonra Omar’a gideceğim,” dedi. “Çalışacağız.”

“Tanrı aşkına, Kayla. Bugün cumartesi. Yalan söyleme.”

Bana tamı tamına bir saniye baktıktan sonra soğuk bir şekilde sırtarak beni güldürdü. “Tamam, Netflix izleyip takılacağız,” dedi.

“Tanrım,” dedim gözlerimi devirerek. “Aşılarını oldun. Öldürücü bir şey kapma yeter.”

“Harika bir plan, Jane Hala,” dedi neşeyle.

Yatağına oturdum, onu biraz salladım. Bu sünger karyolalar yaylılar kadar eğlenceli değildi. “Bana yalan söylemen gerekmiyor demiştim. Artık inanıyor musun?”

Omuzlarını silkip telefonunda bir şeylere bakmaya devam etti. “Şimdiye kadar iyi gidiyorsun,” dedi.

“Seni anlıyorum,” dedim tekrar deneyerek. Bir aydan uzun süredir birlikteydik ama pek ilerleme kaydetmemiştik. Bana güvenmesi gerekiyordu yoksa heyecanlı olmayacaktı. Sıradan bir, “Genç kızım çok gıcık” ilişkisi olacaktı, bunu kim isterdi ki?

Çıplak ayağını dürttüm, tırnakları şimdi mordu. “Diğer insanların anlamayacağı şeyleri birbirimizden saklamak zorunda değiliz. Nasıl hissettiğini biliyorum. Ben de tüm hayatım boyunca sırlar sakladım çünkü kimse benim düşündüğüm gibi düşünmüyordu,” dedim.

“Öyle mi?” dedi sonunda telefonu bırakıp gözlerime bakarak. “Ne gibi sırlar?”

Bunu beklemem gerekirdi. Normal insanlar bile güven ilişkilerinde karşılık bekliyorlardı, Kayla ve ben ise diğerlerinden çok daha duygusuzduk. Şimdi bana bir problem yaratmıştı ve ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Ona karşı dürüst davranırsam eline koz vermiş olacaktım. Kendimi savunmasız bırakmazsam bana hiçbir şey vermeyecekti. Tabii ki çok mantıklıydı ve bu ona daha da çok güvenmek istememe neden oluyordu. Tam bir küçük canavardı. Ona küçük bir sırrımdan bahsedecektim.

“Yakın zamanda ofisten birini attırdım.”

“Kimi?”

“Bir avukatı.”

“Bilerek mi kovdurdun?”

“Evet. Benim işlerimdeki başarıyı üstlenip duruyordu. Sonra bir işi başaramadı ve müşteriye suçlunun ben olduğumu söyledi.”

“Nasıl kovdurdun?”

“İş e-postasına girip yanlış kişilere hassas bilgi içeren bir belge gönderdim. Tabii ki onu suçladır ve kovuldu. Şimdi müşterilerine ben bakıyorum.”

Gözleri kırışarak gerçekten gülümsedi. “Havalıymış,” dedi.

“Öyle, hak etti de.”

“Sikeyim onu,” diyerek katıldı.

“Teşekkürler.”

“Peki...” dedi dizlerini göğsüne çekip mor tırnaklarıyla ıleriği göstererek. “Yani intikama inanıyorsun.”

“Kesinlikle.”

“Birini öldürdüğün oldu mu?”

Durup düşündüm. Onu *Dexter* dizisindeki gibi yetiştireceğimden çekindiği belliydi, neyse ki öyle olmadığını söyleyebilirdim. “Hayır, kimseyi öldürmedim,” dedim.

“Yanlış olduğunu düşündüğün için mi?”

“Pek değil. Ahlak konusunda becerikli olmadığımı söylemiştim, değil mi?”

“Evet,” deyip kafasını salladı ama dudakları tekrar dümdüz olmuştu, sıkı sıkı kapanmıştı.

“Bak. Ben hayatımı olduğu gibi seviyorum ve elli yıl hapis yatma riskini almak istemiyorum. Cinayetin her zaman yanlış olduğunu düşünmüyorum ama genellikle başını belaya sokacağından eminim. Seni öldürecekimden falan mı çekiniyorsun?”

“Hayır.”

“Seni kusursuz bir katil olup dünyaya salacağımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır ama havalı işmiş.”

“Tamam. Ahlak ve dürüstlükten bahsediyorsak... evet, daha önce birini öldürmek istedim. Hatta yaklaştım da. Ölmeyi hak eden bir adam vardı ve onu öldürmek istedim. Ama yapmadım. Çünkü bana mantıklı gelmedi. Zekice değildi.”

“Nasıl öldürecektin?”

“Bıçak, silah, fark etmez. Yöntemi umursamadım. Birkaç kez elime fırsat geçti ama değerlendirmedim.”

Kafasını yana yatırdı. “Öldürmediysen ne yaptın?” diye sordu.

Aha. Gerçekten anlıyordu. Zekâsına gururlanarak gü-

lüksedim. “Neden bir şey yapmadan bıraktığımı düşünmedin?” diye sordum.

“Neden bırakasın ki?”

Hayatta hissettiğim ve başka kimsenin anlayamadığı keşinlik buydu işte. Bana kötü davranmıştı o yüzden cezasını çekmesi gerekiyordu. Başka ne yapacaktım?

Kaşlarımı oynattım. “Birkaç kayıt kullanıp hem onun hem de ailesinin hayatını mahvettim. Seninki gibi,” dedim ve ayağını gıdıklayarak onu kıkırdattım. “Gördün mü, Kayla? Senle benziyoruz. Sana yardım edebilirim. Başın belaya girmeden önce, hatta girdikten sonra bana gelebilirsin, seni yargılamam.”

“Emin misin?”

“Eminim. Omar ile iyi eğlenceler, başını belaya sokma, tamam mı?”

“Tamam.”

Bacağına tuhaf bir şekilde dokundum ve gitmek üzere ayağa kalktım ama kısık seni beni olduğum yere çiviledi.

“Polis seni Küçük Köpek konusunda sorguladı mı?”

“Hayır. Herhalde Nate beni ele vermedi. Onunla iletişim kurmamla ilgili soru sormadılar. Neden ki?”

Omuzlarını silkti.

“Seninle mi konuştular?” diye sordum.

“Hayır. Emin olmak istedim.”

Donup kalmıştım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“Kayla? Neden Küçük Köpek’ten bahsediyorsun?”

Omuzlarını silkti, parmakları yeni çarşafındaki bir ipliği çekiştiriyordu. Dudaklarının kenarının gerildiğini, karşı

konulmaz bir şekilde yukarı kalktığını izledim. “Senin tersine,” dedi sakince. “Ben birini *öldürdüm*, Jane Hala.”

“Öyle mi?” dedim çok dikkatli bir şekilde.

Gözlerime bakmaya karşı koyamadı. Fazla gururluydu. “Seninle konuşmasını duydum. Dinlemiyorum sandı ama dinliyordum.”

“Kim?”

Küçük Köpek.”

Kalbim bir anlığına durdu, daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla beni şaşırttı. “Küçük Köpek mi?” diye sordum.

“Evet. Sonra birini daha aradı. Beni bir yerde bırakacaktı. Kel adamla buluşup beni teslim edecekti. Birkaç dakika sonra parmak ucunda odama girip beni uyandırdı. ‘Kayla, uyan. Enid’de halanla buluşacağız,’ dedi. Enid’de buluşmayacaktınız, değil mi Jane Hala?”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır. Hayır, buluşmayacaktık.”

“Ben de onunla arabaya bindim, çişim geldiğini söyleyip kenara çekmesini söyledim...”

“Jenks’te.”

“Evet. Jenks’te durduk. Arabanın arkasında üstüne atladım. Sonra olanları biliyorsun. Ama hak etmişti. Anlıyorsun, değil mi? Beni kandırmaya çalışmamalıydı.”

“Doğru,” dedim sesimi kısık ve sakın tutarak.

Gülümsedi. Saçlarını geri attı. “Hiç paniklemedin,” dedi.

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Bana söylediğin için sevindim.”

“Tanrım, birine söylemek için sabırsızlanıyordum.”

“Eminim öyledir.”

“Kendi başımın çaresine baktım. Yakalanmamak için plan

yaptım. Bebek gibi kıvrılıp ağladığı sırada neden yaptığımı bile söyledim. Beni böyle satamazdı. Göze göz. İncil’de bile yazıyor. Sikeyim onu.”

Kafamı salladım ve gururla koltukları şişti. Sonunda hava atabilmenin heyecanıyla parlıyordu.

“Kafana takmadığın için teşekkürler, Jane Hala. Dışarı çıktığımda haber veririm.”

“Tamam. Teşekkürler, Kayla.”

Uzaklaştığım sırada bana gülümsedi. “Haklıydın. Burayı sevdim,” dedi.

“Güzel. Sevindim,” dedim dışarı çıkarak. Kedimin de benimle geldiğinden emin olduktan sonra Kayla’nın odasının kapısını kapattım.

Salon sadece birkaç adım ötedeydi. Koltukta oturan Luke’a katıldım, yanına oturup kalçamı onunkine bastırdım. Hemen Wi-Fi kurmuştu, mobilya yerleştirmeye ara vermiş, Netflix’te bir şey izliyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Elini alıp sıktım. Sonra sıkıca kavradım. “Her şey harika. İyi görünüyor,” dedim.

“Galiba burada mutlu,” dedi Luke kısık bir sesle. O kadar kısık söylemişti ki kendi kendine konuşuyor sandım.

Kalbim sakindi. Nabzım düzenliydi. Ama zihnim diken dikendi, geçen haftaları düşünüp duruyordu. Sosyopattım. Pişmanlık duymuyor ve hiçbir şeyden korkmuyordum.

Ama şimdi güzel, yepyeni evimde bir katil vardı. Ve onu ben davet etmişim.

YAZAR HAKKINDA

Victoria Helen Stone (Usa Today çoksatan roman yazarı Victoria Dahl'ın takma adı) *Evelyn*, *After* ve *Half Past* romanlarının yazarı. ABD'nin orta batı bölgesinde doğup eğitim gördü ve ilk taslağını üniversiteden hemen sonra yazdı. 2016 Amerika Kütüphaneler Birliği'nin prestijli Okuma Listesi ödülünü kazandığı romantizm kitaplarından sonra daha karanlık edebiyata yöneldi. Amazon listelerinde çok satan gerilim romanı *Jane Doe*, Sony Televizyon tarafından satın alındı. Yazar ve çalışmaları hakkında detaylı bilgi için www.VictoriaHelenStone.com adresini ziyaret edebilirsiniz.